

Mihail C. Vlădescu

Fost deputat

**Generalul
Averescu**
sămănătorul de
ofensive

Editat de
George Sandulescu
și
Lidia Vianu

C O N T E M P O R A R Y
L I T E R A T U R E P R E S S

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Mihail C. Vlădescu

The Complete Works

Opere Complete

Edited by C. George Sandulescu and Lidia Vianu

At the very beginning of the year 2015, *Contemporary Literature Press* is publishing *The Complete Works* of a writer who was born almost at the same time as T.S. Eliot and James Joyce. He wrote about 'restlessness', 'insatiable, ruthless observation', 'foreigners from all over the world', 'desire' and 'violence': these words come from Mihail C. Vlădescu himself. They reveal him as a Modernist in early 20th Century Romania. This is the reason why we are publishing one of his books in both English and Romanian.

Who exactly was Mihail C. Vlădescu? A 'Former MP' (as he signs two of his books) who graduated from Law School at the University of Bucharest, who fought as an officer in World War I, was a journalist, a Member of Parliament, a political and military commentator. A traveller above everything else. Theoretically, he resided in Bucharest, number 18 Pictor Romano street. He was born in 1886, and died very young, at only 45 years of age. The Vlădescu building, owned by his family, was just a few steps away from number 9 Plantelor Street, where the Romanian national poet Mihail Eminescu died three

Începem anul 2015 cu *Operele Complete* ale unui scriitor care s-a născut cam în același timp cu T.S. Eliot și James Joyce. Un scriitor român care ne vorbește despre „neastâmpăr”, „sete de observație nemiloasă și crudă”, „străini pripășiți de prin toate părțile”, „dorințe” și „violență”: l-am citat pe Mihail C. Vlădescu. Expresiile surprind esența operei lui moderniste. „Fluxul Conștiinței” și „monologul interior” au încolțit, așadar, și în România anilor 1920. Tocmai pentru acest motiv, unul dintre volumele pe care le publicăm acum apare bilingv, în limbile română și engleză.

Cine era Mihail C. Vlădescu? În mod sigur un „Fost Deputat” (cum apare pe coperta câtorva dintre cărțile lui), absolvent de Drept la Universitatea din București, ofițer în primul război mondial, gazetar, membru în Parlament și comentator politic. Dar mai presus de toate, mare iubitor de călătorii. Teoretic, domiciliat în București, pe strada Pictor Romano numărul 18, s-a născut în anul 1886 și a murit foarte tânăr, la numai 45 de ani. Blocul Vlădescu, unde locuia cu familia lui, era la doi pași de strada Plantelor numărul 9, locul unde a murit Mihail Eminescu cu trei ani după nașterea lui Vlădescu, în anul 1889...

years later, in 1889...

The books we are now publishing fall into two categories: books of reality and books of the imagination. The writer signed the books in the first group with his real name. The books in the second category were written under the pseudonym Alexis V. Drăculea. The implications of this invented name are hinted at in the Editors' Introductions.

This writer is not present in any history of literature so far. The important libraries of the country know little about him. When you least expect it, you come across one more of his books in some obscure second-hand bookshop.

Mihail C. Vlădescu, however, was more than just a writer: he was also a political personality of his time. The proof of that statement can be found, among others, in his political discourses in the Romanian Parliament. They betray an irresistible intelligence, biting irony, breathtaking presence of mind, and a remarkable knowledge of international politics during World War I and after.

Contemporary Literature Press is now launching an invitation to its readers to join the game and investigate the case of a writer who travelled the world, fought in the war, made Modernism in his books, and who is still hiding under the enigmatic mantle of the pseudonym Alexis V. Drăculea!

Bucharest-Monaco, 2015

Cărțile pe care le publicăm acum se împart în două categorii: cărțile realității și cărțile imaginate. Pe primele, scriitorul le semnează cu numele lui adevărat. Celelalte au apărut sub pseudonimul Alexis V. Drăculea, ale cărui semnificații le veți afla citind introducerile la Operele Complete.

Nu figurează în Istoria Literaturii a lui George Călinescu. Marile biblioteci ale țării nu știu mare lucru despre el și nici nu au toate cărțile lui. Atunci când te aștepți mai puțin, mai descoperi printr-o întâmplare încă un volum pe care îl vinde un anticar obscur.

Mihail C. Vlădescu a fost nu numai unul dintre scriitorii moderniști ai României: el a fost și om politic. Dovedesc acest lucru discursurile lui în Parlamentul României, ca Deputat de Teleorman. Găsim în aceste discursuri o remarcabilă inteligență vie, o ironie mușcătoare, o prezență de spirit cuceritoare, și o cunoaștere impecabilă a situației internaționale interbelice. O adevărată personalitate a anului 1922... Ca să-l parafrazăm pe cronicarul Miron Costin din veacul al XVII-lea, „Nasc și la Alexandria oameni.”

Contemporary Literature Press își invită cititorii să intre în jocul acesta și să descopere cine a fost scriitorul care a bătut lumea, a făcut războiul, a scris aproape la aceeași masă cu marii moderniști, și care încă se ascunde în mantia enigmatică a pseudonimului Alexis V. Drăculea!

George Sandulescu and Lidia Vianu

Mihail C. Vlădescu

Fost deputat

Maresal Averescu

Generalul Averescu

sămănătorul de
ofensive

Editat de
George Sandulescu
și
Lidia Vianu

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

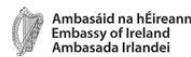
<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Contemporary Literature Press
Editura pentru studiul limbii engleze prin literatură

Director
Lidia Vianu

Executive Advisor
George Sandulescu

The online Publishing House of the University of Bucharest

ISBN 978-606-8592-87-9

© C. George Sandulescu

© Universitatea din București

Copertă și ilustrații

Lidia Vianu

Dactilografiere: Sorina Radu

Corectură: Violeta Baroană, Valentin Niță, Andreea Ștefan

Postare: Simona Sămulescu

Publicitate: Violeta Baroană

Generalul Averescu sămănătorul de ofensive de Mihail C. Vlădescu („fost deputat”) a apărut prima dată în anul 1923 la București, la Atelierele „Adeverul” S.A. Prezenta ediție păstrează ortografia și punctuația autorului.

Mihail C. Vlădescu se semnează **Mi(c)hail** în drama în 5 acte *Voica* (1912?). Trei volume de proză (*Jurnalul meu de războiu*, 1918, *În retragere*, 1918, *Între Venus și Marte*, 1922) și o tragedie în 3 acte, *Ioana*, 1928 sunt semnate de el sub pseudonimul **Alexis V. Drăculea**. Primele lui două volume apăreau în timpul primului Război Mondial, restul abia după sfârșitul războiului.

Michail are rezonanță Biblică și în același timp trimite la Arhanghelul Mi(c)hail. **Alexis** reprezintă Alexandria, orașul de baștină al întregii familii Noica, în care s-a născut Mihail C. Vlădescu. Inițiala **V** reprezintă fără îndoială patronimul Vlădescu. Cât despre **Drăculea**, sensul nu este deslușit. Nepotul scriitorului, C. George Sandulescu, editor al Operelor lui complete, își amintește că mama lui, Elena Sandulescu, sora lui Mihail C. Vlădescu, vorbea despre *Drăculești*, moșia pe care o ținuse în arendă Constantin Vlădescu, tatăl ei, primarul orașului Alexandria: toate acestea se petrecuseră înainte de anul 1900, sub domnia regelui Carol I.

Mihail C. Vlădescu

Fost deputat

Generalul Averescu

sămănătorul de ofensive

Editat de

George Sandulescu și Lidia Vianu

C O N T E M P O R A R Y
L I T E R A T U R E P R E S S

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

1

Cuprins

George Sandulescu	A New Noica of Long Ago. Un Noica proaspăt revenit din trecut. Mihail C. Vlădescu (1886-1931)	p. 3
Opere de Mi(c)hail C. Vlădescu / Alexis V. Drăculea		p. 12
Lidia Vianu	Un mister nedezechilibrat	p. 14
Mihail C. Vlădescu : Generalul Averescu sămănătorul de ofensive		p. 21
Introducere		p. 22
Ostașul		p. 26
Maestrul și șeful militar		p. 33
I. Scriitorul și Profesorul militar		p. 33
II. Organizarea armatei și Înaltul Comandament		p. 40
III. Doctrina		p. 46
Omul de război		p. 54
I. Campania din 1913		p. 54
II. Campania din 1916. Ofensivele moarte		p. 63
III. Flămânda		p. 83
IV. Bătălia defileurilor		p. 93
V. Retragera		p. 103
VI. Campania din Moldova		p. 109
VII. Bătălia dela Mărăști		p. 116
VIII. Bătălia Moldovii		p. 130

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

	2
IX. Armistițiul	p. 140
X. Caracteristica generală	p. 146
Omul de stat	p. 156
I. În luptă cu politicianismul	p. 156
II. Popularitatea	p. 166
III. Democrația	p. 175
IV. Opera de guvern	p. 187
V. Pentru Coroană	p. 202
Despre erou	p. 209

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

3

George Sandulescu

A New Noica of Long Ago
Un Noica proaspăt revenit din trecut

Mihail C. Vlădescu (1886-1931)

Alexandrina Noica, épouse VLĂDESCU, and her family: 12 children – six boys and six girls – all born between 1885 and 1906. One every year: in 1889 two, even: one in January, another in December... The photo was most likely taken in 1906 – when the last was born.

Alexandrina Noica, épouse VLĂDESCU, și familia ei: 12 copii – șase băieți și șase fete – născuți cu toții între 1885 și 1906. Câte unul pe an: iar în 1889 chiar doi în același an: unul în ianuarie, celălalt în decembrie... Fotografie făcută foarte probabil în 1906 – anul ultimului născut.

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

He's been on my book-shelf for more than half a century. I remember having to cut some of the pages of the new plays upon my very first reading...

De mai bine de jumătate de veac el se află ascuns undeva pe rafturile bibliotecii mele. Mi-aduc aminte că, atunci când l-am citit prima oară, a trebuit să tai chiar eu o parte din paginile pieselor și ale textele lui cele mai recente.

○

A forgotten man. A fairly good Romanian writer never remembered by anybody. Except by his own brothers and sisters. And by myself.

Un om dat uitării. Un scriitor român destul de reușit, pe care nimeni nu-l mai ține minte. Afară, doar, de frații și surorile lui. Și de mine.

○

One of the very rare literary personalities revived direct by the Net.

Una din puținele personalități pe care le readuce la viață în mod straniu ceva ce se numește INTERNET.

○

Is he worth it ? It's up to you all to judge... He may enrich Romanian literature. Or he may not.

Merită, oare? Cititorii vor hotărî... Poate va îmbogăți literatura română. Poate nu.

One can never properly judge one's own!

E atât de greu să-i judeci pe ai tăi!

For relatives usually lack the distancing required in order to relate in an objective manner.

Când vine vorba de familie, nu avem detașarea necesară pentru a percepe obiectiv lucrurile.

○

What was he? He was many things: a devoted **Soldier** in the fight against the Nation's Enemy—something quite

Ce anume a fost? A fost mai multe: **soldat** credincios luptei împotriva Dușmanului Națiunii—lucru greu de

impossible to find in our days, where the Homeland—*La Patrie*—has etherised into near-total disappearance.

A passionate Member of Parliament—*un député*—fighting the high and mighty—Nicolae Iorga, for instance—by the skin of his teeth, for the right cause—I'm sure. What exactly was that 'right cause', you may ask. I reply, 'I haven't the slightest idea'... But for an officer like him—barely back from battle—it is quite, quite inconceivable that he would have stood up so staunchly for the wrong thing.

He must have been far too deeply marked by the Great War.

A meticulous **commentator** of war events from so many angles: the personal and intimate angle of the war-diarist; the highly analytical angle of the consummate war scholar, in *Problemele Comandamentului*. And last, but not quite, from the purely fictional angle—from the highest viewpoint of all—the purely literary one, in his so very economically written dozen or so of short stories, entitled *În Retrăgere*.

What professions did he actually exert? For there is so much circumstantial evidence that he must most certainly have had more than one...

Having studied Law at the University

găsit astăzi, când Patria—*La Patrie*—a dispărut aproape cu totul.

Deputat aprins—*un député*—în luptă cu cei puternici și de rang înalt—Nicolae Iorga, de pildă—încrâncenat, pentru o cauză dreaptă—sunt convinși. Ce „cauză dreaptă” anume—vă întrebați. Sincer să fiu, nici eu nu știu... Dar, ofițer fiind—abia întors din război—e foarte greu de crezut că ar fi luptat cu atâta îndârjire pentru o cauză nedemnă.

Trebuie că Marele Război l-a marcat profund. Poate prea profund.

Comentator meticolos al evenimentelor de război, din toate unghiurile: acela personal și intim al jurnalului de război; unghiul ascuțit analitic al eruditului desăvârșit în ale războiului, în *Problemele Comandamentului*. Nu în ultimul rând, din perspectiva imaginației—mai presus de toate celelalte—acesta fiind unghiul pur literar, în cele douăsprezece nuvele ale sale, scrise cu mare economie de efecte și intitulate *În retrăgere*.

Care anume au fost profesiile lui? Fiindcă avem atâtea dovezi clare că precis a avut mai mult decât una...

Studiase Dreptul la Universitatea din București înainte de primul război

of Bucharest before the First World War, he of course became ‘**un avocat**’, that is, in English terms, both a solicitor and a barrister, wrapped all in one.

I must humbly confess that I do not know absolutely anything about his achievements from my own family. (He had died three years or so before I was born...)

But considering he had been prospering financially—with an elegant villa at Braşov and even a German governess to take care of it (she took care of me too for a whole summer when I was old enough to remember her face and her memorable statements!), he was spoken of with the kind of respect that money almost automatically generated around him.

And then, he wrote. For the newspapers, of course. So he was also a **journalist**. Which newspapers? And what about ?

I have absolutely no idea. For in my later years of adolescence and early youth I was so frantically busy hiding his intellect, his image, his very existence from the over-inquisitive Communist régime that had for half a century enveloped the whole country that no member of the family ever dared touch the subject, not even in the most private circumstances. We had all learned ever so

mondial, şi prin urmare a devenit „avocat”, pledant şi nu numai.

Mărturisesc cu părere de rău că nu cunosc direct de la membrii familiei mele nimic despre realizările lui. (A murit cu vreo trei ani înainte de a mă naşte eu...)

Având, însă, în vedere că îi mersese bine din punct de vedere financiar—avea o vilă elegantă la Braşov, de care îngrijea o guvernanta nemţoaică (tot ea a avut grijă şi de mine o vară întreagă atunci când am început să-i pot ţine minte chipul şi replicile, de-a dreptul memorabile), se vorbea despre el cu acel respect pe care i-l asigurau automat banii.

Pe deasupra, mai şi scria. La gazete, desigur. Deci a fost şi **gazetar**. La ce gazete? Despre ce anume?

N-am nici cea mai vagă idee. Mi-am petrecut adolescenţa şi tinereţea timpurie străduindu-mă să-i ascund inteligenţa, imaginea, existenţa, chiar, de iscoditorul regim comunist care a sugrumat toată ţara timp de o jumătate de veac în aşa măsură că nici un membru al familiei noastre n-a îndrăznit să atingă măcar subiectul, nici măcar în împrejurările cele mai intime. Cu câţiva ani înainte de 1950 învăţaserăm cu toţii de la o zi la alta că

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

7

quickly in the late 1940's that mentioning the Past was not only perfectly useless, but could also become extremely dangerous. Especially for the younger generation.

So, the blanket of total silence enveloped the personality of Mihail Vlădescu for the rest of the century.

It was only his private life that was softly whispered around me. With awe. But it was all so very low key, and ever so fragmentary that I could, barely and with difficulty, piece two and two together for my own secret understanding.

To hide your own relatives in the remotest corners of your heart the whole and entire world seems to understand and be in full agreement with. When your own relatives happen to be evildoers, and downright criminals...

But for the very opposite reason, I never found any beginning of understanding anywhere – absolutely not anywhere. In the whole Western World, except the occasional embarrassed gesture of fairly superficial compassion, and the even more embarrassed shrug of the shoulders, accompanied by the even rarer statement – ‘I’m ever so glad that that never happened to us here... neither to me, nor to my family.’

The lack of empathy – genuine and complete empathy – *sautait aux yeux!*

nu ne servea la nimic să vorbim despre trecut, ba din contră, acest lucru putea să ne facă foarte mult rău. Mai ales tinerei generații.

Prin urmare, o tăcere absolută a învăluit personalitatea lui Mihail Vlădescu din clipa când a murit.

Auzeam în jur, în șoaptă, doar lucruri legate de viața lui intimă. Aproape că nimeni nu îndrăznește. Totul era spus în mare taină, atât de fragmentar încât mi-a fost extrem de greu, aproape imposibil, să descifrez eu singur lucrurile, pentru mine măcar.

Oamenii înțeleg și nu au absolut nimic împotrivă să-ți ascunzi rudele de ceilalți, în adâncul sufletului tău. Cu condiția ca aceste rude să fi fost răufăcători de vreun fel, sau chiar criminali ...

Pentru motivul opus, n-am găsit pe nimeni în lume să mă înțeleagă – absolut pe nimeni. Nicăieri în apus. Am întâlnit doar gesturi de compasiune oarecum superficială, când oamenii dădeau din umeri și, extrem de rar, adăugau – „Slavă Domnului că aici așa ceva nu ni s-a întâmplat, nu nouă... nici mie, nici alor mei.”

Lipsa de empatie – de înțelegere autentică și profundă – *sautait aux yeux!*

Unica formă de compasiune la care

The only form of compassion The Western World had developed for itself was Charity – the charity that Oscar Wilde was so very much against. Even long before he felt it on his own skin (he merely intuited that it would be there in the pipeline for him too in the months before his death).

The worst effect of Communism institutionalised for a solid half century in half Europe remains the irrecoverable **Silence**: the events, and feelings and opinions, that all those who lived them have taken to the grave with them.

So many of them people. So many of them events. So many of them emotions.

As the very last survivor of two large families numbering together more than two dozen, the number of questions I would like to ask the dead members of my mother's and my father's respective families about their past lives is more than infinite. More particularly so, when they include outstanding Philosophers, Academicians, and Parliamentarians.

And that is where Romanian history has a **Black Hole** extending over an interminable half century. How could the darkest Middle Ages be allowed to be 'made possible' right in the midst of Twentieth Century civilization, and right in the heart of the 'most civilized' of all the

a ajuns lumea apuseană e Caritatea – care îi dis plăcea atât de mult lui Oscar Wilde. Chiar înainte s-o simtă pe pielea lui (intuise doar că îl aștepta și avea s-o simtă în lunile de dinaintea morții).

Cea mai cumplită consecință a comunismului instituționalizat vreme de jumătate de veac peste jumătate de Europă rămâne această **Tăcere** de nerecuperat: toate incidentele, trăirile și convingerile îngropate odată cu cei cărora le-au aparținut.

Atâtea personalități... Atâtea incidente... Atâtea emoții... Căzute în ghearele uitării eterne!

Cum sunt cel din urmă supraviețuitor a două familii numeroase, care adunau laolaltă peste douăzeci de persoane, numărul de întrebări pe care aş dori să le pun celor ce au pierit deja din familiile mamei și tatălui meu despre viața lor din trecut este nesfârșit de mare. Cu atât mai mult cu cât e vorba de Filozofi, Academicieni, Parlamentari de seamă.

Vorbim aici de o **gaură neagră** – a *Black Hole* – în istoria României, care se întinde peste o jumătate de secol ce parcă nu se mai termina. Cum a fost oare cu putință să i se îngăduie celui mai crunt Ev Mediu să „existe” chiar în miezul civilizației secolului XX, drept

Five Continents?

Though having been dead for more than a dozen years **before** the advent of Communism in Romania, the case of Mihail C. Vlădescu remains that of a victim in point. Constructing his biography is a near impossibility. Or an achievement at the level of a super-Doctoral Dissertation. Judging only by the amount of research involved.

For this particular Noica wrote at a time when Noica-the-Philosopher was a mere nine-year-old, and The-Venerable-Monk Noica – the philosopher’s son – was about fifteen years away from being born.

Last but not least, there is the mighty literary connection: Cei Trei Crai de la Răsărit – all of them *Crai de Curtea Veche* – were, in fact, four: as the group of three very close friends in the 1930’s – NOICA + ELIADE + CIORAN – was over time completed by a fourth, namely by Eugen IONESCU. Or *Ionesco*, for short. The Unique Ionescu. *Membre de l’Académie Française!*

Have there been, I presume to ask, any invisible, imperceptible, unforeseen links to be established with the very Spirit in which this Vlădescu conceived and achieved the Writings assembled together in these ten volumes?

în inima celui mai „civilizat” dintre toate cele cinci continente?

Cu toate că a încetat din viață cu mai bine de doisprezece ani **înainte** de instalarea comunismului în România, Mihail Vlădescu, cel care i-a căzut victimă, e un caz emblematic. E aproape cu neputință să-i reconstruim biografia. Numai o cercetare ce ar depăși nivelul unei lucrări doctorale ar putea eventual afla. Efortul de cercetare care s-ar impune ar copleși pe oricine.

Aceasta întrucât acest Noica despre care vorbim a scris într-o vreme când Noica-Filozoful abia dacă avea nouă ani, iar Venerabilul Călugăr Noica – fiul filozofului – n-avea să se nască decât cu vreo cincisprezece ani mai târziu.

Și nu în ultimul rând, să ne gândim la o legătură literară extrem de puternică: Cei Trei Crai de la Răsărit – toți trei *Crai de Curtea Veche* – erau de fapt patru: grupul celor trei prieteni extrem de apropiați din anii 1930 – NOICA + ELIADE + CIORAN – a ajuns să includă, peste ani, un al patrulea, pe Eugen IONESCU. Pe scurt, *Ionesco*. Inegalabilul Ionescu. *Membre de l’Académie Française!*

Au avut ei oare afinități nevăzute cu spiritul în care Vlădescu și-a realizat scrierile sale din cele zece

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

10

volume alăturate?

[Text tradus din limba engleză de
Lidia Vianu]

Alexandrina and Constantin Vlădescu's twelve children... on their own.
Copiii Familiei Alexandrina și Constantin Vlădescu – cei doisprezece... fără părinții lor !

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

11

POST SCRIPTUM. Mihail C. Vlădescu uneori prefera ortografia Michail, cum se poate confirma pe coperta uneia din cele cinci cărți pe care și le-a publicat singur în deceniul care a urmat Primului Război Mondial. Michail sună atât de biblic, și atât de aproape de Arhanghelul Michail! Scria des și sub pseudonimul **Alexis V. Drăculea**. Unde Alexis reprezenta Alexandria, orașul de baștină al întregii familii Noica; inițiala V reprezintă, fără îndoială, patronimul Vlădescu. Dar Drăculea? E greu... Îmi aduc aminte vag că mama vorbea despre *o moșie Drăculești* pe care tatăl ei Constantin Vlădescu, primar al orașului Alexandria, o ținuse în arendă o bună bucată de vreme înainte de anul 1900, sub domnia regelui Carol I.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

12

Operele lui
Mi(c)hail C. Vlădescu

[pseudonim] **Alexis V. Drăculea**
(1886-1931)

1906	G. I. Ana	<i>Florica</i> . Dramă în 5 acte	București. Minerva. Institut de Arte Grafice și Editură
1912?	Mi(c)hail C. Vlădescu □	<i>Voica</i> . Dramă în 5 acte	Tipografia cooperativă „Poporul”
1913	Mihail C. Vlădescu	<i>Înțelegerea Cordială și România</i>	București. Noua Tipografie profesională Dimitrie C. Ionescu
1915	Mihail C. Vlădescu	<i>Jurnalul unui Războinic</i>	București. Depozitul la Librăria Alcalay & Co. Tipografia profesională Dimitrie C. Ionescu
1918	Alexis V. Drăculea	<i>Jurnalul meu de războiu</i>	București. Tipografia profesională Dimitrie C. Ionescu
1918	Alexis V. Drăculea	<i>În retragere</i> . Schițe și nuvele din războiu	București. Tipografia profesională Dimitrie C. Ionescu
1920	Mihail C. Vlădescu. Deputat de Teleorman	<i>(Un alt) Noica contra Iorga</i> . Politica Economică și Noua Democrație. Discurs rostit în ședința Camerei de la 28 decembrie 1920	București. Imprimeria Statului

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
 1923

13

1921	Mihail C. Vlădescu. Deputat de Teleorman	<i>Rușii, nemții și noi.</i> Rostit la răspunsul la adresă în Camera Deputaților în ședința de la 9 decembrie 1921 relativ la Politica Externă a D-lui Take Ionescu, Alianța cu Polonia	București. Imprimeria Statului
1922	Alexis V. Drăculea	<i>Între Venus și Marte. Nuvele</i>	București. Tipografia profesională Dimitrie C. Ionescu
1923	Mihail C. Vlădescu. Fost deputat	<i>Generalul Averescu.</i> <i>Sămănătorul de ofensive</i>	București. Atelierele „Adeverul” S.A.
1925	Mihail C. Vlădescu. Fost deputat	<i>Problema Comandamentului.</i> <i>Două sisteme</i>	București. Institutul de Arte Grafice „Lupta”. N. Stroliă
1928	Alexis V. Drăculea	<i>Ioana. Tragedie în 3 acte</i>	București. Institutul de Arte Grafice „Îndreptarea”
2013	Alexis V. Drăculea	<i>In Retreat. În retragere.</i> Parallel Texts	Contemporary Literature Press

Lidia Vianu

Un mister nedelegat

Conform Catalogului Bibliotecii Academiei („Bibliografia Națională Retrospectivă”, <http://www.biblacad.ro/bnr/brmautori.php?aut=v&page=640&limit=40>), piesa *Florica* (1906) a fost scrisă de „Mihail C. Vlădescu”, cu toate că pe carte autorul semnează G. I. Ana.

Conform Catalogului Bibliotecii Centrale Universitare, piesa *Florica* a fost scrisă de G. I. Ana – autor care nu figurează cu nicio altă carte în vreunul din cataloage.

Biblioteca Academiei trece sub numele „Vlădescu, Mihail C. (1865-1944)” și volumul „*Lacrimi adevărate. Nuvele*. [De] C. Mihail Vlădescu. București, Minerva, Inst. de Arte grafice și Editură, 1915. (19,5 x 10,5). 112 p. 30 bani. (Biblioteca Minervei, nr. 169)”.

Aflăm, însă, pe un site cu biografii literare corecte, că volumul *Lacrimi adevărate*, apărut în anul 1915, a fost volumul de debut al scriitorului George Mihail Vlădescu (1885-1952). Pe de altă parte, Crispedia nu menționează deloc pe Mihail C. Vlădescu, nici pe G. I. Ana, și prin urmare nici nu atribuie piesa *Florica* (1906) vreunuia dintre ei (http://www.crispedia.ro/George_Mihail_Vlădescu_-_biografia_viața_activitatea_si_opera_literară).

Rămâne să identificăm de unde vin datele nașterii și morții acelui Mihail C. Vlădescu din Catalogul Bibliotecii Academiei: 1865-1944.

Ele apar pe site-ul intitulat „Compendium” ca aparținând unui „profesor de botanică și om politic român”, cu numele de Mihail Vlădescu (http://www.compendium.ro/pers_detalii.php?id_pers=2264&prenume_pers=Mihail&nume_pers=VLĂDESCU).

Următoarele volume provin din biblioteca personală a lui C. George Sandulescu, nepotul lui Mihail C. Vlădescu (1886-1931) – fiul surorii scriitorului. Ele

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
 1923

15

aparțin fără nicio îndoială celui de care ne ocupăm:

[1912]	Mihail C. Vlădescu	<i>Voica. Dramă în 5 acte</i>	Tipografia cooperativă „Poporul”
1913	Mihail C. Vlădescu	<i>Înțelegerea Cordială și România</i>	București. Noua Tipografie profesională Dimitrie C. Ionescu
1915	Mihail C. Vlădescu	<i>Jurnalul unui Războinic</i>	București. Depozitul la Librăria Alcalay & Co. Tipografia profesională Dimitrie C. Ionescu
1918	Alexis V. Drăculea	<i>Jurnalul meu de războiu</i>	București. Tipografia profesională Dimitrie C. Ionescu
1918	Alexis V. Drăculea	<i>În retragere. Schițe și nuvele din războiu</i>	București. Tipografia profesională Dimitrie C. Ionescu
1922	Alexis V. Drăculea	<i>Între Venus și Marte. Nuvele</i>	București. Tipografia profesională Dimitrie C. Ionescu
1923	Mihail C. Vlădescu. Fost deputat	<i>Generalul Averescu. Sămănătorul de ofensive</i>	București. Atelierele „Adeverul” S.A.
1925	Mihail C. Vlădescu. Fost deputat	<i>Problema Comandamentului. Două sisteme</i>	București. Institutul de Arte Grafice „Lupta”. N. Strolia
1928	Alexis V. Drăculea	<i>Ioana. Tragedie în 3 acte</i>	București. Institutul de Arte Grafice „Îndreptarea”

Data 1912 pentru piesa *Voica* nu apare trecută nicăieri în volumul publicat de autor. Ea este stabilită de Biblioteca Academiei. Este o dată plauzibilă, având în vedere că—așa cum afirmă prefața autorului însuși la *Voica*—este vorba de „prima” lui „încercare”, semnată Michail C. Vlădescu. Cu 16 ani mai târziu, Vlădescu semnează o

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

16

a doua încercare cu pseudonimul Alexis V. Drăculea: această a doua încercare este de fapt o rescriere a primeia, probabil în speranța că „Se va găsi și pentru noi în România Mare o scenă care să ne dea adăpost”.

Prefața lui George Sandulescu la această ediție tentativă de Opere Complete de Mihail C. Vlădescu începe prin a spune că existența scriitorului este învăluită în mister. A murit la vârsta de 45 de ani. Curând după moartea lui, teama familiei de opresiunea regimului comunist l-a îngropat a doua oară. Născut la câțiva ani după ce Mihail C. Vlădescu dispăruse, George Sandulescu nu a avut niciodată informații clare despre acest unchi. Din cei 12 copii ai familiei Vlădescu, niciunul nu a rupt tăcerea.

Tot ceea ce ne poate spune George Sandulescu este că unchiul său scriitor a studiat Dreptul la Universitatea București, a fost apoi soldat în primul război mondial, și de asemenea a fost gazetar, deputat, comentator al politicii țării și al strategiei militare. Era un om înstărit. Găsim și în cărțile lui Vlădescu dovezi că așa au stat lucrurile. Aceste cărți pe care le publicăm acum păstrează nemodificate ortografia și punctuația autorului de la începutul secolului XX.

Mihail C. Vlădescu sub numele real și încă două pseudonime. Întâi se semnează **Michail** (scris **Г**) C. Vlădescu în drama în 5 acte *Voica* (1912?). Trei volume de proză (*Jurnalul meu de războiu*, 1918; *În retragere*, 1918; *Între Venus și Marte*, 1922) și tragedia în 3 acte *Ioana* (1928) sunt semnate de el sub pseudonimul **Alexis V. Drăculea**.

MiHail are rezonanță Biblică și în același timp trimite la Arhanghelul Mi(c)hail. **Alexis** trimite la Alexandria, orașul de origine al întregii familii Noica, familia mamei lui Mihail C. Vlădescu. **V** are fără îndoială legătură cu numele de familie Vlădescu. Cât despre **Drăculea**, sensul nu este deslușit. Nepotul scriitorului, C. George Sandulescu, editor al Operelor lui complete, își amintește că mama lui, Elena Săndulescu, sora lui Mihail C. Vlădescu, vorbea de Drăculești, moșia arendată de Constantin Vlădescu, tatăl ei, primarul orașului Alexandria: toate acestea se petreceau înainte de anul 1900, sub domnia regelui Carol I.

Aflăm câte ceva din cărțile înseși. De pildă, prefața la piesa *Voica* ne indică oarecum data publicării ei îninațea celorlalte, ea fiind o „primă încercare”. Pe de altă

parte anul 1912 ar putea fi corect, dacă mergem în direcția Bibliotecii Academiei și includem între scrierile acestui Vlădescu și piesa *Florica*, apărută în 1906 sub (probabil) pseudonimul G. I. Ana. Dar atunci *Voica* n-ar mai fi o „primă” încercare?

Am putea invoca două deducții în favoarea ideii că *Florica* a fost scrisă de aceeași mână ca *Voica* și *Ioana*.

Prima deducție ține de textul propriu-zis.

Toate cele trei piese sunt fie „tragedie” (*Voica*), fie „dramă” (*Florica* și *Ioana*). Subiectul lor este morala satului românesc, nunta țărănească, mirajul tânărului boier imoral și nefericirea de tip „Ofelia”, *toute proportion gardée*.

Personajele sunt și ele aceleași: eroina principală, mirele ostil care descoperă idila ei cu boierul, tatăl ei, mătușa ei — care a fost și doica boierului tânăr, boierul însuși și servitorul lui. În *Voica* și *Ioana*, până și numele lor sunt identice.

<i>Florica</i> 1906 G. I. Ana	<i>Voica</i> ?1912 Mihail C. Vlădescu	<i>Ioana</i> 1928 Alexis V. Drăculea
„Alexandru Radu, tatăl Floricăi Dumitru, băiat din sat FLORICA Rada, mătușa Floricăi și doica lui Alexandru Maria, fata din sat Ahmet, păzitor”.	„Teodor Pavel, tatăl Voichii Radu Un servitor VOICA Crisanta, mătușa Voichii și doica lui Teodor ”	„ Teodor Pavel Radu Trandafir IOANA Crisanta ”.

Diferă minimal deznodământul: după ce este părăsită de boier, *Florica* face ce poate ca să nu nască pruncul nelegitim; *Voica* se spânzură; *Ioana* înnebunește.

În rest evenimentele decurg aproape identic. Boierul o curtează pe tânăra țărăncuță, care se află în ajunul nunții. El cere ajutorul doicii lui — mătușa fetei. În toate trei piesele fata este orfană de mamă și crescută de această mătușă, sora mamei ei.

Inevitabilul se produce. Când și-a pierdut „curătenia”, eroina renunță la nuntă, iar boierul pleacă, la rugămințile doicii. După scurtă vreme revine, dar tânăra țărancă nu-l mai interesează. De aici decurge sfârșitul fetei și al piesei.

Este de presupus că un subiect tratat atât de asemănător aparține aceluiași autor. Motivul rescrierii ar putea fi, desigur, dorința autorului de a se conforma cerințelor scenei, pentru ca piesa să ajungă să fie jucată.

Fie că autorul *Floricăi* este unul și același cu autorul *Voicăi* și *Ioanei*, fie că nu, la acest punct asemnările dintre cele trei piese nu stârnesc mari curiozități.

Ajungem acum la a doua deducție, care — se va vedea — este mai mult o întrebare decât o concluzie.

În anul 1922 — an important pentru literatura europeană, marcat de James Joyce și T.S. Eliot — Mihail C. Vlădescu scrie *Între Venus și Marte*, volum de nuvele, sub semnătura Alexis V. Drăculea. Nu este prima carte semnată cu acest pseudonim. Vlădescu semnase la fel alte două cărți înainte. Este de notat faptul că acest pseudonim este folosit numai în cazul literaturii propriu-zise, al lumilor inventate. Volumele de texte reale, discursurile în Parlament, comentariile politice și militare, cum ar fi *Înțelegerea Cordială și România*, *Jurnalul unui Războinic*, *Generalul Averescu sămănătorul de ofensive*, *Problema Comandamentului*, sunt semnate simplu, cu numele adevărat, uneori urmat chiar de informația „Deputat de Teleorman”, ori „Fost deputat”. În ce privește piesa *Voica*, acolo autorul folosește doar un „c” în plus la numele Mi(c)hail.

Ce anume l-a făcut oare pe Vlădescu să-și deschidă cartea de nuvele din anul 1922 cu o scrisoare datată „octombrie 1922” și trimisă de la „Mănăstirea Snagov”? Nu știm cine anume este autorul ei, pentru că cel care o scrie refuză s-o semneze, în semn de dezaprobare față de conținutul cărții — nu înainte de a ne fi oferit totuși elementele esențiale ale unei posibile identități. Deducem din rândurile lui, indirect, și ceva din identitatea scriitorului însuși.

Nemulțumitul cititor se adresează celui care a scris volumul în cauză: „Drăculeo”!

El intră direct în subiect: „criza” literară a anilor 1920... E de la sine înțeles că

epistola este și ea imaginară și că ea clarifică, fie și prin ideea de opoziție, părerile autorului însuși. Cititorul anonim are nostalgia tradiției de morală, omenie și cuviință din literatura română. Alexis V. Drăculea sfidează această tradiție prin „neastâmpăr”, „sete de observație nemiloasă și crudă”, „străini pripășiți de prin toate părțile”, „dorințe” și „violență”.

Contează mai puțin judecățile literare, ele aparținând în fond autorului însuși. Fără doar și poate că Vlădescu a simțit cutremurul din lumea literaturii occidentale din anul de grație 1922, anul Modernismului. Pe noi ne interesează însă, mai terestru și mai puțin literar, poate, cine era de fapt acest Vlădescu? De unde pseudonimul lui, și de ce oare *Florica* este semnată G. I. Ana? Este oare și *Florica* piesa lui?

Primele cuvinte ale scrisorii închipuite cu care începe *Între Venus și Marte* par să arate o cale: Mănăstirea Snagov. Urmează încă un indiciu: cearta dintre „Dănulești și Drăculești”. Cititorul anonim se declară urmaș al Dănuleștilor.

Este vorba aici de cele două familii domnitoare rivale cândva în Valahia. Dănuleștii se trag din Dan I, fiul lui Radu I cu Doamna Ana. Există oare vreo legătură posibilă cu numele declarat al autorului piesei *Florica*, G. I. Ana?

Mănăstirea Snagov, pe de altă parte, este – legenda spune – mormântul lui Vlad Țepeș, denumit și Drăculea, fiu al lui Vlad Dracul, așadar din neamul Drăculeștilor.

Doar că în, cartea lui Vlădescu, urmașul Dănuleștilor scrie tocmai din această Mănăstire Snagov, pentru a-l certa pe urmașul Drăculeștilor, „fie el și neautentic”...

Vlad și Vlădescu? Moșia Drăculești... Hotărât lucru: atunci când istoria înghite soarta unui om, chiar dacă literatura ni-l arată de parcă ar fi încă în viață, nimic nu-l poate deconspira. Acest lucru este la fel de adevărat ca și faptul că nici rafturile care gem de cărți despre *Finnegans Wake* de James Joyce nu ne pot spune nimic mai mult decât ceea ce autorul a vrut el însuși să ne spună.

Pe lângă , Piesa *Voica* mai are sub numele autorului și un semn: .

În plus, încă din 1906, în *Florica*, găsim câteva rânduri enigmatice și totuși lămuritoare, ca un fel de Cuvânt înainte: „...cartea de față n'o să vă placă!... Ea e o irupție sălbatică, în literatura noastră contemporană. O origină umilă – cum am mai spus. La revendicări o să fim însă mulți. Fericit sar! Strâng mâna. Îmbrățișez pe toți.” Semnat: „ANA”.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

20

Întrebarea cu care am început rămâne: am înțelege oare altfel aceste cărți dacă am ști mai clar cine a fost Mihail C. Vlădescu? Poate că ele nu sunt singurele lui scrieri? Se va găsi, nădăjduim, un cercetător care să încerce imposibilul. La aproape 585 de ani de la nașterea lui Vlad Tepeș, cunoscut occidentalilor sub numele de Dracula, și la aproape 130 de ani de la nașterea lui Vlădescu-Drăculea ____

Cu atât mai mult cu cât Mihail C. Vlădescu a fost nu numai unul dintre scriitorii Moderniști ai României: el a fost și om politic. Dovedesc acest lucru discursurile lui în Parlamentul României, ca Deputat de Teleorman. Găsim în aceste discursuri o remarcabilă inteligență vie, o ironie mușcătoare, o prezență de spirit cuceritoare, și o cunoaștere impecabilă a situației internaționale interbelice. O adevărată personalitate a anului 1922... Ca să-l parafrăzăm pe cronicarul Miron Costin din veacul al XVII-lea, „Nasc și la Alexandria oameni.”

București, Miezul nopții, 31 decembrie 2014

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

21

Mihail C. Vlădescu

Fost deputat

Generalul Averescu

sămănătorul de ofensive

Editat de

George Sandulescu și Lidia Vianu

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Introducere

Am scris această carte – și pentru popor, unde ideile ei, sunt adânc cunoscute și mai ales simțite de mult – am scris-o însă, trebuie să o mărturisesc, în primul rând pentru cercurile noastre largi intelectuale, pentru lumea noastră politică, pentru spiritele literare și numai în urmă de tot pentru specialiști.

Am crezut că e bine să fac cunoscut, acestei pături inteligente a noastră, câteva adevăruri, câteva formule și chiar câteva fapte, pe care masa poporului nostru, cu pătrunderea ei elementară și cu instinctul său sigur, nu le-a ignorat, ci dinpotrivă, le-a proclamat cea dintâi și cu tărie de mult.

Este curioasă psihologia societății noastre, mai ales în vremuri de mari greutăți și de mari prefaceri morale.

Sunt lucruri de o însemnătate decisivă, care pătrund în conștiința publică, de jos în sus, în loc să urmeze, drumul firesc, de a porni întâi, de acolo de sus, de unde strălucește lumina și inteligența.

La noi fenomenul contrar, nu e rar, și e suficient să cităm unul din cazurile remarcabile ale epocii noastre pentru ca să înțelegem, cât de mare e lipsa de idei conducătoare, în clasa noastră cultă, și ce compensații ne oferă, în această criză, furia mare a masei anonime.

De sigur că numele generalului Averescu e destul de popular în toate părțile, dar nu în forma activă, viguroasă și cu drept cuvânt mișcătoare, care există la țară sau în lumea mică a orașelor.

Evident, spiritele cultivate și în genere intelectualii, nu admit legenda și nu se pot pasiona, pentru exagerările cu care mulțimea întâmpină, unele fapte și pe unii oameni.

Dacă această observațiune are o valoare, în țările cu mari tradițiuni și cu o viață publică conștientă, la noi e sigur, că nu are nici una.

Căci acolo legendele nu se pot crea cu atâta forță în jurul oamenilor, fiindcă pătura cultă e cea dintâi care are obiectivitatea, pătrunderea și mai ales independența morală, de a recunoaște fiecăruia din capul locului ce e al lui.

Poporul nostru a recunoscut în război, în contact cu realitățile lui dureroase și tragice,

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

calitățile de mare șef, ale unui general destoinic, după cum el a simțit profund, toate nedreptățile ce i s'au făcut în cursul acestei campanii, dar el mai ales a văzut, ce influență a avut, acest fapt, asupra desfășurării evenimentelor.

O luptă s'a deschis atunci între oficialitate și popor. Ea a continuat multă vreme.

Lupta aceasta a creat legenda, a întărit-o până a luat proporțiile unei forțe prodigioase.

Oficialitatea atunci a trebuit să se supună. Punctul de plecare era însă recunoașterea unui adevăr, pe care unanimitatea conștiinței populare îl constatare, printr o experiență directă și nemijlocită, și pe care ținea să-l afirme în viața publică, ca un drept al său, ca un bun care-i aparține și pe care l-a răscumpărat cu prețul atâtor suferințe și sacrificii.

Pătura noastră cultă, în conflict și ea atunci cu oficialitatea conducătoare, a primit judecata maselor, mai mult dintr'un sentiment de admirațiune, pentru explozia de credință, pe care o manifestau pentru un om, decât din convingere proprie făcută, pe baza unei cunoașteri reale și temeinice, a faptelor lui de război, asupra cărora nu exista nici cercetări, nici măcar relațiuni oficiale complete și sincere.

În toate țările culte, figurile mari ale războiului sunt obiectul unei venerațiuni și a unui cult special. Ele reprezintă una din trebuințele cele mai adânci ale sufletului național. Toți iubim deopotrivă forța, sacrificiul și curajul moral. Oamenii de care se leagă marile suveniruri războinice ale unui popor, sunt adevărata mândrie a unei rase.

Lipsa de putere morală și sufletească și lipsa de idei directe — nu lipsa de sentimente înalte — caracterizează din nefericire intelectualitatea românească, în marea ei majoritate. Ea nu are nimic robust în alcătuirea sa lăuntrică, nimic care să inspire o încredere mare, care singură ar putea fi creatoare de valori.

Dinpotrivă, e supusă tuturor sugestiunilor din afară, și nu are nici o rezistență interioară proprie.

De o mobilitate excesivă, de o lipsă de consistență esasperantă, părerile ei, sboară cu aceeași ușurință, cu care au fost primite de-a gata, de aiurea, sau — ceace e mai rar — când și le-a făcut singură.

Între popor, pe care-l iubește sincer și între marea conducere politică, de care are o teamă instinctivă și de care se simte dependentă, pătura noastră intelectuală e așa de slabă, de mică și de dezarmată, încât nu e de mirare, că inițiativele și curentele pornesc totdeauna de aiurea și niciodată dela dânsa, că funcțiunea ei socială și-o îndeplinește așa de slab și are un ecou atât de redus.

De aceea nu ne miră că lipsa de sinceritate, oportunismul, absența oricărei

obiectivități, interesul material și nepăsarea egoistă, au pătruns așa de adânc în sânul ei, încât în locul entuziasmului ideal, pe care trebuie să i-l provoace lucrurile mari și tot ce e în adevăr manifestare superioară în societate, numai găsim nimic.

Este explicabil atunci pentru ce principala figură a războiului nostru a trezit în mijlocul acestor cercuri un interes așa de scăzut. Despre el nu se știe aici mai mult decât lucrurile vagi pe cari le povestesc țărani noștri când vorbesc despre generalul lor.

Am întreprins această lucrare tocmai pentru ca să umplu această lacună. Sarcina este cu atât mai grea, cu cât Generalul Averescu este și om politic.

Cronicarul evocând un portret istoric, are datoria să-l schițeze complect, pentru că numai astfel se poate forma o idee folositoare, despre om și despre opera sa.

Am neglijat dinadins detaliile tehnice în partea militară, după cum am omis în mod intenționat, detaliul și tot ce are legătură cu actualitatea, în partea politică.

Am căutat în linii largi, să evoc un portret, pe care l'am considerat cu ochiul liber, din care n'am voit să rețin, decât aceea ce e esențial și ceea ce poate interesa, masa cea mare a publicului românesc, care s'a simțit așa de puternic atrasă, în vremurile grele către acest om.

Am privit cu simpatie această figură, și era de datoria mea să fac atfel, fără să uit imparțialitatea istorică, pe care o datorez subiectului însuși, dar mai ales, fără să pierd din vedere, că profesiunea de apologist, nu e simpatică chiar atunci când e sinceră, și că e o ocupațiune totdeauna mediocră, chiar atunci când a reușit, să atingă un scop mai înalt.

De aceea am căutat să trag și câteva învățăminte de ordin general. Ele mi s'au impus prin natura obiectului.

Sunt anume principii de ordin moral și politic, care în mod logic, au trebuit scoase în evidență, în cursul expunerii. Dar mai ales sunt adevăruri de ordin superior și național pe care a trebuit să le spun fără înconjur, ele privesc așezământul nostru politic și militar, și pun în discuție, toată problema vieții noastre publice.

Averescu este un minunat prilej pentru aceasta. El e o lecție și un exemplu instructiv pentru toți. La el trebuie să vie și soldatul, și teoreticianul, și omul politic, ca și începătorul în viață, fiecare găsește în această activitate vastă, laturea originală, care îl interesează și care-l învață.

Averescu e mai mult decât o carieră, e o pagină bogată de Istorie.

Românii trebuie să-și cunoască oamenii... Pentru aceasta nu e nici o hulă, că a îndrăznit cineva să scrie Istoria celui mai ilustru reprezentant al generației în viață.

Am socotit-o ca o datorie, pe care mi-o îndeplinesc, fără nici o ostentațiune, ci cu o

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

25

profundă sinceritate, convins că săvârșesc o acțiune bună și necesară, față de mine însumi și față de țara mea.

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Ostașul

Generalul Alexandru Averescu s'a născut la 9 Aprilie 1859 în comuna Ismail.

Părintele său Constantin Averescu, era din Bălți, după ce a învățat la Iași, a intrat în armata rusă, cu gradul de ofițer. Fiind găsit amestecat într'o mișcare politică, a fost nevoit să părăsească armata rusă și să se reîntoarcă în Moldova, unde a obținut titlul de sluger. A fost institutor la Iași, apoi la Târgu-Frumos. Pe timpul ocupațiunii rusești a intrat în administrație.

Dacă prin ocupațiunile, pe cari le-a avut, tatăl generalului Averescu a fost un intelectual, mama sa Casuca născută Dessila a fost o femeie superioară, prin calitățile sale de suflet și de inteligență.

Influența pe care a avut-o asupra fiului ei a fost din cele mai puternice. Caracterul, voința spiritul de înălțare morală, imboldul pentru acțiunile mari, sunt cu siguranță atâtea pietre prețioase, pe care fiul le-a moștenit din tezaurul sufletesc al mamei sale.

Copilăria lui, petrecută la Ismail, a fost una din cele mai triste. Se pare că mama a avut multe suferinți de îndurat, din partea soțului din care cauză fiul de timpuriu, a fost viu impresionat de această neînțelegere. Spiritul de sacrificiu al mamei sale, a sporit atașamentul pentru ea și a fost unul din elementele, cari i-au înrîurit viața și l-au întărit în lunga sa carieră de ostaș.

În această atmosferă de durere intimă, dar și de sacrificiu nobil unită cu o caldă dragoste pentru copil, s'a plămădit un suflet mare, care a fost ursit să fie, cel dintâi om de război al țării sale și primul om de stat al unor vremuri noi.

Pasiunea sa de mic erau exercițiile militare, pe cari le făcea, cu copii de vârsta lui, muștruluându-i continuu în curtea părinților, unde îi aduna inspirându-le un sentiment de iubire și de respect, în care avem să recunoaștem, principala calitate a șefului de mai târziu.

La vârsta de 6 ani el a fost trimis la școala primară din localitate. El știa deja

scrie și ceti. A urmat apoi un an seminarul din Ismail. În 1876 a absolvit școala de arte și meserii din București fiind destinat să meargă la Liège, pentru a studia ingineria mecanică

În timpul acesta un eveniment important se pregătea pentru țara noastră. În 1877 izbucnește războiul cu Turcia.

În atmosfera de entusiasm, care domnea la Ismail, mai mulți tineri s'au înrolat în armată pentru război. Între aceștia se afla și un copilandru, care nu avea încă 18 ani împliniți. Era Alexandru Averescu.

El își alesese arma cavaleriei, escadronul de jandarmi de Basarabia din Ismail, ceilalți se înrolară în regimentul 7 infanterie, comandat de colonelul Cantili.

În curând aveau să pornească trupele spre Oltenia, era în primăvara lui 1877. Alexandru Averescu, din cauza prea marei sale tinereți, fu lăsat la partea sedentară.

Atunci se petrecu un fapt înălțător, care niciodată n'a caracterizat mai bine, începuturile carierii, unui mare ostaș.

Mama voluntarului, merse la autoritățile militare, ca să protesteze împotriva acestei dispozițiuni, cerând cu insistență ca fiul ei să fie trimis pe front.

Era unicul ei fiu pe care-l adora, dar pe care, instinctul ei de mamă, îl vedea predestinat pentru o acțiune mare chiar de ar fi să treacă prin toate primejdiile. Era credința în steaua fiului ei, care o făcea să n'aibe teamă.

La despărțire n'a vărsat nici o lacrimă. Imediat după aceia, ea s'a retras, n'a mai fost văzută de nimeni, așteptând par'că vestea, care s'o scoată din retragerea asta voluntară, că fiul ei e un erou.

Explicațiunea acestui fapt, de o autenticitate riguroasă, nu stă numai în bărbăteasca hotărâre a mamei, în actul acesta incomparabil de energie, ci în conștiința superioară, care trebuie să o fi avut, în momentele acelea, că fiul ei e chemat să-și îndeplinească o datorie sacră și că are alte destine.

Această credință naivă, pasionată, mistică, este adevărata sursă ideală, dela care se adapă din cea mai fragedă tinerețe, sufletele marilor creatori, în lupta grea pe care o au s'o ducă mai târziu și din care au să iasă biruitori.

Pornit în război așa de timpuriu, viața avea dela început pentru el, un înțeles serios. Pus în fața unei astfel de probleme, la o vârstă încă când alții își făuresc iluzii pe băncile școlii, el a trebuit să capete de vreme, o conștiință aspră a răspunderii.

Reflecțiunea lui s'a format, în contact cu realitățile directe, cari i-au imprimat spiritului său o vigoare și o originalitate, pe care avea s'o desvolte în mijlocul lecturilor și la școala mare a vieții.

Prin nimic Alexandru Averescu, nu arătase că are aptitudinile morale, în deobște cunoscute ale soldatului sau dispozițiunile fizice particulare, pentru o asemenea carieră. Afară numai dacă ne amintim de dragostea lui pentru exercițiile militare cu copiii de acasă, din care am putea deduce mai mult, calitățile lui de șef, decât predispozițiile de militar.

Din potrivă inclinațiunile sale erau toate pentru studiu, constituția lui sănătoasă însă puțin robustă, atinsă de o criză violentă, urmată de o boală de nervi de 6 luni, îl făceau mai curând impropriu pentru viața grea de soldat unde se cerea o rezistență fizică și morală deosebită.

Această experiență așa de serioasă — a războiului la care lua parte fără nici o altă pregătire, decât resursele nesecate ale sufletului său nu avea să-l descurajeze la capătul ei, ci din contră, avea să-l întărească, în hotărîrea, de a-și croi un drum în viață, tocmai pe cel, care apucase odată.

Partea care a luat-o la război a fost foarte neînsemnată. Fiind extrem de tânăr, rolul care i s'a dat, nu putea să fie decât în raport cu forțele lui. Se povestește chiar un fapt, din care am putea vedea, care erau puterile voluntarului Averescu, în această luptă, în care avântul lui tineresc îl aruncase. La prima alarmă care s'a dat după trecerea Dunării în apropiere de Plevna, soldații escadronului din Ismail, au aruncat repede șeile pe cai și erau gata ca să plece.

Un singur soldat nu încălecăse. El nu putea să ridice șeaua de jos. Cu lacrimile în ochi, el vedea escadronul plecând și cum îl părăsesc ai lui.

Atunci Căpitanul, observându-l, dă ordin să se pue șeaua pe calul voluntarului și Alexandru Averescu, a putut să pornească și el odată, cu camarazii lui.

În urmă a fost întrebuințat în serviciul frontului și la cancelarie, ca subofițer. Era activ, extrem de conștiincios, metodic și îndatoritor în timpul serviciului și în afara lui.

El știa să câștige, deopotrivă, iubirea soldaților și încrederea șefilor.

Bine apreciat de comandantul lui, căpitanul Negel, mai târziu colonel adjutant, îl sfătui cu tot dinadinsul ca să rămâe în armată, prezicându-i o carieră

strălucită.

Ne având nici o pregătire, n'a putut trage de fapt, în cursul războiului, nici un învățământ profesional.

A fost însă, captivat de farmecul dreptului, de a comanda soldații. Dispozițiunea aceasta, înăscută la el, se afirmă dela început, dorința de a conduce, necesitatea de a fi șef, izbucnește dela primele licăriri ale activității sale ca o a doua natură.

Ca și voiajurile, care instruesc pe om la orice vârstă le-ar întreprinde, războiul, rămâne și el, ca o mare sursă de învățăminte, chiar pentru cei mai puțin inițiați. El sporește experiența și îmbogățește capitalul moral și intelectual, al celui ce l'a făcut, în mod activ.

Mai târziu, când impresiunile se așează, ele exercită o puternică influență asupra amintirilor, pentru ca să se impună apoi, sub forma unor adevăruri generale, care-i folosesc, în știință sau în arta de-a conduce.

Unul din aceste adevăruri generale, care trebuie să fi contribuit, într-o largă măsură, la formarea unei sănătoase concepțiuni a războiului, la el și la adâncirea psihologiei masselor, a fost rezultatul, acelor impresiuni culese, cu ochii și cu sufletul lui, ca soldat voluntar în război.

El a înțeles în mod clar, abia în urmă — când procesul mintal s'a desăvârșit — „puterea magică a contagiunii mintale asupra soldaților, când imaginațiunea este excitată”. Mai cu seamă, el a putut observa „exagerarea vitejiei și cruzimii dușmanului, precum și exagerarea celor mai mici acte de vitejie din partea trupelor noastre sau din partea vreunuia din ai noștri. Fiecare primește fără control ceea ce-i spune și transmite mai departe, adăugând câte ceva dela sine”.

Toate aceste elemente psihologice, din care se alcătuește moralul trupei, nu au fost fructul unui studiu abstract, ci al unei realități trăite, văzute de aproape, care dădea pregătirii sale, autoritatea și siguranța, pe care o dă numai, cunoștința directă și nemijlocită la sursă.

Omul de război și-a format, chiagul de calități morale și sufletești cu care avea să învingă, la această școală bună și sigură, a războiului, pe care nimic n'o întrece și nimic n'o înlocuiește.

Ea își are rădăcinile adânci, în însăși cutele subconștientului și ale instinctului,

care se ridică deasupra oricărei învățături, ce ne-o pune la dispoziție, valoarea doctrinelor consacrate sau grandioasa colecție, a cercetărilor analitice.

Războiul e arta creatoare prin excelență, ale cărei elemente nu pot fi durabil fixate, decât în contact cu cauzele organice, care îl produc și îi dau în mod permanent viața.

Pe acest fond propriu, curat ostășesc, al cărui cadru original, a fost războiul nostru de independență, a crescut și s'a dezvoltat, răbdător, în tăcere, spiritul militar, cel mai adânc și mai complex, pe care l'a produs istoria noastră modernă.

Războiul terminat, sergentul Alexandru Averescu, a fost trecut în miliție și dispensat pentru tot restul vieții, de orice obligațiune militară.

Dar viermele care-l rodea, cuvintele comandantului său, căpitanul Negel nu-l lăsau în pace și el se hotărî să se angajeze, în serviciul regulat al armatei. Împlinind vechimea de 2 ani de subofițer, el intră imediat în școala divizionară, din care a eșit după 2 ani ofițer.

Avansat sublocotenent în 1881, servește în Reg. 1 de Roșiori la Constanța. După un an regimentul fiind adus în București, el e mutat în Regimentul 6 de Călărași la Focșani. De aici a plecat la Turin pentru a urma școala superioară de război. A terminat-o cu distincțiune nu numai pentru Români dar chiar pentru Italieni în 1886.

A început a fi cunoscut în armată dela data concursului pentru Turin. Erau 12 concurenți pentru 2 locuri. Singur sublocotenentul Averescu era din școala divizionară, toți ceilalți din școala militară. Sublocotenentul Averescu a reușit întâiul.

Președintele comisiei, colonelul Maican, care era și directorul școalei militare, a voit să modifice rezultatele concursului, pentru că considera, că era jignitor pentru școala militară, să reușească la concurs unul din școala divizionară.

Căpitanii Crăiniceanu (din Geniu) și Vasiliu Năsturel (din Artilerie) membri în comisie, s'au opus și nu au semnat procesul-verbal, decât când s'a înscris în el sublocotenentul Averescu în capul listei.

În urmă, după terminarea anului II dela școala din Turin, secretarul general al ministerului de război colonelul Băicoianu Sergiu a dispus publicarea în „Monitorul Oastei” a notelor atât de strălucite, mai ales comparativ cu ale celorlalți ofițeri din străinătate și s-a făcut cunoscut personal aceasta, precum și dispozițiunea, că în semn de răsplată, să fie pus în capul tabloului de înaintare la alegere.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

31

În 1887 el revine la Turin pentru a se căsători cu domnișoara Clotilda Caligari.

Ca ofițer inferior și superior a comandat rând pe rând următoarele unități:

Escadronul 1 din regimentul 3 de Călărași.

Bateria 1 din regimentul 2 de Artilerie.

Compania 1 din Batalioanele 2 și 3 Vânători.

Regimentul 4 Roșiori.

Avansat general, el comandă Brigada 1 de Roșiori: Divizia 1 și Corpul I de armată.

Ca ofițer de Stat-major a fost trimis de Regele Carol în două rânduri la regimentul din Vologda No. 1 al cărui șef era, apoi la generalul Dragomirov comandantul circumscripției Kiev. În urmă a fost invitat personal de generalul Dragomirov la manevre.

A luat parte în două rânduri la manevrele din Austria, în două rânduri la cele din Germania și odată în Anglia.

A fost Directorul școalei superioare de război dela 1894 la 1895, apoi a fost trimis atașat militar la Berlin unde a stat 3 ani 1895 — 1898.

În țară a fost la Marele Stat-Major al Armatei, rând pe rând șef de birou, șef de secție, sub-șef de Stat-Major și șeful de Stat-major al Armatei.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

32

Maestrul și Șeful militar

I . Scriitorul și profesorul militar

Ostaș, prin școala, prin educația și originea sa, în rândurile armatei, Averescu, avea să se ridice dela sferele modeste de activitate ale oștirii, la cele mai înalte manifestări ale artei și științei militare.

Scriitor și profesor, autor și conferențiar, el dezvoltă de timpuriu o muncă neîntreruptă pe tărâmul ideilor.

El conduce câte-va organe periodice. E redactor și apoi prim-redactor al „Revistei armatei”. Participă la înființarea și este primul director al publicațiilor militare, ca și al „României Militare”, revista Statului-major.

Cu drept cuvânt unul din colegii lui, Maiorul Cocorăscu îi putea adresa mai târziu în 1895, în numele profesorilor Școlii de Război aceste cuvinte: „Vă suntem recunoscători pentru munca fără seamăn ce ați depus la înființarea sau mai bine zis la ridicarea ziaristiceii militare române, făcând să se cunoască de către puterile mari militare starea de cultură a armatei române și în deosebi a ofițerilor ei de Stat Major.”

În afară de numeroasele sale articole, apărute în diversele publicațiuni, la care colabora, semnând de obicei printr’o literă sau pseudonim, el a scos mai multe volume de studii și cercetări militare.

În 1888 fiind locotenent, apare primul volum din *Tactica* sa (teorii și aplicațiuni), celelalte două au apărut în 1889. Materia este împărțită în trei părți, în prima se studiază chestiunile în abstract, în a doua se merge la concret, prin aplicarea la cazurile reale a concluziunilor teoretice, trase din partea speculativă.

Pentru ușurința studiului a fost împărțită partea teoretică în trei părți, iar cea aplicată în două, așa că rezulta în total cinci părți.

În prima parte se studiază chestiunile teoretice, privitoare la câmpul de bătaie în general, în partea a doua instruirea și acțiunea celor trei arme reunite, care e un studiu abstract, dar rezemat pe un caz concret adică pe analiza tactică a bătăliei dela Vionville din 16 August 1870.

În partea a patra, trece dela teorie la aplicațiune și studiază actele tactice reale, fără a înceta de a recurge acolo unde a crezut necesar, la discuțiuni abstracte.

În fine partea a cincea se compune dintr'un studiu sumar asupra modului de cultivare al tacticei și dintr'o serie de probleme concrete și rezolvate.

Opera aceasta are ceva monumental prin puterea remarcabilă cu care a fost scrisă și prin metoda în care a fost concepută. Autorul ei e nu numai un gânditor înzestrat cu un spirit de sinteză neobișnuit și cu o facultate de analiză rară, dar e un savant prin bogăția cunoștințelor sale, așa de exacte și de variate.

Lucrarea e destinată, pentru specialiști, prezintă totuși un interes deosebit, pentru limba și cultura noastră în general, prin forma în care autorul își îmbracă gândirea.

Fără îndoială, în primul volum mai ales, există unele influențe italiene, ca și unele influențe supărătoare ale epocii. Dar cartea prin forța abstractă cu care e scrisă, prin amplexarea robustă a frazii, prin energia incisivă a cuvântului, prin claritatea cu care își evidențiază construcțiunile sale logice luminoase, prin severitatea și atmosfera înaltă intelectuală care domnește dela un capăt la altul, ca și prin raționalismul său puternic, în adevăr impresionant cuprinde pagini, cari ar putea fi socotite, ca un model al genului, ce ar putea sta cu vrednicie, alături de un tratat de filosofie pozitivă sau de știință generală scris în limba românească de Maiorescu.

Originalitatea studiului și a părții tehnice ce cuprinde, nu se poate rezuma mai bine, decât în această aspirațiune, a autorului, pe care o formulează cu simplitate dela început, dar și cu dorința de a servi ca un punct de plecare nou, în cercetările sale:

„Am adoptat definițiunea cea mai completă ce s'a emis până azi asupra tacticei și ținând într'una ochiul fix pe ea, am semnat limitele și scheletul programului ce-l am de urmat.”

Problemele pe cari le îmbrățișează în scrierile sale ating aproape toate domeniile cunoscute în știința și arta militară.

Spiritul său curios, avid de a cunoaște, adânc înțelegător, lasă urme concrete

pretutindeni de activitatea sa neîncetată și în toate direcțiunile.

Amintim printre scrierile sale mai răspândite: *Organizarea și Mobilizarea, Înaintările în armată, Călăuza ofițerului, Teatrul de operațiuni austro-român, Manevra pe hartă, Jocul de război.*

Demne de reținut sunt lecțiunile sale de *Geografie militară*, care au fost extrase în volum și publicate în 1895. Autorul tacticei teoretice, iată-l trecând acum cu aceeași ușurință dela principiile abstracte de tactică generală la problemele pozitive de geografie ale țării sale. El acordă o specială importanță acestui studiu, pe care îl urmărește pe teren, până în cele mai mici amănunțimi, convins că o pregătire temeinică în această direcție constituie pentru cel ce se devotează științei militare, o lucrare indispensabilă,

„În orice chestiune militară — scrie el — de o importanță oarecare, fie privitoare la preparațiunea pentru război, fie la operațiunile propriu zise pentru război, vom avea de considerat în ultima analiză, trei elemente esențiale și anume: personalul (omul, populațiunile), materialul (producțiuni de diferite naturi) și terenul. Nu putem obține rezultate bune, aproape în nici o întreprindere similară, decât apreciind exact valoarea acestor elemente și trăgând tot folosul posibil din calitățile lor, ce pot fi utilizate în avantajul nostru.

Pentru adunarea acestor elemente, va trebui să avem o deplină cunoștință de geografia generală a țării. În mai toate chestiunile principale, privitoare la organizațiunea armatei și la pregătirea ei pentru război, avem nevoie de cunoștințele geografice temeinice. Acelaș lucru putem constata și în operațiunile militare de resortul conducerii armatei, mergând dela începerea ostilităților până la terminarea lor.”

Chestiunile în legătură cu studiul armatelor străine, îl preocupă iarăși în cel mai înalt grad. Scrierile sale în această privință, sunt rezultatul cercetărilor făcute în străinătate la fața locului, în cursul manevrelor la care a luat parte sau a misiunilor pe care le-a avut, ca reprezentant al armatei noastre.

Cităm *Organizarea armatei italiene* și *Două luni în Rusia*, ambele publicate în limba franceză. Prima lucrare e o conferință ținută în 1890 la Cercul militar, în prezența Regelui Carol, a Prințului de Neapole și a Prințului nostru moștenitor, în care se arată trăsăturile principale ale organizării armatei italiene și ideile care au prevalat la

această organizare.

Cea de a doua scriere apărută și în românește, *Misiunea mea în Rusia*, are o valoare tehnică și un interes mult mai mare, în primul rând, fiind-că se referă la armata unuia din puternicii noștri vecini. Cartea a fost mult citită și comentată pe vremuri. Pe lângă detaliile care se dau privitoare la Cazacii dela Ural, la manevrele circumscripției Kievului, este cu deosebire interesant portretul, pe care autorul îl face, generalului Dragomirov, unul din marii șefi militari ai armatei ruse.

Dela prima înfățișare i se pare că are înainte pe eroul lui Tolstoi din „Război și Pace”, pe generalul Kutusov. Asemănarea e așa de mare, în cât el o notează și pe terenul psihologic, astfel:

„Aceiași liniște imperturbabilă, aceiași indiferență aparentă, pentru cele ce se petrec împrejur, fără însă a scăpa cel mai mic lucru neobservat, aceiași dispozițiune sufletească, în totdeauna senină, fără cea mai mică umbră de nerăbdare.”

Dacă în trăsăturile sufletești ale eroului din 1812, Averescu recunoștea pe Dragomirov, câți din noi nu ne-am obișnuit să vedem în ele, pe autorul care le-a notat, cu atâta grije și pătrundere?

Cercetând activitatea lui Dragomirov, el constată că deși e considerat ca un cap de școală, în realitate nu e de cât adeptul și elevul generalului Suvarof, că a pășit pe un teren deja preparat, și a continuat firul unei opere deja începute.

Totuși meritele și originalitatea lui Dragomirov sunt incontestabile. Autorul le apreciază astfel. Ele par a se potrivi și pentru situațiunea de la noi.

„Îndată ce schimbul de idei între Rusia și țările occidentale a devenit mai intim, masa tinerilor din această națiune, tânără ea însăși, s’a precipitat cu toată vigoarea ce-i este proprie în domeniul abstract, și pentru armată rezultatul a fost că toată atențiunea era îndreptată asupra căutării normelor și regulilor celor mai înaintate, din punctul de vedere al rațiunii pure sau al perfecționărilor tehnice, scăpându-se din vedere natura materialului prim pentru care erau destinate. Se consideră armata ca un mecanism, care nu poate să se miște altfel de cât cum i-ar fi impus regulile adoptate.

Generalul Dragomirov cel dintâi semnalează răul și începe opera sa de a face să pătrundă în conștiința tuturor, că armata e un organism, și că chestiunile ce îmbrățișează educațiunea și instrucțiunea chiar, sunt mai cu seamă de domeniul

psihologiei.”

Datorită, mai ales, activității sale de scriitor, Averescu a fost remarcat de Regele Carol, și meritele lui, puse cu această ocazie, în adevărata lor valoare. În special un articol publicat în „Revista Armatei” în 1902 și reprodus în presa cotidiană, au atras atențiunea Suveranului asupra acestui ofițer. Titlul era „O coincidență ciudată” și era un răspuns la o serie de articole apărute în „Invalidul rus” asupra „Episodului celei de a treia bătălii dela Plevna, luarea Griviții.” Autorul lor era generalul Petre Dimitrivici Parensof. După el acțiunea armatei române în cucerirea faimoasei redute care a avut loc la 30 August 1877, nu numai că aproape nu a existat, dar a fost din cele mai dăunătoare. În sprijinul acestei afirmațiuni nu se aduce nici o probă nouă. Averescu combate punct cu punct această părere arătându-i toată neseriozitatea și scoțând în relief faptul, că pe când fostul comandant al armatelor aliate dela Plevna, Regele Carol al României, mergea după 25 de ani să viziteze acele locuri, unde se desfășurase memorabilele lupte, un ofițer al armatei ruse se dădea la atacuri împotriva fostului său aliat.

Articolul scris într’un stil sobru, uneori mușcător, solid documentat, a făcut o puternică impresie asupra Regelui. El a fost reținut și trimis apoi la Petersburg, Țarului, pentru ca să-l citească. Generalul Parensof a fost dezavuat pentru scrierea sa. De atunci Regele Carol a urmărit de aproape cariera militară a generalului Averescu, deschizându-i drumul cel mare, la care avea drept, și care i se cuvenea.

Dar chestiunile care se părea că l’au atras în mod deosebit și cărora le-a rezervat un loc mare în scrierile sale, sunt cele în legătură cu conducerea superioară a războiului.

Deși nu avem în această privință, un studiu teoretic complet datorită lui, totuși o seamă de articole, publicate în reviste, precum și o traducere a lucrării lui Von der Goltz, *Conducerea războiului* ne permit să tragem unele concluzii hotărâtoare, asupra teoriei pe care o profesa asupra războiului.

Este necesar pentru a-i cunoaște însă doctrina, să-i urmărim activitatea de profesor și de îndrumător al generațiunilor de ofițeri, pe care i-a format la știința sa.

Generalul Averescu funcționează pentru prima oară ca profesor în 1889 la o catedră la școala de cavalerie, unde a rămas până în 1891 când a fost numit profesor la școala superioară de război. A fost profesor și la școala de ofițeri unde a predat

geografia militară. La școala de cavalerie a introdus cel dintâi în țară jocul de război, iar la școala de război a ținut următoarele cursuri: Regulamentele de cavalerie, Mobilizarea, Tactica celor trei arme, cursul de stat-major, manevra pe hartă.

Ca profesor el a fost partizanal hotărât al metodei aplicate prin lucrări scrise, manevre pe hartă, lucrări pe teren și manevre cu cadrele, toate fiind introduse în țară de el.

În 1895 fiind numit atașat militar la Berlin și trebuind să plece, profesorii și elevii școlii de război, au organizat o solemnitate mișcătoare la despărțire. Unul din cei mai distinși profesori și colegi, i-a zis:

„Marele stat major a cărei funcționare actuală se datorește, o pot mărturisi fără sfială, în mare parte muncii inteligente a D-voastră, școala superioară de război la a cărei înființare ați luat parte, ați introdus raționalele reforme potrivite cu aceasta, prin glasul meu vă vorbește azi. Plecarea D-voastră ne mulțumește și ne nemulțumește. Ne mulțumește fiind-că e o răsplată a meritelor D-voastră personale, merite obținute numai prin muncă și capacitate, cu care ați servit instituția militară. Ne nemulțumește etc.”

Iar un elev, ofițerul de stat major, Căpitanul Petraru, a spus:

„Promoțiile noastre, pot spune celor care au făcut școlile de război de la Turin și de la Paris: am avut profesor pe Maiorul Averescu.”

Generalul Averescu este cap de școală? Are o doctrină și o originalitate așa de puternică, în cât să o fi putut impune oamenilor și instituțiunii în mijlocul căreia a trait? Poate să fie socotit el, ca maestrul incontestabil al oștirii noastre, care a creat, în sânul ei, nu numai un spirit nou, dar anume norme și anume directive, socotite a fi expresiunea permanentă a inteligenței și a voinței creatoare? Sufletul și știința lui s’au ridicat așa de sus, în cât urmele adânci pe care le-a lăsat, să fie parte integrantă din ființa morală a armatei, și un ideal spre care veșnic trebuie să tindă?

Răspunsul definitiv la această chestiune, nu-l putem da de cât examinând și cealaltă latură a activității sale, a șefului militar: a comandantului și a organizatorului.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

39

II. Organizarea Armatei și Înaltul Comandant.

Una din problemele arzătoare, care se punea de la început unui spirit militar serios, într'o oștire tânără ca a noastră, în plină creațiune și dezvoltare, era acea în legătură cu organizarea ei pe baze moderne și corespunzătoare progresului tehnic și științific al vremii.

Chestiunile acestea trebuiau să joace un rol capital în preocupările lui Averescu, fiind-că problema pregătirii și a conducerii războiului, venea pe urmă, după formarea instrumentului de luptă.

În această privință era totul de făcut, nu eram de cât la început. Nu era vorba numai să perfecționăm un instrument, pe care-l aveam, ci de creat unul aproape nou.

Reformele ce trebuiau făcute, mijloacele puternice ce trebuiau puse la dispoziție, făceau ca această operă, să fie una din cele mai grele și reclamau din partea celor care aveau s'o întreprindă, nu numai autoritate, dar cunoștințe tehnice deosebite și un spirit superior de adaptare și de înțelegere a necesităților noastre reale.

Generalului Averescu de timpuriu i-a fost rezervată în această direcție o parte însemnată, pentru ca mai în urmă acțiunea lui să devie hotărâtoare. Se poate zice că armata română, care a făcut războiul din 1877, al cărui fiu era și el, a sfârșit sub ochii lui, pentru ca din moștenirea glorioasă a ei, să răsară și să crească viguros, într'un spațiu de două decenii, o nouă armată, la înălțimea cerințelor unei oștiri moderne, care a fost capabilă să înfrunte cu vrednicie crizele de la 1913 și 1916-1918.

Această epocă am putea-o fixa în timp, că începând după anul 1890 și sfârșindu-se în preajma mobilizării generale din 1913.

Dar această epocă așa de fecundă în direcțiunea consolidării și organizării armatei noastre, reprezintă și perioada de muncă intensivă și creatoare în oștire a Generalului Averescu.

Să fie numai o coincidență faptul, că progresele mari ale armatei noastre, corespund cu aparițiunea în sânul instituțiunii, a acestei figuri? Sau e o realitate, că

omul acesta, a făcut mai mult ca ori care altul, și noua impulsune și noile reforme, care au transformat-o, sunt în cea mai marea parte opera sa?

Am văzut, după arătările chiar ale colegilor lui, partea care-i revine în înființarea și în ridicarea școlii superioare de război, în funcționarea și organizarea marelui stat major. Ei nu se sfiesc — după propria lor mărturisire — să o declare ca fiind meritul exclusiv al lui.

Cunoștința temeinică a problemelor de organizare și în genere a structurii principalelor armate străine, cunoștință dobândită prin studii și observațiuni la fața locului, a fost fără îndoială, un element esențial, în știința de a se orienta, care anume erau măsurile cele mai proprii, socotite a fi mai necesare și mai potrivite gradului nostru de cultură și geniului nostru particular, pentru a pune în cel mai scurt timp armata română, la înălțimea unui instrument de război modern.

Sub raportul acesta, el era unul din ofițerii cei mai autorizați, prin cercetările pe care le făcuse în Italia, în Austria, în Germania și Rusia.

A fost totdeauna un partizan hotărât al principiului că *numărul* este un factor de comandă, numai când este clădit pe *calitate*. De aceea prima sa acțiune organizatoare, a fost, să aducă pe generalul Lahovari la ideea, de a fuziona dorobanții cu infanteria de linie în 1891, iar în 1908 a permanentizat el însuși întreaga infanterie.

După aceea numai s'a gândit, la complectarea corpului al V-a cu infanterie, care până atunci avea numai 2 regimente, al 33-lea și al 34-lea, la sporirea batalioanelor de vânători și organizarea lor astfel, încât la mobilizare să devie regimente, la sporirea artileriei, pentru a da fiecărei divizii o brigadă, la sporirea numărului regimentelor de roșiori și la crearea trupelor de rezervă, care până atunci nu existau. Aceasta a fost activitatea sa ca ministru de război.

În statul major începând de când era șef de biuro a pus bazele planului de mobilizare, lucru care nu era nici măcar cunoscut la noi în țară.

Sub direcțiunea și cu sprijinul colonelului Lahovari, atunci șef de secție, căpitanul Averescu a redactat primul regulament de mobilizare, azi încă în vigoare, și mergând în toată țara, din depozit în depozit, a îndrumat aplicarea lui.

În toamna anului 1911 izbucnind războiul turco-italian, și în prevederea gravelor evenimente, care au urmat apoi, în Orient, în Peninsula Balcanică, Regele Carol a ținut să aducă în capul statului major pe generalul Averescu. Munca sa aici a

fost din cele mai mai rodnice.

El a pus bazele planului de transporturi și al planurilor de concentrare în diferite ipoteze de război. A format pe colonelul Referendaru și căpitanul Ionescu Mihail, în chestiunea planurilor transportului, stabilind legătura între statul major și direcția căilor ferate.

A elaborat primele planuri de operațiuni. Cel din 1913 a fost în tocmai aplicat cu rezultate de o precizie ireproșabilă.

Reproducem următoarele cuvinte ale unuia din cei mai distinși colaboratori ai lui, în acest timp, a generalului Cristescu, pe atunci colonel. Ele au fost rostite cu prilejul plecării lui Averescu din fruntea statului major, din motive de ordin politic și ca o răsplată, pentru succesul campaniei din Bulgaria...

„De altfel planurile și lucrările — spunea colonelul Cristescu — după care s’au desfășurat operațiunile unei mândre armate de sute de mii de oameni, sunt un monument, care aparține istoriei neamului, ea îl va judeca și îi va hotărî de sigur locul de frunte, pe care-l dau după criticile militare străine.”

Dar de sigur acolo unde se vede puterea sa de organizare incomparabilă, este în timpul războiului, în mijlocul dezastrului, al greutăților și al lipsurilor fără număr, prin care trecea armata și țara. Cu acea metodă riguroasă, cu acel spirit pururi lucid și cu acea tenacitate care-i e proprie, el, ori-unde e adus, pe ori-care front, cea dintâi grije a sa, e cercetarea de îndată a măsurilor care trebuiesc luate, în vederea unei serioase organizări a unităților de luptă și din napoia frontului. Lipsa unui spirit temeinic de organizare este de altfel, principalul cap de vină, pe care-l aducea el comandamentului nostru superior. În tot timpul acela — și chiar mult timp înainte — el n’a încetat — după cum vom vedea — un singur moment, de a atrage atențiunea asupra marilor greșeli, care se comit, în această direcție.

Opera sa însă nemuritoare, și care echivalează, singură cât un fapt mare de arme, este organizarea armatei a II-a, rămasă continuu în fața dușmanului și asupra căreia vom reveni mai târziu.

Marea preparațiune în toate domeniile științei și artei militare, desemnau pe generalul Averescu, în chip firesc spre exercițiul înaltelor comandamente ale Armatei. Dar dacă pentru culmile erarhiei militare, sunt necesare cunoștințele și studiile aprofundate tehnice și științifice, ceea ce pune în relief și face, pe un comandant

superior, util instituției, sunt în primul rând calitățile lui de șef.

Marii șefi ai unei armate nu pot să fie numai inteligențe strălucite, creatoare, ci trebuie să încarneze în cel mai mare grad, spiritul de decizie și de inițiativă.

Ei trebuie să fie mai ales oameni de acțiune și de voință statornică.

Dar un șef, trebuie să mai întrunească și calități, de suflet și de inimă, care-l fac accesibil trupelor — de care nu poate rămâne izolat sau închis ca într'un turn de fildeș — pentru a le câștiga, dragostea și încrederea lor. Acest complex de însușiri, formând un echilibru fericit, unic în istoria noastră militară, l'a realizat generalul Averescu.

Despre un șef Napoleon a spus, că trebuie să fie sever, fiindcă „o severitate previne mai multe greșeli decât pedepsește”, ideie care trebuie completată, cu acea observație, a lui Jomini: „nu trebuie să se zică despre un șef că este om bun, de oare-ce prin aceasta se înțelege că e slab. Inferiorul trebuie să spue de șeful său că e cinstit, drept, uman, e părintele soldatului dar nu trebuie să greșești că nu iartă nici odată pe nimeni”.

Generalul Averescu a fost iubit, pentru bunătatea și destoinicia sa, neexcluzând severitatea a cărei măsură numai el o știa. El a fost în adevăr părintele soldatului: „Tătuțul” legendar sau „Tata Averescu”, sunt creațiunile epice, ale spiritului nostru curat ostășesc.

Ele sunt cea mai înălțătoare satisfacție și cea mai mândră recompensă, pe care le poate obține, un mare Căpitan, în cursul unei glorioase cariere.

Despre șeful militar în război, vom avea prilejul să vorbim mai târziu.

Activitatea sa, în timp de pace, a fost considerabilă. De la 1886, de la întoarcerea de la Turin, și până în 1913, a luat în toți anii parte la manevrele din țară, ca ofițer de stat major, afară de 1898, când a fost ca comandant de regiment, în 1905 și 1906 ca comandant de brigadă, iar în 1910 ca comandant de divizie.

În 1907 a dirijat manevrele regale în Dobrogea, de oare-ce Prințul Moștenitor era absent, iar Regele Carol renunțase de a mai dirija personal.

În 1908 a dirijat primele manevre de cavalerie în Dobrogea. În 1911 a luat parte ca comandant de divizie la manevrele regale care s'au desfășurat în Oltenia, asupra cărora a scris o serie de observațiuni, ce conțineau o riguroasă critică, a spiritului în care au fost conduse și a erorilor comise. Aceste observațiuni în concluziunile lor, aveau ceva profetic, de oare ce aveam să asistăm — din nefericire — la o repetare a lor

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

44

în 1916, de astă dată fatală. Ofițeri superiori care în această privință nu învățaseră încă nimic, și care avuseseră atunci răspunderea manevrelor li se dase acuma pe mână, o răspundere grozavă, aceea a războiului.

În 1912 a funcționat ca șef de stat major al manevrelor regale pe care le-a organizat și a făcut să se imprime la marele stat major, o foarte interesantă relațiune. Atât în comandamentele intermediare, cât și în înaltele comandamente, la Ministerul de Război, la Marele Stat Major, la Corpul de Armată, el desfășoară în mijlocul trupelor, în capul marilor administrațiuni și al marilor unități, pe care le conduce, aceiași putere de muncă, și aceiași energie neobosită atât de fecundă în rezultatele ce le obține.

Organizator neîntrecut, șef de două ori ilustru în timp de pace și pe câmpul de război, el e tot așa de remarcabil în activitatea practică, după cum a dovedit că poate fi un strălucit teoretician al științei militare sau un maestru incomparabil al acestei neperitoare arte.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

45

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

III. Doctrina

Este timpul să abordăm acum chestiunea în întregime. Care este doctrina generalului Averescu? În ce constă ea?

Doctrina unui mare șef, a unui cap de școală, care a îmbogățit experiența și tradițiunile unei oștiri, nu trebuie căutată numai în scrierile lui, în care și-a așternut numai o parte din gândiri, ci în toate actele mai importante ale lui, mari și mici, în materialul vast și variat al acestei activități neîntrerupte, în întregul lui complex de manifestațiuni de ordin moral și material.

Un șef de școală trebuie să fie mai înainte de toate un creator. El trebuie să aducă în toate ramurile de activitate militară, aceiași pornire sănătoasă și aceiași voință hotărâtă, de a le domina și de a le înțelege, mâna lui fericită trebuie să se fi simțit peste tot locul și spiritul său strălucit, să se fi aruncat o lumină nouă și originală, peste toate chestiunile, care i s'au pus înainte.

În acest ansamblu complex, în care se îmbină în chip desăvârșit, ideea și acțiunea, stă forța și valoarea unei doctrine militare.

O doctrină e o învățătură, nu e cum se crede de obicei — un corp de principii și de dogme abstracte sistematizate sau o serie de adevăruri de ordin speculativ, rânduite după comandamentele rațiunii pure, în formele nestrămutate, ale unei categorii filosofice. Ea e rezultatul concret, pozitiv, al practicei desăvârșite și norocoase, a unei arte, al aplicării a legilor și principiilor generale și particulare, a unei științe, trecute prin prisma luminoasă, a conștiinței și a experienței unui om superior.

Doctrina generalului Averescu este esențialmente practică, deși ea se inspiră dela un concept abstract și ideal. Originalitatea și forța ei, stă în concepțiunea armonică, care știe, s'o așeze pururea, între idee și acțiune, între adevărul rațional și faptul material, între esența suverană a teoriilor și practica adâncă a lucrurilor.

El crede tot așa de mult că războiul — conducerea trupelor și conducerea operațiunilor — e o artă, după cum munca aplicată a vieții sale întregi, pentru cunoașterea legilor științifice și eterne ale lui, e o dovadă, cât e de convins, că o doctrină nu e o concluziune logică, e o sinteză de viață superioară, o creațiune nobilă

și puternică, un produs deopotrivă de înalt, al inteligenței raționale și al voinței active.

Spiritul românesc s'a afirmat, în această direcțiune a activității omenești, cu o perfecțiune rară și cu o forță pe care nu a egalat-o în nicio disciplină sau artă, în care și-a încercat puterea sa creatoare, până astăzi. Ceiace e o dovadă, că virtuțile războinice ale rasei noastre, au o formă activă care pot izbucni, la personalitățile ei eminente, în manifestări creatoare, de o originalitate și de o valoare universal recunoscută.

Vom căuta să analizăm în scurt, unele din principiile favorite ale acestei doctrine din tendințele sale generale, pentru a ne putea da seama mai bine, de caracterul său.

Mai întâi, găsim în toată activitatea generalului Averescu, aceiași dispoziție constantă, pe care am observat-o dela început și pe care, n'a abandonat-o în nici un moment al carierei sale: spiritul de pregătire pentru război, dorința de a-i cunoaște mișcările, de a le pătrunde sensul adevărat, în cursul desfășurării lor naturale, de a nu fi surprins de neprevăzutul lor.

Se pare că aceasta, e caracteristica dominantă, a eforturilor și a tendințelor lui. Ea întrece cu mult cadrul eforturilor obișnuite, în această direcție.

Omul acesta s'a pregătit în permanență și cu o seriozitate adâncă pentru război. Părea că-l așteaptă, în orice moment și că vrea, să-l găsească gata, ca să-l facă cât mai bine.

Teoria nu-l seduce până într'atâta, încât să devie sclavul ei. El știe tot deauna să se desfacă din brațele ei atrăgătoare și să se coboare la realitatea aspră, la acțiune, mai ales la acțiune, pe care o caută în fie-care moment, și pe care n'o sacrifică nici odată studiului principiilor abstracte, oricât de scumpe și de necesare le-ar socoti, carierei militare.

El e tot deauna în mijlocul ofițerilor și al elevilor lui, făcând aplicațiuni pe teren și exerciții practice, căutând metodele cele mai proprii, la jocul de război, la manevrele cu cadrele, pe hartă, imaginând tot felul de teme sau de lucrări în acest sens. El e un mare amator de manevre, pe care le caută, de la care nu lipsește nici odată, în țară, în străinătate, ori unde are ocazia să participe activ sau să asiste cu titlul de invitat. Pare a fi jucătorul pasionat, care-și caută veșnic partida, după care aleargă continuu.

El e ori unde războiul este în miniatură și vasta lui experiență, în această privință, impune tuturor.

Meditațiunile și studiile lui, îl duc des în cabinetul său de lucru pe care-l iubește așa de mult, ca ori-ce adevărat ofițer de stat major, unde prin calitățile înalte ale spiritului ar putea să rămâne închis, și să dea opere de o valoare neperitoare, care ar îmbogăți literatura noastră militară și l'ar consacra definitiv în știință.

Dar el nu poate rămâne teoreticianul rece, el e adeptul cald al acțiunii, al faptei, al mișcării al comandai efective, e ofițerul de câmp, care caută pozițiunea care să-i permită de a lua o inițiativă, e soldatul care a pornit din mijlocul trupei și pe care instinctul îl mână continuu în mijlocul ei.

În „Principiile asupra luptei ofensive”, el notează acest proces, în toate fazele lui, după ce face un examen principal complet al chestiunii.

„Deși multe din acestea ne-ar părea în teorie de o importanță mai mare decât în practică totuși va fi tot deauna bine și util, de a cugeta mai întâi în detaliu, asupra elementelor conducerii războiului pentru a aprofunda ast-fel natura și în consecință, eficacitatea și întrebuințarea lor. Nu trebuie însă să uităm că toate aceste noțiuni nu capătă însemnătate de cât precum zice Clausewitz, prin umplerea lor cu forța vie, că e indispensabil de a avea tot deauna în vedere totalitatea lucrurilor în raporturile lor mutuale, că în fine, e necesar de a ști cum să trecem de la bazele abstracte ale științei la evenimentele realității.”

Și mai departe, după ce arată — în aceiași expunere doctrinală — care e misiunea trupelor însărcinate cu pregătirea actului deciziv, și ce datorii, unele care se contrazic, impune exigențele unei asemenea situațiuni, el termină cu aceste observație:

„Rezolvarea dificultăților cere calități de pricepere, și de tact, care în acele împrejurări solemne pun arta mai presus de ori-ce știință”.

Pentru a atinge însă acest scop e nevoie, ca conducătorul de trupe, să se formeze la școala adevărată a războiului. Nu marea doctrină, principiile abstracte, comandă pe câmpul de luptă, ci omul.

Stăpânirea lor teoretică oricât de desăvârșită, credința înrădăcinată în infailibilitatea lor, poate fi la momentul deciziv, nu numai un bagaj inutil, dar și unul periculos.

Deaceea e necesar ca spiritul șefului, să se formeze singur, în contact

permanent cu realitățile militare ale epocii și ale țării sale, pătrunzând adânc în stările morale și sociale ale poporului său, cunoscând resursele lui materiale și studiind toate cazurile concrete, printr'o îndelungată și răbdătoare cercetare personală, neneglijând în această direcțiune nici o sforțare și nici un sacrificiu, moral sau material.

Nimeni nu a reprezentat mai bine această școală, realistă și istorică, decât acela a cărui pregătire integrală, era nu numai o pildă, ci și o dovadă, că în spiritul tuturor, era șeful necontestat al ei.

Generalul Averescu a ținut în primul rând — credincios doctrinei sale — să formeze oameni, să asigure armatei elementele necesare conducerii.

Nimeni nu s'a silit mai mult în oștirea noastră — și cu un succes mai deplin — de a pregăti în această privință, elevi de a-i iniția la metodele și mecanismul practic al războiului, stimulându-i în acelaș timp, la studiul principiilor superioare ale lui.

Doctrina noastră de război — s'a crezut de unii — că nu putea fi fixată definitiv și nu putea dobândi autoritatea necesară, de cât la lumina evenimentelor, la care armata noastră, era chemată să ia parte, care aveau să-i dea, consacrarea supremă sau ar fi condamnat-o, la o totală revizuire.

Războiul nu numai că nu a adus nici o revizuire a principiilor, puse de șeful școlii noastre, dar el a adus cea mai strălucită confirmare a lor. Analiza acestor evenimente, va arăta, triumful unei credințe, susținută și răspândită ani dea rândul.

În materie de organizare, se va vedea, cum războiul va dovedi, că principiile și ideile lui, erau singurele bune și ce rezultate nefaste, a avut nerespectarea lor, chiar în preajma intrării noastre în acțiune.

Amintim câte-va din principiile lui favorite. În strategie — pentru care a avut tot deauna o preferință accentuată, cu anexa ei Logistica — el crede mai ales în coordonarea mișcărilor bazate pe o riguroasă evaluare a timpului și a spațiului.

O strategie bună evită bătăliile, care le impune adversarul, cu avantaje pentru noi.

În tactică, nu se atacă de cât cu siguranța victoriei. În caz că nu se poate evita o bătălie, de rezultatul căreia nu suntem siguri, se primește, făcând cel mai judicios uz de formele terenului și de resursele, pe care le oferă spațiul liber la spate.

Factorii tehnici trebuiesc utilizați până în ultima resursă, nu trebuie uitat că elementul hotărâtor și în strategie, dar mai cu seamă în tactică este *omul*.

În strategie rolul preponderant îl are inteligența, în tactică nervii. Generalul liniștit și stăpân pe sine în împrejurările cele mai grele, este ca și stăpân și pe situațiune.

În ceea ce privește forma de atac, pe care o recomandă mai ales atunci când are un caracter deciziv — e mai totdeauna un atac pe flanc. E aceiași idee, care l'a inspirat — după cum vom vedea — la Mărăști.

„Forma lui cea mai obișnuită — scrie el — va fi un atac învăluitoare, însă un atac puternic, la centru, va putea asemenea hotărâ victoria, dacă inamicul ar face greșala care s'a produs în războaie și care se produce la mai toate manevrele de a-și întinde prea mult frontul, de a se ocupa numai de aripi și de a uita centrul.”

Într'un studiu critic „Părerile marelui Moltke asupra pozițiilor de flanc”, întrevădem preocupările, care trebuie să fi existat, în preziua Flămândii, atunci când comandantul grupului de Sud, a voit să cadă în spatele armatei lui Mackensen, protejată la dreapta de mare și la stânga de Dunăre.

În momentul hotărâtor, e interesant cum concepe el datoriile comandantului suprem, până la ce limite poate să meargă: „Asemenea rezultate care conduc cu siguranță la victorie vor face să se înțeleagă pentru ce nici o viață nu are preț în luptă și chiar generalii de căpetenie vor ști în unele momente să sacrifice pe a lor, care valorează mai puțin decât o victorie”.

În sfârșit nu trebuie să se uite, că e mai ales partizanul școlii operațiilor în stil mare cu hotărârea de a învinge, dar și cu prevederea de a nu concepe de cât ceea ce se poate realiza. Modelul admirabil ni-l oferă, în această privință, campania din 1913 în Bulgaria.

Dacă căutăm să pătrundem, care e adevărata însușire a acestei școli, principalul element moral și intelectual, pe care se bazează, ajungem la concluziunea, că e măsura, este echilibrul.

În această doctrină, strategia nu e clădită în primul rând pe puterea de strivire sau de ciocnire a atacului, nici nu-și trage principala și unica sa forță, sau rațiune de a fi, pe ideea de manevră, în orice împrejurare, în ori și ce condițiuni și cu ori și ce riscuri.

Ea se întemeiază în prima linie pe o justă și sigură apreciere, a mijloacelor și al scopului care trebuie atins și care e singurul element determinant, în alegerea formei de acțiune sau în hotărârea naturii operațiunii care se întreprinde.

E poate în natura rasii noastre de a nu ne aventura în lucrurile extra-ordinare, de a nu crede în durabilitatea și eficacitatea lor, de a nu fi mânați în întreprinderile noastre, de forța unui temperament isbucnitor sau a unei violențe impetuoase.

Ideia de apărare, de rezistență, — în mijlocul furtunii dezlănțuite — stă pururea în onoare la baza acestei doctrine, isvorâtă din sufletul unui popor, care în trecutul lui milenar, nu a fost un neam de cotropitori hrăpăreți sau de cuceritori sîngeroși.

Ideia atacului ofensiv la ea, nu e dar rezultatul unei porniri brutale, instinctive, sau a unei trebuinți interioare irezistibile, nereflectate, ci a unei idei, bine fixate și bine concepute mai din nainte, ale cărei limite au fost trase de rațiune.

O asemenea strategie e clădită exclusiv pe voință și pe inteligență și nu poate fi de cât produsul unei arte. Ea e una din cele mai nobile și mai splendide incarnațiuni ale spiritului național, e una din mândriile noastre legitime și aprofundarea ei, trebuie să stea la baza ideii de apărare a statului român întregit, în toate cercetările, studiile sau planurile militare viitoare. Ea poate fi mai ales urmărită cu folos, în cursul celor două campanii, în care a isbutit să se pună, în adevărata sa lumină și valoare.

Această doctrină — ca toate marile doctrine care au ilustrat istoria războaielor — are un element permanent și universal, care la ea a împins, până la ultimele limite ale perfecțiunii, cu un succes până azi, fără egal.

E devotamentul și iubirea soldaților pentru șef care formează marele ax, în jurul căreia, se rânduiesc toate elementele acestei conduceri.

În această doctrină psihologia soldatului e factorul care ocupă primul loc pe câmpul de luptă.

Doctrina Generalului Averescu își trage principala sa putere de aici și este fără îndoială, secretul covârșitor al artei sale.

Și totuși războiul nostru din 1916, nu a fost în liniile lui generale, ceea ce a fost doctrina sa, și nu a valorat prin rezultatele lui, ceea ce valora din nainte doctrina sa. Cauzele trebuiesc căutate în altă parte. Ele sunt străine de puterea, de talentul și de prestigiul comandanților militari. Originea lor îndepărtată, stă în acea genială observațiune a lui Clausevitz — care explica totul — și pe care, el a formulat-o ast-fel:

„Războiul e în cea mai strânsă legătură cu politica... El se desvoltă în sânul politicii, în ea se găsesc deja indicate liniamentele războiului, în tocmai cum sunt indicate în fetus, liniamentele creaturii omenești”.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

52

Ast-fel se explică, că omul de război după ce și-a ilustrat doctrina luptând atât de strălucit în fața dușmanului, odată războiul terminat, a voit să atace răul intern de la rădăcină, rău care a făcut, ca războiul nostru prin scăderile lui, să nu fie la înălțimea doctrini, unei armate, ce merita să i se cruțe, umilințele și dezastrele sângeroase prin care a trecut fără vina ei.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

53

Excellence Titulescu

Genève.

Principial si in acord cu declaratiunile
ce am făcut în parlament fie la guvern
fie în opozitie, Partidul Poporului este
alături cu guvernul în chestiunile de
politica externă.

În special în chestiunea optanților
punctul nostru de vedere a fost fixat în
sedinta camerei din 27 Ianuarie 1924.

General Averescu

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest, 2015

Omul de război

I. Campania din 1913

Campania armatei române din 1913 este unul din evenimentele care a influențat mai mult, asupra desfășurării întregii politici europene din ultimii ani. Rezultatele acestei campanii, sunt așa de hotărâtoare, în cât trebuie considerate, ca preludiul dacă nu, toată origina, marilor transformări, care în urma războiului mondial, au schimbat harta continentului nostru.

Întărind pozițiunea Serbiei, reducând Bulgaria la rolul unei națiuni învinse, România s'a ridicat la rangul unei puteri, care a creat o stare nouă de lucruri, nu numai în Peninsula Balcanică, dar a înrâurit adânc, situațiunea morală și politică a întregii Europe centrale.

Consecințele n'au întârziat să se vadă. Ele au accelerat drumul crizii, pe care noi n'am contribuit să o provocăm, ci siliți numai de împrejurări și de interese superioare, am fost obligați să reacționăm, într'un sens care poate a grăbit desnodământul.

Noi am jucat strălucit partida în Balcani, obținând cu minimum de sacrificii, maximum de rezultat, pe care-l puteam spera.

Este neîndoios că la acest mare succes al României, pe care-l vom evoca cu o legitimă mândrie, acțiunea noastră militară, a jucat principalul rol.

Pregătită în mod superior, din punct de vedere militar și politic, expediția noastră în Bulgaria, se poate spune, că a mers „ca o scrisoare la poștă”.

Nici odată iscusința românească, n'a dat dovezi mai concrete și geniul nostru, care constă, într'o clară, repede și precisă înțelegere a situațiunilor, nu s'a ridicat cu mai multă forță, decât în minunata prevedere și în armonia desăvârșită, cu care am știut combina, toate mișcările și să preparăm pe câmpul de operațiuni toate rezultatele.

Campania din 1913 nu a pălit pe lângă evenimentele din 1916 — 1918, ci dimpotrivă luminoasă și puternica simplitate a concepțiunilor, cu care am biruit, nu au putut fi întunecate de măreția și tragicul războiului de întregire, pe care numai, orgoliul și haosul intelectual al conducerii noastre, ni l'a făcut așa de dureros, atingându-ne chiar puterile noastre de viață.

În 1913 am dominat evenimentele, în 1916-1918 am fost copleșiți sub fatalitatea neîndurată a lor.

Succesul din 1913 a eșit din voința noastră, în 1918, el a fost un triumf al justiției imanente, al popoarelor oprite și al jertfelor noastre bogate.

Atunci am făcut noi opera de salvare a aliaților, acum opera de salvare, au făcut-o aliații, în folosul nostru.

Poate amploarea evenimentelor, ne-ar fi strivit oricum, oricare ar fi fost, geniul nostru.

Nu e mai puțin adevărat însă, că la 1913 am atins perfecțiunea, prin arta incomparabilă, cu care am triumfat, asupra tuturor greutăților, care în multe privinți, au fost tot așa de apăsătoare și de complicate, ca cele dela 1916.

Meritul în primul rând revine bărbaților care au avut conducerea superioară a războiului, ca și a celor care au avut sarcina direcțiuni politice.

Generalului Averescu, șeful de stat-major al armatei, i se pune, această problemă, pe care avea s'o rezolve, într'un timp determinat.

Armata bulgară trebuia paralizată în mișcările ei, sau zdrobită în total, înainte de a fi avut timpul, să scoată din luptă grosul forțelor greco-sârbești, care-i făceau front împreună.

Românii trebuiau să execute o mișcare strategică de o așa vigoare și amploare, încât orice acțiune pe teatrul macedonean, să înghețe pe loc ca apropierea pe care o produce, amenințarea unui ciclon. Armata noastră avea să se lase asupra Bulgariei ca o trombă, cu alura vertiginoasă, a cărei acțiune nimicitoare, să țină suspendată, toată viața, înaintea ei.

Statul nostru major, a înțeles admirabil efectele unei acțiuni fulgerătoare, care reducea cea mai simplă expresiune campania noastră, prin obținerea rezultatelor, cele mai complete și mai neașteptate, în cel mai scurt timp posibil.

Această măiastră lovitură a fost concepută și executată, dela început cu o

punctualitate și precizie rară. Ea e opera unei strategii, a cărei însușire fundamentală e calculul posibilităților omenești și materiale în raport cu mijloacele de care se dispune, prevăzând evenimentele militare, în timp și spațiu, cu rigurozitatea împlinirii aproape a unei legi științifice.

Nici odată ideea n'a trecut mai triumfătoare, peste greutatea materiale de care se leagă executarea unui plan și niciodată prevederea unui comandant, nu și-a văzut realizate, mai clar și mai limpede, tot ceea ce își propusese de cât în cursul acestei campanii.

Regularitatea cu care s'a desfășurat ansamblul, admirabila rețea, în care am știut să strângem dintr'odată, toate mișcările Bulgarilor, au făcut pe unii să nu creadă, în înțelesul adânc strategic al acțiunii și să nu vadă în ea decât o simplă operație de poliție, pe care România a făcut-o în Balcani fără riscuri.

Campania asta extrem de delicată, a avut multe riscuri — și de ordin politic și de ordin militar — și dacă nu ar fi fost condusă în spiritul în care a fost și mai ales, dacă nu am fi pus vigoarea și reprecizuirea înaintării noastre irezistibile, ea ar fi dat loc și la complicațiuni politice grave și la ciocniri sângeroase de trupe, ceea ce ar fi schimbat cu totul situația pentru noi, date fiind raporturile internaționale în care ne găseam și care se puteau modifica în defavoarea noastră, la cel dintâi incident sau greșală, pe care am fi comis-o.

Generalului Averescu îi datoram întreaga eficacitate a acțiunii noastre militare, care a spulberat toate veleitățile de rezistență ale armatei bulgare, ca prin farmec din primul moment.

Campania din 1913 e legată strâns de numele lui. Cum a conceput el planul de operațiuni? Cum s'au desfășurat operațiunile?

Examinând situația armatei bulgare la sfârșitul lui Iunie, el ajunge la această concluziune:

Contra desfășurării strategice bulgare, străpungerea viguroasă a centrului, e operațiunea care putea duce în minimum de timp la maximum de rezultat.

De aceea proiectul prevede două mase de manevre: una principală îndreptată spre centrul de gravitate strategic al forțelor bulgare — direcțiunea Sofia — cu misiunea de a-și coordona acțiunea ei cu armatele sârbo-grecești. A doua secundară, îndreptată spre Rusciuc-Varna, cu o misiune politică și cu una de a obține, granița strategică la

sudul Dobrogei.

Primul obiectiv principal teritorial era dar Sofia. Odată stăpâni pe acest punct, consecința era, ruperea frontului bulgar în două.

Armata bulgară s'ar fi văzut amenințată în direcțiunea centrului ei, din două direcțiuni opuse, deoparte de sârbi pe direcțiunea Uskub-Kustendil de altă parte de masa principală română, direcțiunea Vrața-Sofia.

Așa dar înaintarea cât mai repede, era condițiunea indispensabilă a victoriei. Aceste condițiuni de căpete-, trebuia să se subordoneze totul. Factorul timp, era hotărât să treacă, înaintea oricărei considerații.

Punctul de trecere pentru masa principală s'a ales Corabia. S'a constituit și o flangardă, care trebuia să treacă mai spre Vest, pe la Rahova.

Misiunea acestei flangarde era să protejeze flancul armatei române în cazul când armata I bulgară, ar fi atacat din spre Vest. Iată cum rezumă Averescu primele rezultate: „În 18 zile dela 22 Iunie la 9 Iulie, armata română s'a mobilizat, a fost transportată la Dunăre. A trecut fluviul, a înaintat apoi până la Balcani, a trecut munții și se găsea, cu capetele de coloană la 9 Iulie, la 20 km de Sofia, la 60 km. de aripa grecească, ce înainta pe valea râului Merta spre Samacov, iar fracțiuni de cavalerie din divizia 2 cavalerie general Mustață înaintară până la Tatar-Bazargie, la 10 km. de Filipopoli”.

S'a spus de către unii că acțiunea fulgerătoare a armatei române a fost obținută numai grație marșurilor obositoare și nemăsurat de lungi ale trupelor.

Realitatea e alta. E complexul armonic de mișcări, pe care Marele Stat Major l'a combinat cu dibăcie, care a permis înaintării noastre, să aibe caracterul unei sărituri dintr'o dată, în spatele și în coasta dușmanului

Sunt măsurile pe cari le-a prevăzut din vreme Statul Major și pe cari le-a luat din propria sa chibzuință.

Tocmai aceste măsuri dă adevărata valoare și forță de înțelegere acestui plan strategic, pornit din cunoașterea reală a situațiunii, așa cum era, nu cum ne-am închipuit noi sau cum ar fi trebuit să fie.

Foch în critica pe care o face lui Moltke, în conducerea operațiunilor din 1870, îi reproșează că dispozițiunile lui, erau prea raționale și impecabile, sub raportul logicei însă ele nu porneau din cunoașterea reală și exactă a situațiunilor, pe care o

ignora, ceea ce a contribuit la erori și la întârzieri în ansamblu, dându-i caracterul pronunțat al unei strategii de cabinet, în care conceptul abstract trecea înaintea faptului material petrecut. Bazat pe un serviciu de informațiuni, care a funcționat admirabil tot timpul, Averescu evitând această metodă, a luat toate măsurile sale din cunoștința exactă a situațiunii dușmanului și a întregului său dispozitiv de luptă, cu care era perfect la curent în tot momentul.

Aceste măsuri care au accelerat înaintarea noastră sunt:

a) Transportarea foarte repede a armatei mobilizate la Dunăre.

b) Anticiparea trecerii Dunării pe malul bulgar cu primele trupe sosite, fără a aștepta sosirea tuturor trupelor căci astfel cerea situația politică și militară. Fluviul trebuia trecut prin surprindere și nu era cazul să se concentreze toată armata la Dunăre, pentru a se da timp armatei I bulgare să sosească în fața punctelor de trecere, pentru a împiedica sau întârzia cel puțin trecerea, în timp ce armatele sârbo-grecești, s'ar fi găsit într-o situație destul de grea în fața armatelor bulgare superioare în număr.

O concentrare a armatelor române pe Dunăre, în adevăratul înțeles al cuvântului nu a existat și nici nu era cazul să existe, odată ajunse la Dunăre primele trupe au trecut, au pus stăpânire pe malul bulgar și de aci înainte întreaga armată s'a găsit în cursul desfășurării strategice a cărei primă fază era terminată la 6 Iulie, iar complecta ei efectuare ar fi avut loc în câmpia Sofiei spre mijlocul lunii Iulie.

c) Marșuri viguroase executate de trupe după trecerea pe malul drept al Dunării, care au contribuit mult la succesul acțiunii române. Ele nu au trecut nici odată limita de rezistență a trupelor, căci numai rare ori o mare unitate a făcut etape zilnice de 30 km.

Rezultatele definitive ale acestei acțiuni n'au întârziat să se vadă. Averescu le descrie astfel:

„În ziua de 5 Iulie o mare încordare domnea în Cartierul General al Armatei sârbe: Armata I bulgară sub Generalul Kutincef trecuse frontiera, intrase în Serbia și ocupase Kniajevatz, de unde putea să înainteze, ori spre Belgrad ori să se abată spre sud, și înaintând în valea Moravei, căzând în spatele forțelor sârbești, ce se găseau spre Pirot.

În noaptea de 5-6 Iulie, armata generalului Kutincef, în plin succes dispărea, se retragea de pe teritoriul sârb. Cauza? Era efectul înaintării armatei române, care trecuse

Dunărea, și înainta acum spre poalele Balcanilor, această înaintare scapă din o grea primejdie armata sîrbă și silește pe Generalul Kutincef să se retragă, retragere care înregistrează un episod atât de tragic, defecțiunea unei întregi brigade cu artilerie, care cuprinsă de groază se predă diviziei I de cavalerie română”.

Dar evenimentele se precipită, lovitura dată în plin își producea efectul, lucrurile aveau să intre într’o fază nouă: Bulgarii primesc armistițiul și încep preliminarile de pace.

Și aceasta într’un moment când opriseră în loc înaintarea forțelor sîrbești și înconjuraseră aproape complet grosul forțelor grecești, „Teroarea produsă la Sofia — spune Averescu — prin apariția capetelor coloanelor române în câmpia Sofiei, a silit pe Bulgari, să accepte pacea de la București”.

O pagină strălucită din istoria noastră militară s’a încheiat. Ea nu a fost de loc, cum s’a spus, un copil al norocului. Din potrivă, ea mai ales și mai presus de toate, a fost aplicațiunea riguroasă și sinceră, a principiilor sănătoase și adevărate ale războiului.

Surprinderea, în toate campaniile, este elementul favorit și cel mai de preț, cu care comandamentul, acumulează rezultatele, și își pregătește evenimentele.

Surprinderea ne-a dat victoria, ea a jucat primul rol, așa cum Napoleon a folosit-o, în cele mai minunate bătălii ale lui, care n’au fost cele mai sângeroase.

Surprinderea, pentru ca să aibă consecințele strategice pe care le-a avut, n’a putut fi fructul hazardului, ci a unei pregătiri speciale, voite, comandate de un șef înzestrat, superior. Averescu a jonglat cu acest element, cu o stăpânire de sine, cu o îndrăsneală, care de la început îl pun în rândul, oamenilor de război de seamă.

Campania aceasta prin eleganța ei, prin precisiunea și metoda, cu care a condus-o, prin instinctul divinator cu care comandantul a prevăzut toate urmările actelor sale, este un model al genului și armata noastră trebuie să fie mândră, ca de unul din cele mai însemnate fapte de arme ale ei, fiindcă este produsul superior al unei rațiuni și al unei inteligențe, care a putut despica evenimentele militare, printr’o analiză riguroasă, până în cele mai mici amănunte și s’a putut ridica la sinteze, în construcțiunile strategice, până la perfecțiune.

Campania din 1913 a făcut școală. Din nenorocire, cei care au voit să o aplice, la evenimentele din 1916, nu au fost la înălțime și nu i-au înțeles, nici sensul adânc,

nici adevăratele principii directoare. Ei au crezut că strategia din 1913 se va putea aplica la fel, aidoma, 3 ani mai târziu, la evenimentele europene din 1916. De la teatrul balcanic, la vastul cșiqier european, era o apreciabilă diferență și școala victorioasă, a lui Averescu din 1913, nu a găsit elevi, ca să pună esența învățătorilor ei, în practică, când am fost surprinși de noile împrejurări.

Urmașii lui Friederic al II, cu armata pe care o moșteniseră de la Regele Filosof, au crezut că Maestrul le-a transmis și secretul, cu care să înfrângă, strategia napoleoniană, care, cu, câte-va luni înainte, atinsese una din culmile ei, la Austerlitz. Ducele de Brunsvik a socotit că va surprinde pe Napoleon la Auerstadt, înainte de a fi avut timpul marele Căpitan, să-și concentreze forțele, în tocmai cum a făcut Frederic cel mare, cu generalii Marii Teresa, pe care i-a surprins nepregătiți năvălind peste ei în Silezia.

Armata și generalii pe care i-a format marea școală de război a lui Frederic al II, pe atâtea câmpuri de luptă, la Auerstadt și la Jena, au suferit cel mai rușinos dezastru, pe care l'a înregistrat vreodată o armată, în tot cursul epopeei napoleoniene.

Ea a fost pur și simplu ștearsă de pe hartă și Prusia lui Frederic cel mare, cu capitala lui glorioasă, au rămas la discreția învingătorului.

Dacă ne întoarcem, cu mai bine de un secol și jumătate în urmă și dacă ne raportăm azi, în acelaș timp cu 7 ani în urmă, la împrejurările din țara noastră, am putea constata două fenomene, aproape identice.

Data de 1916, după victoria din 1913 pentru noi, are înțelesul tragic, pe care l'a avut nimicirea, armatelor lui Frederic al II, după câte-va decenii, de Napoleon.

Învingătorii Bulgariei și Pacificatorii Balcanilor la 3 ani au cunoscut rușinea Turtucaiei și umilința invaziei și a ocupării Capitaliei.

România în urma păcii dela București și a succesului ei militar, încetase de a mai fi un stat balcanic. Renumele european, pe care și-l câștigase, prin acest mare act, îi dădeau un prestigiu deosebit.

Totul făcea să fim socotiți în această parte a Europei, ca o forță morală și militară de primul ordin. Așa se și explică până la un punct, că intrarea noastră în acțiune, a fost salutată cu o bucurie mai mare, ca intrarea în război a Italiei în tabăra Aliaților și cu un strigăt, de desperare și de ură formidabilă al adversarilor, care i-a determinat să meargă, la măsurile supreme de salvare.

Lumea profană a crezut atunci că factorul decisiv al victoriei s'a pus în mișcare. România avea să impue pacea Europei, așa cum restabilise ordinea în Balcani.

Dar acei cari au putut să aibă o asemenea închipuire, au uitat un lucru, că a lipsit omul de război în 1916, a lipsit maestrul de oparte, a lipsit spiritul creator, la conducerea noastră superioară, care ar fi putut discerne în ciocnirea grozavă a evenimentelor de atunci, formula strategică adevărată, care ar fi dat țării victoria, sau ar fi cruțat-o de înfrângerile și umilințele pe care le-a suferit.

Campania din 1913 a fost marea școală a comandamentului român. Ea a fost oprită în plină glorie și în plină desvoltare, atunci când criza se agrava și era necesar, ca să-și dea complet roadele.

În 1913, ea a căutat deciziunea, deciziunea masivă, care cade asupra armatei dușmanului, ca o lovitură de trăznet.

În 1916 epigonii acestei școale, au căutat cu frenezie și ei deciziunea, uitând că sunt momente și situații, când a o căuta cu orice preț, e un joc mortal, care poate fi fatal armatei și națiunii.

Evenimentele ce au urmat, au dovedit greșala care s'a făcut, înlăturându-se dela conducerea superioară, pe adevăratul creator al doctrinei războiului nostru. El a fost împiedicat astfel de a-și continua opera începută, cu atâta succes din 1913.

În acest fapt trebuie să vedem, una din originea dezastrului nostru din 1916.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

62

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

II. Campania din 1916

Ofensivele moarte

Atât în ceea ce privește preparatiunea cât și conducerea superioară a războiului nostru de întregire, Generalul Averescu, nu a putut imprima marca concepțiilor sale proprii și nu a putut influența cursul evenimentelor militare, decât în măsura în care i-a fost permisă de situațiunea sa de comandant de armată.

Rolul activ pe care l'a jucat în tot timpul campaniei și partea de glorie, care-i revine după atâtea fapte de arme, nu ne poate opri, de a nu recunoaște. ca judecând ansamblul faptelor generale, figura generalului Averescu, nu ocupă locul central, în războiul de întregire al neamului. Ea stă într'un cadru aparte. Trăsăturile ei se estompează puternic pe un fond propriu. Ea are dreptul la un tratament special din partea istoricului, pe care nici unul din contemporanii, cu care a împărtășit răspunderile, nu-l poate pretinde.

Războiul nostru apare, ca o înlanțuire de acțiuni dramatice disparate, ca o serie de erori încurcate, din care cea mai mare parte puteau fi evitate.

Figura lui în această avalanșă neîntreruptă de greșeli acumulate, e fatal să nu aibe nici un amestec, și să fie pusă la oparte.

Trebue să observăm, că acțiunea sa oricât de importantă, nu a putut determina o schimbare fundamentală în întreaga desfășurare a situațiunii strategice, care ar fi asigurat campaniei noastre o soartă mai bună, cu toate încercările lui și cu tot norocul care i-a surâs, în sectoarele pe care a avut să le comande.

Conduita unui război este în funcțiune de un principiu superior celorlalte, a unității de comandă, care nu poate fi realizat, decât dacă e încredințată, unui om.

Se poate ca un război să fie în fazele lui succesive, rezultantă direcțiunilor a două sau trei personalități și totuși, principiul în esența lui, să nu sufere o înfrângere, ci din potrivă să constituie — prin aceasta chiar — o confirmare la regulă, mai mult.

Războiul nostru a fost așa de descusut, el apare ca o partidă jucată așa de inegal, încât chiar acțiunile principale, episoadele strălucite, se pierd ca într'o mare

întunecată de furtună, de unde nu poți vedea nici porturile salvatoare, nici limanurile liniștite de unde ai pornit.

Generalul Averescu să fi avut cunoștința încă dela început, că partida noastră rău angajată, e iremediabil perdută și că nici o sforțare supra-omenească, nu ne va putea pune vre-odată inițiativa în mână și că înfrângerea e la capătul sforțărilor noastre?

Rezerva în care a stat și izolarea în care a fost ținut tot timpul, să fi fost oare impusă numai de factorii asupra cărora nu avea nici o influență și care nu l'au voit nici odată, sau să fi fost și fructul voinței sale proprii, al liberului său arbitru?

Chestiunea merită o discuțiune mai aprofundată și pentru aceasta, e interesant a cunoaște, câte-va date din perioada, dela izbucnirea războiului european și până în momentul intrării noastre în acțiune, în August 1916.

În ipoteza participării României, în conflictul mondial, participare care avea să fie decisă de interese politice superioare, asupra cărora militarul nu era chemat să se pronunțe, oricine se află în capul armatei române, trebuia să considere problema, ce i se punea sub un triplu aspect.

1) Situațiunea reală strategică a armatelor în luptă de pe diferitele fronturi. 2) Chestiunea pregătirii armatei noastre, care ar fi putut-o pune în stare, de a interveni în modul cel mai eficace pe teatrul oriental. 3) Planul nostru general de operațiuni.

Dela început Generalul Averescu nu a împărtășit nici una din ideile, care au călăuzit pe conducătorii responsabili ai armatei, în examinarea și punerea la punct, a acestor chestiuni complexe.

În privința felului cum aprecia raporturile de forțe, între cele două tabere beligerante, el a crezut în mod constant că din punct de vedere militar, Germania nu poate obține victoria. Această părere și-a arătat-o, în numeroase rânduri, în scris.

Dar oricât de importantă această chestiune, ea rămănea pe planul al doilea pentru noi, din momentul ce am luat o hotărâre. Era mai interesant de știut, valoarea fronturilor, care împărțea câmpul de luptă al Europei, în două, în Oriental și Occidental, și cu deosebire influența reciprocă ce o exercita unul asupra celuilalt.

Acțiunea noastră viitoare, trebuind apoi să fie suburdopată unuia din aceste fronturi, eram datori să ne dăm seama în primul rând, de valoarea reală a aportului nostru în această parte, și numai în urmă ne puteam gândi la condițiunile generale ale

victoriei.

În această direcțiune, avem câteva indicațiuni uitate, asupra părerilor lui Averescu și pe care le vom cerceta, mai târziu, când vom examina planul general de operațiuni, pe care l'a propus, de îndată ce s'a produs primele noastre înfrângeri, la sfârșitul lui August 1916.

Până atunci o serie de considerațiuni sunt necesare, pentru a lărgi cadrul problemii, ce ne-am pus înainte. Este cert, că pentru orice spirit imparțial, nu era greu de constatat, că, considerată în general situațiunea armatelor beligerante, avantajul, în afară de primele săptămâni dela declararea războiului, a fost totdeauna de partea forțelor Antantei.

Raportată situațiunea numai la frontul oriental, care ne interesa pe noi, Aliații nu au avut nici odată o superioritate hotărâtă și inițiativa pe care au avut în unele momente în mod trecător, au perdut-o de a doua zi.

Frontul oriental a fost totdeauna punctual slab al Antantei. Aici a primit ea totdeauna loviturile dureroase. Și toată lumea inițiată, toți specialiști renumiți, știau că soarta războiului, mai ales după primele experiențe, nu se va decide pe teatrul de Răsărit, ci pe cel de Apus.

Publicul mare a putut fi hrănit cu alte idei, dar era știut pentru toți cei, care erau obișnuiți să vadă, că legenda acelui faimos „rouleau compresseur” dela Est, care exaltase la un moment dat atâtea spirite, trăise odată cu catastrofa celor două armate ruse, din lacurile Mazurii.

Poziția României, care era chemată să joace un rol, tocmai pe acest teatru, era dar foarte delicată.

Statul nostru major, în timp de doi ani, trebuia să fi ajuns la unele concluziuni, care nu se puteau îndepărta de acestea.

Armata română fiind în funcțiune de un front slab, intervențiunea ei, pe un astfel de front, era vădit că nu-i putea schimba caracterul, pe care i-l dase doi ani de lupte și de neîncetate experiențe.

El era în realitate frontul secundar. Marea lui vulnerabilitate și lipsa lui de rezistență, condusesese pe toți specialiștii, la această idee.

Statul nostru major, din potrivă, a fost îmbătat continuu de ideia, că am putea juca un rol deciziv asupra întregului dispozitiv european, tocmai pe acest teatru, pe

care l'a confundat, cu frontul principal de luptă.

Situațiunea noastră în condițiunile obiective în care ne găseam — după statul nostru major — ne permitea aceasta. Totul era să fim destul de abili și de norocoși, să prindem *momenul*, când ne-am putea arunca cu toată greutatea forțelor noastre.

Și am redus totul la *chestiunea momentului*. Ba ne-am crezut într'un moment dat, în plină bătălie napoleoniană, când în lupta angajată din toate părțile pe vastul eșichier european, n'aveam de cât să facem să intre în linie, rezervele noastre, pentru a obține asupra ansamblului operațiunilor, *deciziiva*. Și în speță firește, rezervele aliaților noștri, capabile să producă evenimentul, era armata română.

Iată ideea dominantă, care s'a manifestat în toată lucrarea statului nostru major, dela 1914-1916, și care a culminat din nefericire, în înfrângerile pe care le-am suferit în munți și la Dunăre.

De aici se trag toate relele și în ceea ce privește acțiunea noastră politică și diplomatică, dar mai ales pregătirea defectuoasă a armatelor noastre și planul nenorocit cu care am intrat dela început în război.

Aceste erori au fost observate de generalul, care ținut departe de sferele înalte și răspunzătoare ale armatei, a avut grija patriotică și tăria de caracter, ca să le denunțe la timp.

El vedea cum se prepară viitoarea campanie, fără metodă și fără seriozitatea adâncă, pe care o comporta situațiunea gravă, în care ne găseam.

Spectacolul cel mai dureros îl oferea cea mai înaltă instituție a oștirii, statul-major, dezorganizat lăsat în părăsire, tocmai în momentul când trebuia să i se dea toată atențiunea și să fie înconjurat de toată autoritatea și de tot prestigiul, de care avea nevoie, pentru a prezida și conduce viitoarele operațiuni.

Interpretarea evenimentelor militare de pe diferitele fronturi, care timp de doi ani au sguduit nervii iritați ai țării noastre, nu putea veni nici dela impresiunile politicianilor, nici dela comentatorii improvizați ai Comunicatelor oficiale, ci dela cunoștințele tehnice, exacte, ale unui stat-major, în fruntea căruia trebuia să se găsească o ilustrațiune a oștirii și o pleiadă de ofițeri pregătiți la noile metode ale războiului.

În loc de aceasta nu s'a dat marelui stat-major al armatei, nici aceia ce formează, pentru ori și ce instituție militară, un principiu de viață: un șef. El a fost

redus la rolul ingrat, de simplă anexă a biourilor Ministerului de Război,

Cu energia lui cunoscută, Nicolae Filipescu, a caracterizat astfel, această situație unică, în analele militare ale unei țări libere, sub un regim constituțional:

„În plin război european, marele stat-major a fost ținut doi ani fără șef, numai pentru că d-l Brătianu prepara, dar nu îndrăznea fățiș să numească pe generalul Iliescu ca șef al marelui stat-major”.

Nimeni nu putea ști mai bine, ce era la statul-major, de cât generalul Averescu, care plecând în 1913, din capul lui, a adresat ofițerilor cu care a lucrat, aceste cuvinte, care rezuma exact situațiunea în care se găsea în acea vreme.

„Statul-major are nevoie încă de a fi susținut... Pe deoparte deși alcătuit acum din ofițeri foarte aleși, totuși el este încă în stare de formațiune, organele sale sunt încă plăpânde, mersul încă nesigur. În astfel de condițiuni, orice piedecă de care se izbește, neavând încă destul avânt pentru a o trece, este o stânjeneală în procesul dezvoltării sale.”

Iată omul, care părăsind acest loc înalt de răspundere, arată succesorilor lui opera care le rămâne încă de îndeplinit. Această lucrare deadouazi a fost lăsată la voia întâmplării, în preziua unor evenimente extraordinare, când nevoia unei impulsii puternice și pricepute era mai necesară.

Impresiunea dureroasă pe care i-o produce noua stare de lucruri, dela marele stat-major, iată cum o descrie el însuși, puțină vreme după aceia:

„Simptomele unei viitoare dezorganizări au apărut prima dată, în Instrucțiuni de mobilizare date de către marele stat-major pentru anul 1914-1915.

De sigur, nu puteam să rămân indiferent la acest început nefast de distrugere a edificiului, a cărui bază o pusesem cu atâtea greutate în 1908 și la care mai adăogasem ceva în anii 1912-1913, mulțumită patriotismului luminat al neuitatului N. Filipescu.

Am înaintat de aceea un fel de memoriu — dare de seamă — asupra acelei mobilizări și arătam documentat lămurit, răul ce se făcea armatei prin măsurile ordonate.

Și nu eram decât la început! Măsuri mai dezastroase aveau să urmeze, măsuri cari au culminat în ordinea de bătae adoptată pe ziua de 15 August 1916, adevărată monstruozitate de organizațiune militară!

Văzând că marele stat-major nu numai că nu ia în considerare strigătul meu

de alarmă, dar continuă să aplice opera sa ruinatoare, am făcut, prin ministrul efectiv, să ajungă în mâinile ministrului nominal, memoriul meu.

Am fost chemat la București și primit de către ministru de război la d-sa acasă, etc.”

În sfârșit războiul nostru se declară: Generalului Averescu i se dă comanda unei armate. În acest scop el vine la București și iată primirea ce i se face:

„Când am fost numit comandant al armatei a II-a printr’un ordin semnat, în ziua de 13 August 1916, am mers la marele stat-major, unde un locotenent-colonel, m’a pus la curent cu situațiunea armatei mele și mi-a dat instrucțiunile privitoare la operațiunile ei. Acesta era procedeul în acele vremuri, generalii primeau instrucțiuni dela locotenenții-colonei”.

Am arătat mai înainte, ideia care a fost la baza întregii noastre strategii de război, în faza preparatorie a conflictului, la care aveam să luăm parte.

Alegerea momentului era suprema filosofie a comandamentului. Nu exista preocupare, care s’o întrecă.

Nu este dar greu de prevăzut, în acest caz, care putea fi și ideea fundamentală, ce a inspirat sistemul de organizare al armatei noastre, în vederea războiului.

O armată mare cât mai numeroasă, cu regimente multe, încadrate oricum, pregătite din punct de vedere tactic în ori și ce condițiuni, la aceasta se reducea tot secretul organizării. Un număr impresionant de divizii menit să frapeze imaginația Europei încăerate, iată ce am căutat cu orice preț să înjghebăm din capul locului.

Era cu atât mai necesar, să avem un număr respectabil de armate, cu cât nu făceam un război à fond, ci o demonstrație, era vorba de un marș triumfal!

Generalul Averescu nu a împărtășit acest mod de a vedea. El a combătut sporirea efectivelor noastre, pe motiv că merge contra scopului propus: slăbește armata.

În memoriul din 1915 el spune:

„Este de prevăzut că măsura de a se îngloba unitățile de rezervă în unitățile active, va umfla incontestabil efectivele trupelor de prima linie, dar le va scobori atât de simțitor calitatea, încât făcând bilanțul, rezultatul poate fi considerat ca o scădere a capacității tactice a infanteriei, iar nu ca un spor.”

Și mai departe: „Cauza este pe deoparte lipsa de ofițeri activi, față cu

trebuințele chiar ale piciorului de pace, iar pe de alta, sporul nemăsurat de mare în raport cu scurtul timp în care s'a înfăptuit unitățile de rezervă."

În plin consiliu al inspectorilor generali, el susține cu încăpățănare, că noua organizare a armatei e haotică și hibridă. Teza aceasta a fost combătută cu o incomparabilă autoritate de generalul Zotu. Ministrul de război Brătianu, a respins cu severitate și cu o siguranță perfectă această opinie, susținând, că atunci când vom intra în acțiune „armata noastră nu va mai avea de luptat, cu trupe mai bine organizate”.

Teoria aceasta a momentului celui mai bun, care se înrădăcinase așa de adânc în spiritul conducătorilor și le-a deformat până într-atâta judecata, încât i-a sacrificat chiar și regulile cele mai elementare de organizare a unei oștiri nu e altceva decât teoria jucătorului de noroc, a „hasardeurului”, care ține morțiș să câștige o partidă mare și grea, numai printr'o singură lovitură dată în plin.

Căci ce este acest spor, fără sens, al efectivelor decât principiul aceluiaș jucător nesățios, care își închipue în orbirea și în nebunia care l-a cuprins, că cu cât va ține mai multe cărți nefolositoare în mână, cu atât va avea până la urmă, mai multe atuuri?

Dar unde chestiunea ia în adevăr o turnură dureroasă, având proporțiunile unui eveniment tragic, e atunci când e vorba de elaborat și pus în aplicare însuși planul nostru de operațiuni.

Generalul Averescu declară că nu știa nimic la 13 August 1916 asupra lui. Abia la 25 August, după dezastrul dela Turtucaia și când a fost numit comandant al armatei a III-a, el ia cunoștință grație acestui concurs de împrejurări de planul nostru general de operațiuni.

Ireparabilul însă se produsese. Totuși el mai crede încă posibilă o scăpare și în ziua de 27 August „întocmește un memoriu asupra situațiunii generale pe întregul nostru teatru de operațiuni, opinând a se părăsi planul pe baza căruia am început războiul și a se adopta un altul, mai conform cu situațiunea momentului și mai potrivit cu forțele reale de care dispuneam”. Asupra acestui memoriu care constituie unul din cele mai remarcabile documente ale războiului nostru, vom reveni.

La 2 Septembrie avea să aibă loc la marele cartier general un consiliu de război, la care ia parte și generalul Averescu. El susținu din nou ideile arătate în memoriul său, cari nu fură luate în seamă, decât într'o mică măsură, pentru a le compromite cu desăvârșire în aplicațiune.

De acum încolo, el nu va mai încerca nimic pentru a influența conducerea superioară a războiului nostru. Era inutil. El își va face datoria în front, ca cel din urmă ostaș, executând ordinele cu acea măiestrie neîntrecută, care i-a asigurat admirația și recunoștința armatei întregi.

Nici sforțările eroice ale trupelor noastre, nici energia unora dintre comandanți, nu vor mai ajuta la nimic. Prăbușirea noastră militară e un fapt împlinit.

Frontul dela Jiu e spart. Începe invazia. Generalul Averescu își face acest examen de conștiință de un dramatism sguđuitor. El scrie în caracterul său de operațiuni următoarele rânduri:

„Ne găsim în fața unei fatalități. Greșelile se plătesc, când faptul brutal are cuvântul... Nenorocirea mare este că plătesc cei nevinovați. Adică am dreptate să spun cei nevinovați?

Sunt oare absolut nevinovați acei cari din indiferență, din lașitate sau din interes își lasă de bună voe gâtul în jugul unor...

De doi ani ne pregătim de război!

Pe mâinile cui a fost lăsată această pregătire?

Sunt numai ei vinovați? Acei care au asistat la pregătirea nimicirii noastre, fără să reacționeze, nu sunt oare tot atât de vinovați? Suferim soarta pe care o merităm!

Eu însumi sunt vinovat. Am vorbit, este drept, dar nu am vorbit destul! Am avut scrupule. Cred, însă, că în fața marilor evenimente, pe care natura îți îngăduie să le întrevezi, scrupulul nu-și are locul. Trebuie să recunosc fără înconjur, că sunt și eu vinovat. Mai puțin ca alții, dar sunt vinovat”

Și-a făcut acest soldat datoria? Omul de război ale cărui vederi juste, au fost pururea confirmate de fapte, al cărui instinct superior, nu a fost înșelat aproape niciodată, judecat acum, în mod obiectiv, a încercat totul, pentru a-și opri țara dela dezastru?

Problema războiului nostru nu a fost îndrumată și nici rezolvată de militarii de specialitate. Atât în ce privește pregătirea cât și orientarea operațiunilor, s’a judecat că chestiunea trebuie luată din mâna militarilor și soluțiunile lor eventuale date la oparte. Puterea politică a paralizat orice inițiativă și orice libertate de spirit armatei în timpul crizei.

Aceasta din urmă, a fost jugulată în așa fel, în cât a fost atinsă în însăși

principiile sale de viață. Atacată în metodele ei cele mai bune de funcționare, ea deveni inaptă, pentru lupta mare, la care a fost chemată.

A tot puternicia guvernelor era prea mare și tradițiile armatei noastre, nu aveau atâta greutate, pentru a rezista valului din afară.

Armata nu a avut independența morală și forța internă necesară, pentru a respinge un amestec prea direct și prea imperios, care o loveau în compunerea și în intimitatea sa organică. Surprinsă de teribilele evenimente de afară, ea nu a avut nici timpul să se apere, nici energia să reacționeze, împotriva unui astfel de atentat.

În aceste condițiuni la ce se putea reduce rolul unui ofițer în activitate, decât în a denunța erarhic, greșelile, pe care le constata în fiecare zi?

În capitolul următor, vom arăta reacțiunea istorică pe care a determinat-o, compresiunea aceasta a armatei, în timp de război și pe care națiunea întreagă a îmbrățișat-o într'o mare mișcare politică a maselor, fără precedent în istoria noastră.

Se cuvine a cunoaște mai bine, concepțiunea autorilor războiului nostru, pentru a înțelege, toată valoarea morală și strategică, a singurului om de război, pe care l'a avut patria noastră, în epoca de foc și de fier, prin care am trecut.

Am arătat cum în insuficiența sa, comandamentul nostru se credea, în August 1916 în plină bătălie napoleoniană și aștepta numai momentul, pentru a arunca rezervele — armata română — și a crea evenimentul, provocând astfel, victoria comună a aliaților.

Iluziile comandamentului nostru erau în funcțiune de concepțiunile superficiale ale acelor care își arogaseră singuri dreptul de a-l face, a acelor care înțeleseseră a-și asuma întreaga responsabilitate politică, morală și militară a lui.

Într'o conferință ținută la Paris acum doi ani, asupra războiului mondial, generalul Debeney, comandantul școalei superioare de război, făcea între altele, câteva observațiuni de ordin istoric, care se potrivesc cu felul cum era judecată situațiunea, de către conducătorii noștri politici, pe care au impus-o și celor împuterniciți cu conducerea operațiunilor militare:

„În secolul al 18-lea, bătăliile nu prezentau caracterul de violență distrugătoare al celor de azi... Atunci era epoca frumoasă a diplomației. Operațiunile militare se inspirau în mod forțat, de politică și reflectau caracterul ei de mlădiere și zgârcenie. Manevrele strategice vizau numai „câștigarea unui avantaj oarecare“, cum

se obișnuia a se spune: luarea unei cetăți, invadarea unei provincii, amenințarea comunicațiilor. Bătălia nu era decât o ultimă ratio a acestei strategii și un om ca mareșalul de Saxa a putut scrie: „Eu nu sunt de loc pentru bătălii, mai ales la începutul unui război. Sunt convins chiar, că un general abil va putea face război toată viața sa, fără a se vedea obligat să dea o bătălie”.

Dacă în imaginația înfierbântată a meridionalilor de la Statul nostru Major, viziunea bătăliei napoleoniene ajunsese o obsesiune, în mintea chinuită a primului ministru de atunci, răsunau cuvintele liniștitoare ale Mareșalului de Saxa și amintirea campaniei fericite din 1913, care se putea repeta din nou.

În realitate nu a fost nici bătălia napoleoniană a unei strategii burlești, nici operațiunea celor care credeau că războiul modern, se poate conduce după metodele diplomatico-politice, cum e simpla ocupare a unei provincii

A fost războiul adevărat, în toată teribila lui realitate, care ne-a surprins.

Guvernul nu l'a pregătit și nu l'a vrut serios, el ni s'a impus însă, de a doua zi, după ce l'am declarat, cu violență, ca o fatalitate implacabilă.

Împotriva acestei stări de lucruri s'a ridicat de la început, din rândurile armatei noastre, un om, care a protestat. Din nefericire glasul lui a răsunat în pustiu. A fost Generalul Averescu.

El a fost la noi adevăratul reprezentant al școalei războiului. Înțelegând greșelele de până atunci ale diletanților, el a pus pentru prima oară, în plină criză a fronturilor de luptă, principiul distrugerii forțelor adversarului.

El a arătat că o bătălie e necesară și posibilă. Era o încercare serioasă, de a reveni odată, la metodele sănătoase ale războiului.

Căci omul de război, din zilele noastre, nu concepe războiul decât în funcțiune de bătălie. Către aceasta aspiră, cu toate forțele lui morale și fizice, el e pregătit s'o primească sau să-o dea acolo unde va crede.

Eroarea noastră a fost, că am crezut din nou că se poate repeta un 1913, întreprinzând un raid, în Transilvania. Obsedați de succesul pe care l'am avut, atunci ne-am așteptat la o reeditare a evenimentelor. În realitate am fost debordați de ele, fără să avem energia, să le dirijăm.

Nu vom căuta să discutăm dacă planul nostru general de operațiuni, cu care am intrat în campanie, ne a fost impus sau nu. Nu ne interesează rolul Rusiei, nici atitu-

dinea statelor majore aliate în elaborarea lui — chestiuni așa de contraversate. Îl vom accepta așa cum l'am conceput și l'am pus în aplicare noi. Chestiunea dacă armata română era mai bine să se arunce asupra Bulgariei decât a Ungariei, iarăși o lăsăm la o parte.

De sigur nu ne putem pune, în ipoteza că planul nostru a fost bun, când suntem convinși tocmai de contrariul, dar vom admite că așa cum a fost conceput și pus în aplicare, el nu va putea compromite, în mod definitiv, campania noastră, în nici un caz, dacă comandamentul nostru ar fi fost la înălțime și ar fi știut să conducă, în adevăr, operațiunile, nu să se lase cu totul în voia lor.

La începutul ostilităților se poate întâmpla totdeauna ca operațiunile să fie orientate greșit. Dar operațiunile nu trebuiesc numai orientate, ci și conduse.

Și o conducere hotărâtă și pricepută, este sigur, că ne-ar fi ferit cel puțin de catastrofă, dacă ne-ar fi fost refuzată până la urmă victoria.

Avusesem în această privință sub ochii noștri un învățământ, asupra căruia un alt stat major ar fi meditat mult și ar fi tras foloase neprețuite. Însăși operațiunile armatei franceze în 1914, se știe că au fost orientate greșit. Și cu toate acestea, același comandament, observând eroarea, a avut tăria de spirit și de caracter, să ordone o regrupare nouă de forță și să obție în cele din urmă victoria.

În adevăr e în deobște cunoscut, cum statul major francez, deși se aștepta la un atac german prin Belgia, nu credea să aibă însă proporțiunile extraordinare și intensitatea pe care l'a avut.

Necunoscând bine dar nici valoarea efectivelor și nici amplexarea atacului german prin Belgia, Francezii s'au concentrat prea la Est, așa încât frontiera lor de Nord, pe unde în special venea inamicul, era lipsită de trupe.

Planul francez era ca cele 5 armate cu diviziile engleze, să ia ofensivă generală pe toate fronturile odată.

Deși armamentul lor era inferior celui german, nu aveau artilerie grea destulă, aveau inferioritatea numerică, insuficient informați asupra tuturor acestor condițiuni, ei au angajat cu putere lupta. Francezii suferă grave eșecuri în Lorena și în Ardeni. La Charleroi au o înfrângere teribilă. Bătălia frontierelor e pierdută. Aceasta în ziua de 24 August.

Jeffre dă ordin atunci de retragere generală și abandonând dușmanului

provinciile cele mai bogate, se decide pentru o nouă grupare a forțelor sale.

La 5 Septembrie dă celebrul ordin de zi de înaintare. Francezii atacă din nou, Bătălia de la Marna e câștigată.

Comandamentul nostru s'a aflat într'o situațiune aproape identică. Există în multe privințe o analogie frapantă între planul nostru inițial și acela al marelui stat major francez, ambele alcătuite cu ignorarea situațiunii strategice a adversarului.

Deosebirea e că pe când comandamentul francez trage lecțiunea salutară cu o claritate genială, de la primele evenimente, al nostru nu numai că nu are energia să iasă din ele, dar e lipsit de judecata elementară a situațiunilor, chiar când ele au căpătat o evidență tragică.

La 13 August 5 armate române încep să opereze, trei din ele au misiunea de a îndrepta o ofensivă vijelioasă la Nord, două de a se ține în defensivă activă la Sud. La Nord nu întâlnim la început de cât o rezistență slabă, la Sud sîntem atacați de a doua zi cu o violență rară. La o săptămână de la mobilizare suferim unul din cele mai singeroase și rușinoase dezastre: Turtucaia.

În țară impresiunea e indescritibilă, pentru comandamentul nostru e o lovitură de măciucă.

Situațiunea strategică în urma acestei nenorociri, începea a se lămuri. Intențiunile dușmanului numai sunt de nepătruns. Planurile lui pentru orice minte clar văzătoare nu mai putea avea niciun mister.

Erau sigure acum cel puțin 2 lucruri:

1. Schimbarea înaltului comandament german, cu venirea în fruntea lui Hindenburg și Ludendorf, însemna căutarea deciziei pe frontul oriental. Deci un atac în stil mare, împotriva României, odată frontul de sud sdruncinat, numai era o ipoteză sau o probabilitate, ci o certitudine riguroasă.

2. Acest atac inamicul îl începuse în cea mai mare grabă pe la sud. Deci pentru un moment, forțele lui aici se găseau în număr și erau capabile de un efort mai serios.

Situațiunea era incontestabil grea pentru noi, avea meritul de a fi clară.

În ziua de 24 August 1914 armatele franceze erau într'o pozițiune mai dificilă, decât armata română în aceeași zi de 24 August — după 2 ani — căci 3 din cele 5 armate ale sale, fuseseră bătute și dușmanul avea toată masa de forțe de care dispunea concentrată, noi, dimpotrivă nu aveam bătută decât o armată și inamicul nu avea alte

forțe concentrate decât cele dela sud de Dunăre.

Dar pe când comandamentul francez avea intuițiunea clară a pericolului care o amenința și lua fără întârziere două hotărâri: una dureroasă, de a părăsi provinciile bogate, retrăgându-se și alta eroică, de a ocupa o nouă poziție, pentru a da cu toate forțele, o luptă decizivă, Marele Cartier General Român, nu vrea să vadă și să înțeleagă de pe urma înfrângerii nimic și firește, că în ultima analiză, nu se hotărăște să întreprindă nimic.

Căci furtuna se apropia. După doi ani de război mondial, după atâtea experiențe, după experiența sârbă, după invazia Polonă și a țărilor baltice, România nu putea să scape aceluiaș pericol. Turtucaia a dovedit nepregătirea și dezorganizarea noastră și am fi fost orbi, să nu ne închipuim, că fideli sistemului și metodelor lor, Germanii, nu vor profita de slăbiciunea ce le-am descoperit din primul moment, pentru a nu ne da lovitura de grație.

Ce a fost frontul oriental pentru ei, decât un prilej de a se ratrapa de insuccesele continue, suferite pe frontul occidental, prin repetatele lor succese răsunătoare din Est?

Ce a fost Turtucaia decât prevestirea furtunii? Era o datorie de a se pune armatele dela Nord în siguranță printr'o nouă grupare, spre a fi ferite de distrugere, de oarece ele operau în mod izolat, fără a ține seama de considerațiuni teritoriale sau de altă natură.

Ce schimbări de front, ce măsuri supreme a luat comandamentul nostru, a doua zi când s'a dovedit falimentul general al planului inițial de operațiuni, prin atacul bulgaro-german dela sud?

S'au luat câteva mici precauțiuni. Printre cele dintâi a fost grija de a se muta un comandament de armată de pe frontul de nord pe frontul de sud.

În adevăr la 25 August, a doua zi după căderea Turtucaiei, Generalul Averescu e numit comandant al armatei a III-a, în locul generalului Aslan.

Iată cum explică el motivele acestei schimbări neașteptate:

„În ziua de 25 August am fost mutat dela Armata II la Armata III. Existau foarte serioase temeri de o invaziune bulgară, prin trecerea Dunării. Temerea însă era nefundată, ea isvora din necunoașterea exactă a distribuirii forțelor bulgare și din surescitarea produsă de lovitura primită la Turtucaia. Situațiunea era totuși de fapt

gravă, nu atât prin amenințarea dușmanului, cât prin extrema noastră slăbiciune”.

Generalul Averescu abia acum, după cum am spus, ia cunoștință de planul nostru general de operațiuni.

Cred că în țara asta, pe drept sau pe nedrept, multe lucruri, au trecut neobservate și mulți oameni, nu și-au avut răsplata, nici a meritelor și nici a serviciilor lor.

Unul din momentele, care nu trebuiesc uitate, fiindcă rare ori un adevăr a fost rostit într’o formă mai clară, mai hotărâtă, a fost acela, când noul comandant al armatei a III-a, și-a înaintat memoriul său, din 27 August, în care arată situațiunea noastră militară adevărată și propunea remediile urgente. În plină criză și apăsare sufletească, cu acel simț nezdruncinat al realităților, el ne dă un plan de luptă, dovedit în urmă a fi cel bun — sinteza eforturilor noastre de realizare maximă, pentru acea oră!

Acest lucru n’ar trebui într’o oștire niciodată să se uite. Simplul fapt de a fi spus adevărul, a fost considerat totdeauna la toate popoarele ca o mare cinste. Ce importă dacă nu l’au înțeles alții?

Memoriul dela 27 August conține o asemenea mărturie istorică. El este capod’operă de vigoare și de pătrundere strategică, care prin valoarea lui documentară, face onoare științei militare la Român.

Omul de război apare aici, cu trăsătura lui dominantă, așa cum l’am cunoscut, în toate timpurile. Chemat de a lua măsuri de apărare, în vederea unui eventual atac într’un sector, el sparge cadrul îngust al problemii, și formulează de îndată un plan general, al cărui motto, e vechea deviză a războinicului apărarea mea e atacul.

Generalul Averescu caută bătălia. El o vrea tocmai în punctul unde ne credeam mai amenințați și unde inamicul era în număr. El o vrea, singur, într’un moment când cea mai mare turburare există în spirite. Ca un profesor de energie, el reclamă încordarea, în clipa critică, când oscilau voințele și ne chinuiau îndoelile.

Cum concepe el această bătălie? Ce direcțiune îi va da? Care i-ar putea fi consecințele?

Napoleon a spus: războiul e o artă simplă de concepție. Neavând în fața noastră, mase puternice în Transilvania și fiind atacați, de un grup important de forțe la Dunăre, un general en chef, are o rezoluție simplă de luat: el nu concepe alt plan, decât să se întoarcă cu maximum de forțe, împotriva adversarului care devenise

amenințător pentru a-l bate în cel mai scurt timp.

Căci mase la Nord și mase la Sud, concentrate, ar fi însemnat sufocarea noastră la mijloc și datoria era să eșim din acest cerc de fer aruncându-ne asupra masei amenințătoare înainte de a fi strânși din amândouă părțile odată.

Aveam posibilitatea să înfrângem forțele, care prin izbitura dela Turtucaia, paralizase întreg ansamblul mișcărilor noastre, pentru a putea respira liniștiți, cel puțin câțva timp?

Evident că nu am fi putut înlătura toate greutatele dela Sud, ori cât de reușită ar fi fost operațiunea noastră, dar o victorie aici, ne-ar fi dat o capacitate mai mare de a ne apăra la Nord și am fi prelungit rezistența, evitând multă vreme invazia.

„Fără să fi putut face un război strălucit, din cauza nepregătirii noastre, totuș am fi putut face unul onorabil” scria Generalul Averescu mai târziu, cu drept cuvânt în carnetul său de operațiuni.

Nu trebuie să perdem apoi din vedere, că în momentul acela, armata noastră era într’o zdrobitoare superioritate de număr. Totul depindea de repeziciunea cu care am fi luat hotărârile și le-am fi executat.

Memoriul atrage atențiunea în prealabil asupra acestei condițiuni în modul următor:

„Fixați asupra atitudinii noastre pe cele două fronturi, este necesar a se lua măsuri în consecință, în perfectă ordine dar în același timp foarte repede, căci reușita planului ce se va adopta va depinde de promptitudinea cu care va fi îndrumat. Orice întârziere în luarea hotărârii precum și traducerea în fapt, ar putea aduce la rezultate negative, poate fatale”.

Dar realizarea acestei concepțiuni presupunea, din capul locului, două lucruri:

1, Renunțarea la orice ofensivă în Transilvania până la obținerea unei decizive în Sud.

2, Apărarea și organizarea unei rezistențe îndelungate și încăpățânate în munți dealungul defileurilor, în vederea unei încercări de invazie.

Memoriul atrăgea atențiunea asupra avantajelor indiscutabile, pe care le prezenta o defensivă în munți.

Ele enumera între altele aceste motive:

a) *Punctele vulnerabile în interiorul țării sunt limitate.*

b) Natura terenului înlesnește o rezistență tenace și îndelungată, relativ cu puține forțe.

c) Apărarea chiar copleșită să dispute terenul pas cu pas.

d) Adversarul nu dispune pentru moment de forțe pe acest front.

Pe când pe frontul de Sud, o ofensivă e necesară, deoarece:

a) Aici inamicul e deja în putere și amenințător.

b) Terenul nu permite a stăvili cu forțe inferioare ofensiva unui dușman întreprinzător.

c) Terenul nu se poate disputa pas cu pas

d) Distanța între capitală și frontieră este foarte mică.

e) Reușita ofensivei noastre pe acest front s'ar repercuta favorabil asupra operațiunilor dela Salonic și ne-ar putea deschide eventual acea linie.

Și în sfârșit, în cele din urmă, el cerea, din nou.

a) A se rectifica dispunerea strategică a forțelor noastre modificând gruparea lor.

b) Pe frontul de nord a opri strictul necesar, pentru a face față situațiunii actuale a adversarului, asupra căruia ar trebui cu orice preț, să fim fixați.

c) A se destina tot disponibilul, în trupe mobile, ofensivei a fond contra Bulgariei.

Chiar dacă toate aceste condițiuni ar fi fost îndeplinite, superioritate numerică, concentrare rapidă, defensivă la Nord etc. succesul era în cea mai mare parte condiționat, de însuși felul cum va fi concepută și executată ofensiva proiectată.

Marea problemă era în realitate aceasta. Căci memoriul semnală următorul fapt, de o gravitate deosebită, pe care comandamentul trebuia să-l aibă înaintea, în combinațiunile sale:

„Condițiunile în care se găsește astăzi armata noastră, îngreunează acțiunea viguroasă ofensivă, în orice direcțiune.

Această stare de lucruri este datorită la cauze organice și la cauze strategice...”

Este interesant, autorul unei bătălii, cum se identifică cu problema de război ce-o are înaintea. Cum i se încordează toate forțele morale și spirituale în această direcțiune, ca în acele creațiuni nemuritoare, pe care sufletul și geniul marilor artiști, le animă în lumina unei idei conducătoare. Se zice că un general englez, asistând la bătălia dela Mărăști și admirând ordinea perfectă cu care se înlănțuiau operațiunile, ar fi exclamat:

— „Generalul Averescu e un artist.”

Nimic mai adevărat, decât citind cuvintele, pe care le scrie el, atunci, când vrea să arunce planul bătăliei, ce dorește, s’o dea la Sud. Ele par a fi dictate sub imboldul unei forțe superioare și irezistibile organizate — ce nu-și poate găsi satisfacțiune, decât în înfăptuiri materiale puternice nu în demonstrațiuni abstracte sau în o înșirare de propozițiuni sarbade, cărora le lipsește ceea ce e esențial pentru el, „forța vie”, cum o numea Clauservitz.

„În ceea ce privește operațiunile propriu zise pe frontul de Sud adică concretizarea grupării forțelor, a direcțiunilor și a obiectivelor ofensive pe acest front, chestiunea având caracter subiectiv, fiind de ordin psihologic, rezultatul depinde nu atât de conceptul ce s’ar adopta, cât de modul cum va fi el simțit și mai cu seamă de claritatea, precisiunea, statornicia și energia cu care va fi mânuit mecanismul chemat a-l traduce în fapt împlinit.

Cred chiar că orice sugere din afară produce șovăire în propria concepțiune și este mai de grabă vătămătoare decât de vre un folos.”

E maestrul care vorbește. Simțim adevărul acesta, profund că războiul e o artă.

Omul de război vede desăvârșirea ideii sale, în plină acțiune și în deplinătatea răspunderilor, nu în alinierea argumentelor sau a frazelor convingătoare. Hârtia pe care scrie, îi face oroare atâta timp cât ea nu înregistrează un ordin. El vrea să dirijeze, nu să convingă. Să salveze țara, printr’o bătălie, nu să ție un curs tardiv de strategie. În conștiința lui puternică, el vede conturile precise, ale bătăliei, spre care vrea, să îndrepte masele și să antreneze toate voințele active, prin credința în victorie, pe care e gata, să le o insufle tuturor.

Bătălia mare, cum o concepea el la Sud — și care a fost încercată, după cum vom vedea, prea târziu, sub forma unei acțiuni locale — nu a fost aprobată. Memoriul nu a avut nici o urmare. Marele Cartier general care primise cu atâta ușurință sugestiunile din afară — ale statului major rus atunci când elaborase planul inițial de operațiuni aleargă și de astă dată la un consiliu din afară — al statului major francez — în loc să examineze singur situațiunea și să ia soluțiunile dictate de împrejurări.

Joffre prin telegrama expediată în ziua de 30 August, recomandă în substanță, cam același lucruri, pe care le cuprindea unele din concluziunile memoriului și anume: să se părăsească pentru un moment ofensiva în Transilvania și toate eforturile să se

îndrepte spre sud.

Nedeciziunea comandamentului nostru superior atinge însă culmea, în ziua de 2 Septembrie, când la M.C. G. e convocat un consiliu superior de război. Din nefericire, timpul care s'a pierdut în aceste zile, nu va putea fi cu nimic înlocuit.

Dar să ne punem întrebarea, dacă planul generalului Averescu, propus prin memoriul de la 27 August și pus imediat în aplicare, după Turtucaia, ar fi dus la rezultat. Ne e permis astă-zi, după desfășurarea evenimentelor — după surpriza de la Flămânda — căci adversarul a fost realmente surprins, și după rezistența de 2 luni în Carpați, căci armatele noastre în această parte, au rezistat eroic, să judecăm drept lucrurile. E o problemă, care i se poate da acum un răspuns destul de precis.

Incontestabil că bătălia în munți, dealungul defileurilor, dacă am fi primit-o la momentul voit de noi, nu impus de dușman, ar fi dat rezultate mult mai favorabile, decât acelea pe cari le cunoaștem. Putem afirma aceasta mai ales când ne gândim, în ce condițiuni aproape tragice trupele noastre au fost silite să accepte lupta pentru apărarea trecătorilor. Să nu uităm materialul și forțele, pe care le-am risipit degeaba în luptele din Transilvania și de care ne-am fi putut folosi, cu succes în trecători mai ales pentru primele ciocniri, lăsând în același timp diviziile de la Dunăre să-și sfârșească acolo misiunea lor hotărâtoare. Înfrângerea dela Olt, ca și baterea și desorganizarea armatei a II a ar fi putut fi evitate, de un comandament, care-și dedea seama de situațiunea lor strategică.

Forțele acestea bătute în parte de inamic, ar fi jucat ele rolul deciziv, în defileuri, cu condițiunea de a fi executat retragerea a doua zi, după ce am primit lovitura de ciocan în spate la Turtucaia, schimbând planul general de operațiuni.

Încăpățânatele lupte, care a avut loc, apoi, în munți cu trupe purtate de la un front la altul, ne dă credința că Falkenhayn, ar fi întâlnit aici o barieră puternică, de care, s'ar fi nimicit primul său elan.

Între timp bătălia de la sud, s'ar fi desfășurat cu mari șanse pentru noi. Obținând victoria aici, am fi turburat toate planurile Austro-germanilor.

Atacul lor dela nord (Falkenhayn) era făcut în prevederea celui de la sud (Mackensen) care avea să-i urmeze la semnalul dat. Odată scos din cauză, acesta din urmă, printr'o lovitură îndrăznească cine știe dacă cel dintâi, și-ar mai fi găsit socoteală să se declanșeze, rămas orfan?

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

81

Iată pentru ce bătălia de la Dunăre în acel moment al campaniei noastre — pe care o pusese Averescu în memoriul său — ar fi însemnat poate victoria, în ori-ce caz onoarea armatei noastre, ar fi eșit întreagă.

N'a lipsit omul care să înțeleagă și să se ridice, până la asemenea înălțimi.

Au lipsit însă oameni, care să înțeleagă și să se ridice, până la gândurile și până la înțelegerea lui.

Istoria va spune că la 27 August am scăpat momentul de a ține firele războiului nostru în mână și de atunci l'am pierdut definitiv și fără putință de a-l mai regăsi.

Sortii se aruncase. Campania României se desfășoară pentru a întrebuința o expresiune adecuată, în mijlocul haosului tactic și al neantului strategic.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

82

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

III. Flămânda

Am arătat încercările generalului Averescu, de a influența conducerea superioară a războiului nostru, încă din primele zile. Înainte de a vorbi de activitatea sa ca comandant de armată, pe fronturile de luptă, e necesar să examinăm, chestiunea consiliului de război convocat la 2 Septembrie 1916 și a măsurilor care s'au luat, ca urmare a lui.

La acest consiliu au luat parte comandanții de armată, șeful statului major și Președintele Consiliului de miniștri.

El fusese adunat în urma crizii care se declarase pe frontul armatii I și a situațiunii dificile de pe frontul dobrogean.

În realitate comandantul superior perduse complet busola. El nu numai că se simțea incapabil de a impune voința sa dușmanului, dar se credea deja într-o situațiune fără ieșire.

El încearcă totul : se adresează generalului Joffre cerându- i sfat, face schimbări printre comandanții de armate, hotărăște o ofensivă pentru a „sdrobi” forțele dușmanului din Dobrogea, luând trupe de pe frontul Transilvănean.

Marele cartier e în prada unei mari neliniști și a unei mari dezorientări.

Se cunoaște discuțiunile care au avut loc în consiliul dela 2 Septembrie. Punctul de vedere al generalului Averescu, a fost acelaș ca cel susținut prin memoriul dela 27 August.

El a fost combătut de unul din colegii săi, al cărui cuvânt avea un deosebit ecou, la comanda noastră supremă.

După unii consiliul s'ar fi despărțit, fără ca să se poată lua o hotărâre definitivă. Fapt pozitiv însă e, că aici s'au ciocnit două păreri. De o parte s'a susținut că armata română, trebuie să continue ofensiva la Nord și în special din spre munții Moldovii, pentru a ocupa linia Mureșului. Se argumenta că: „Odată linia Mureșului în stăpânirea noastră, spațiul în care ne mișcam devenea mult mai mare, iar frontul nostru nu se mai prezenta inamicului ca un sac ușor de strâns la gât. În consecință datoria noastră

era, să căutăm cât mai repede a ne îmbunătăți situația, lărgind spațiul și să luăm măsuri a ne pune din vreme baza noastră acolo unde logica o impunea: în Moldova... sporindu-se (în acest scop) forțele armatei a IV (de Nord) etc.”

Acestei teze, se opunea una mai simplă, care nu pornea dela considerațiuni așa de îndepărtate, ci se inspira din necesități militare imediate. Era părerea generalului Averescu.

Se zice că Bonaparte încă pe timpul când era în Italia, ar fi spus odată într'un cerc de generali: „Sunt mulți generali buni în Europa, dar ei văd prea multe lucruri, eu nu văd decât unul singur: masele. Eu caut să le distrug întâi pe ele, pe urmă accesoriile vin de la sine.”

Incontestabil că teza savantă, care punea în acelaș timp, problema spațiului, a bazii noastre viitoare de operații, ca și a retragerii eventuale, avea unele aspect interesante, avea însă inconvenientul grav, că în momentul, când eram strânși de evenimente, nu era practică și nu ținea seama destul de realității.

Teza generalului Averescu, care urmărea — ca un adevărat discipol al artei napoleoniene — distrugerea masii dela Sud, în cel mai scurt timp, avea cusurul că era poate prea simplă, avea însă avantajul incontestabil, că răspundea perfect situațiunii și era în conformitate cu adevăratele reguli ale războiului.

Principiului, de a ataca cu maximum de forțe, în direcțiunea unde s'a ivit prima masă inamică, el îi sacrifică, toate „accesoriile”, toate rezultatele ofensivii de până atunci din Transilvania, știind bine că toate astea, sunt lucruri efemere, realitățile, în război fiind numai, masele dușmane, pe care le-ai putut distruge.

Urmările acestui schimb de vederi, în loc să aducă o îmbunătățire situațiunii, din nenorocire, a agravat-o.

Mai întâi s'a luat măsura de a se intensifica ofensiva la Nord, în special din munții Transilvaniei și în al doilea rând, s'au dat ordine pentru a se întreprinde o ofensivă hotărâtoare la Sud.

Generalul Averescu este numit comandant al grupului de Sud, cu misiunea de a cordona mișcările Armatei a IIIa și ale armatei de Dobrogea, aceasta din urmă pusă sub comanda directă a generalului rus Zaiancikovski.

Se săvârșise o nouă mare greșală. Dispoziția aceasta era calea flagrantă a principiului care sta la baza operațiunii, preconizată prin memoriul dela 27 August.

S'a petrecut în această ocazie, un fapt absolut asemănător, cu un alt fapt cunoscut, dela începutul războiului universal, care a fost cauza prelungirii lui și origina dezastrului puterii militare germane.

Autorizând ofensiva la Sud și continuând ofensiva la Nord statul nostru major a făcut greșeala statului major german, dela sfârșitul lui August 1914.

Atunci când ofensiva în Belgia și Franța era angajată a fond, el trimite 2 corpuri de armată de pe frontul de Vest, lui Hindenburg, pentru a ataca trupele ruse, care înaintau victorioase în Prusia orientală.

Lipsită de aceste 2 corpuri în timpul bătăliei de la Marna, partida a fost pierdută pe frontul principal, însă situațiunea a fost restabilită pe frontul secundar în Prusia orientală.

Statul nostru major, continuând ofensiva în munții Transilvaniei, în timp ce forțele de la sud aveau să dea lovitura principală, a comis aceeași fatală eroare, ca și statul Major German, când a sacrificat pentru un succes tactic strălucitor în Est, întreaga situațiune strategică, al cărei deznodământ firesc era în Vest.

Cine ar putea reproșa vreodată, comandantului armatelor de Est, criza, în care a aruncat oștirea germană, executarea însărcinării, ce a primit în aceea parte?

El și-a făcut datoria. Misiunea lui a fost să curețe Prusia orientală de Ruși, aceasta era problema care a dominat spiritul său, dovedit, în aceasta împrejurare cu drept cuvânt genial.

Generalul Averescu n'a avut norocul să câștige pe teatrul — devenit — principal, la sud, bătălia pe care Hindenburg a câștigat-o așa de magistral, pe teatrul secundar, la Tannenberg. Însă n'a avut nici nenorocul lui, să vadă, că eforturile care s'au făcut, pentru a-i înlesni să obțină una din cele mai mari victorii din istoria războaielor, au compromis în realitate, toată situațiunea armatei țării sale, punând-o din chiar mo-mentul acela, într'o pozițiune, din care n'a mai putut ieși, nici prin patru ani de eforturi singuroase și victorii răsunătoare.

Generalul Averescu din punct de vedere strategic, se găsea pe terenul, adevărat, căci evenimentele de la început au dovedit, că teatrul nostru principal de luptă, e frontul de sud, și aici trebuia să încercăm o mare mișcare ofensivă, cu ori-ce preț și cu ori-ce riscuri până era timp.

Hindenburg, din potrivă, știa de la toți maeștrii lor, în frunte cu von Schlieffen,

că în ipoteza unui război cu Ruso-Francezii, decisiva se va juca în Vest și că modificarea planului inițial putea să aibă asupra ansamblului rezultate funeste, cum a și avut.

Și totuși bătrânul mareșal a primit să joace cartea pe care i-au pus-o în mână alții, într'un moment nepotrivit, uitând poate chiar el atunci, că succesele locale ale Rușilor în Prusia orientală, erau accidente trecătoare, pe când luptele din Franța, erau pentru poporul german, cum s'au dovedit în urmă, evenimente hotărâtoare.

Istoria nu-i va face lui o vină, iar contemporanii, din potrivă, în țara sa l'au impus pe primul plan și au făcut din el figura centrală și legendară a războiului lor.

Episodul de la Flămânda — oprit în desfășurarea lui — nu purta germenii unor asemenea păcate și nu putea să acumuleze asupra lui asemenea răspunderi, fiind-că se lega de o concepțiune mai justă și mai conformă cu situațiunea generală a armatei noastre. El isvora mai ales din o adâncă necesitate strategică.

O victorie decisivă la sud nu avea pentru campania românească, o importanță egală, cu o victorie decisivă, în Franța a armatei germane, căci noi nu sfârșeam războiul, cum erau să-l sfârșească germanii atunci.

Deoarece Franța atunci scoasă din luptă, armatele ruse, nu se știe cum ar fi rezistat în fața trupelor germane victorioase, întoarse împotriva lor.

Francezii totdeauna au recunoscut că dacă Rușii n'ar fi năvălit cu atâta impetuoșitate în Prusia orientală — sacrificându-se aproape de bună voe — și Germanii nu ar fi luat trupe de pe frontul lor, pentru a bate pe Sansomf și pe Rennenkampf, soarta lor demult ar fi fost pecetluită.

Noi învingători numai la sud, cel mult am fi compromis apărarea linii munților și am fi accelerat o invazie care și așa n'a putut fi evitată. Pe când Germanii învingători la Est și învinși la Vest, și-au compromis definitiv campania în Franța și deci întreg războiul.

Isbânda lor dela Est, era de fapt anularea unei mari victorii ofensive, pe când din partea noastră, căutarea unei victorii la sud, era un scop legitim, o necesitate de apărare, care ne-ar fi dat puțința, unei defensive mai îndelungate, în năuntru hotarelor, singura țintă după atâtea decepții, care ne mai rămăsese.

Eram amenințați ca o cetate, pe punctul de a fi împresurată (dela Nord și dela Sud) și aveam datoria, să încercăm să ne facem o ieșire, cu ori-ce sacrificii și prin orice

mijloace.

De aceea, omul de război, a simțit nevoia de a întreprinde o acțiune în stil mare, la Dunăre, acolo unde apăsarea dușmanului, era mai simțită și respiram mai greu.

Dacă meritul Generalului Averescu e mare de a fi voit aproape singur, această mișcare, meritul său însă este neperitor dacă considerăm pregătirea admirabilă și concepția superioară, care a prezidat la asemenea operă.

Vom analiza ideile directoare, cari sunt la baza planului acestor operațiuni, cunoscute sub numele de trecerea dela Flămânda. Ele rămân ca un model clasic al genului, pentru metoda și claritatea cu cari au fost concepute și executate, lucrarea de ansamblu ca și detaliile. Expunerea pe care o face însuși autorul lor, în monografia sa, ne dă toate elementele de apreciere și de judecată.

O întrebare ce ne-o punem e următoarea: ofensiva aceasta dela Sud e aceeași cu cea preconizată de memoriul dela 27 August și asupra căreia trecerea nu da nici un amănunt? Credem că în linii mari, da. Și lucrul îl deducem din felul cum a fost combinată manevra și care răspundea perfect unuia din postulatele acelui document.

Vom vedea punctul de plecare, care a servit de îndreptar al acestei îndrăznețe concepțiuni.

Doctrina lui Clausewitz care se bazează în primul rând pe forța morală și pe puterea de strivire a atacului, primește, în cazul de față, o desmințire. Generalul Averescu imaginează acțiunea sa tocmai pe termeni opuși teoriei celebrului strategian. El construiește planul său strategic pe următoarea idee, care exprimă realitatea militară nedesmințită, confirmată de toate faptele de până atunci și pe care oricare șef nu putea s'o ignoreze, sub pedeapsa unui iremediabil eșec.

Încă dela 27 August el spusese: „ condițiunile în cari se găsește astăzi armata noastră, îngreuiază acțiunea viguroasă ofensivă în orice direcție”.

Acum precizează cu o iubire de adevăr, care ar fi descurajat în hotărârile lui pe un altul:

„ O deosebire isbitoare se observă între trupele celor două armate, din punctul de vedere al experienței războiului. Trupele rusești fiind în lupte continue cu dușmanul, de doi ani de zile, erau mai puțin impresionabile sub focul inamic, procedau mai metodic la construirea întăririlor, dădeau o atențiune mai mare legăturilor de tot felul pentru transmiterea ordinelor și rapoartelor.

Pentru a nivela această deosebire, comandantul grupului a dispus ca pe frontul din Dobrogea, trupele celor două armate să fie amestecate, intercalându-se unități rusești printre cele românești”.

Războiul îl fac oamenii, nu tunurile sau mitralierele pe cari le putem pune în linie. Trebuie să știi întâiu starea de spirit în care se găsește omul, în orice fază sau moment al campaniei, pentru a întrebuința mijloacele cele mai potrivite, ca să poți obține chiar în mijlocul condițiunilor defavorabile, victoria.

Aceasta e una din tainele artei lui Averescu. Nicăeri lucrul acesta nu se vede mai bine decât în felul cum a fost îndrumată ofensiva dela Dunăre, în pregătirile și precauțiunile pe cari le-a luat.

„Inamicul avea de partea sa superioritatea morală, cea numerică era foarte marcat de partea noastră. Totuși din cauza condițiunilor morale, era necesar a se combina operațiunile în așa mod încât inamicul să fie pus în necesitatea de a lupta în condițiuni tactice cât s’ar fi putut mai defavorabile și în acelaș timp rezultatul strategic să fie mai hotărâtor”.

Dar înainte de a vedea cum a combinat el aceste operațiuni, trebuie să privim spre celălalt termen al problemei. Cine era adversarul care-l avea în față?

Se zice că Machiavel ar fi formulat cel dintâiu această maximă: nimic nu mărește mai mult pe căpitan decât pătrunderea scopurilor dușmanului său.

Despre mareșalul Foch, s’a observat de toți, că era un cunoscător profund al metodelor statului-major german, care-l făceau aproape să ghicească, toate loviturile și tot jocul adversarului său, cu o certitudine nedesmințită.

Mackensen nu mai putea să fie un necunoscut pentru Generalul Averescu.

Străpungătorul de fronturi, generalul ale cărui lovituri brutale masive, îi reușise pe atâtea câmpuri de bătae, în Serbia, în Rusia, avea să încerce mai ales, împotriva unui adversar inexperiment, ca noi, aceleăș metode îndrăznețe de intimidare.

Discipol fervent al doctrinei lui Clausewitz, el nu are altă țință decât a isbi și a bate adversarul acolo unde-l găsește, după străvechea deviză a cavaleriștilor germani ai Mareșalului Vorwärtz.

Imprudent ca la Lodz, unde fu în primejdie de a fi capturat cu diviziile sale, biruitorul dela Turtucaia avea acum o țință fixă: distrugerea armatei de Dobrogea ca

pe o pradă sigură, pe care nu vrea s'o scape din mână, chiar cu riscul de a-i cădea altul în spate.

Comandantul armatei a III-a române, de pe malul celălalt, îi observă mișcările impetuoase, confruntă numărul diviziilor cu științele pe cari le avea dela armata dela Salonic și își dă seama că spatele lui e descoperit.

Iată cum examinează problema acțiunii ce avea să întreprindă: „Un atac numai prin Dobrogea, ar fi dus la o bătălie frontală în contra unui inamic cu moralul ridicat, cu material de artilerie superior și cu ambele aripi solid sprijinite pe Dunăre și pe mare. Admițând chiar, că mulțumită superiorității numerice, am fi putut avea izbânda, rezultatul ei nu ar fi fost decât o împingere înapoi a dușmanului, care l-ar fi apropiat de ajutoarele posibile, pe câtă vreme noi ne-am fi depărtat de baza noastră.

Ar fi fost deci un plan sărac în rezultate, acela de a îndrepta eforturile noastre în direcțiunea cea mai tare a dușmanului. Mult mai consiliabil era a căuta partea vulnerabilă pentru a da lovitura hotărâtoare și această parte vulnerabilă nu putea fi decât spatele inamicului, flancurile lui fiind solid protejate prin obstacolele naturale”.

Și atunci imaginează această manevră:

„Armata germano-bulgară pironită pe loc prin o acțiune viguroasă a trupelor ruso-române din Dobrogea, și isbită în spate de armata a III cu cel puțin 5 divizii, s'ar fi putut găsi într'o situațiune, se poate zice, fără ieșire.” Iată în rezumat concepțiunea bătăliei pe care avea s'o dea.

Două condițiuni esențiale asigurau succesul ei.

Schimbarea situațiunii strategice trebuind să se producă prin surprindere, reușita depindea mai întâi de păstrarea secretului operațiunii, Această condițiune, din fericire s'a îndeplinit. În ajun de a fi atacat de 17 divizii ruso-române, Mackensen sigur de mișcările armatei sale din Dobrogea, spunea Bulgarilor: „Românii nu se gândesc decât la Bucureștii lor!” Atât de puțin să aștepta la o ofensivă a noastră.

A doua condițiune era încetarea ofensivii în Transilvania și organizarea apărării „la ieșirile din munți, care prezentau condițiuni cât se poate de favorabile, pentru o rezistență prelungită, chiar în contra forțe superioare.”

Din nefericire lucrul acesta nu s'a înțeles destul de cei în drept și nu s'a îndeplinit de loc. Nu s'a căutat măcar să se ție „zi cu zi, oră cu oră, acordul strategic între cele 2 părți, acord impus cu atât mai imperios în lipsa unei rezerve generale.

Este interesant a ști, că comandantul frontului de Sud nu avea nici o cunoștință de evenimentele grave care surveneau pe cel de Nord.”

Așa s’a năruit un plan grandios, nu atât sub loviturile dușmanului, cât sub greșelele noastre și mai ales, celor mai mari din noi și deci mai răspunzători, înaintea Istoriei.

Nu descrierea tehnică a operațiunilor sau chiar istoricul lor, ne interesează aici. Ele se pot urmări direct la sursă cu mai mult folos.

Ceeace ne preocupă, nu sunt nici învățămintele, care se desprind din aceste evenimente, cât mai ales legătura între om și opera sa, pentru a putea stabili, trăsăturile caracteristice ale personalității creatoare, ale omului de război.

Strategia generalului Averescu s’a dovedit în această manifestare, că are toate elementele, unei înțelegeri superioare, care se bazează nu numai pe cunoștința exactă a împrejurărilor, de pe teatrul de operațiuni, dar mai ales, pe pătrunderea scopurilor adversarului și pe știința tainică, a resurselor sufletești, al resortului moral, al soldatului pe care-l comandă.

Calitățile rasii noastre, de liniște, de răbdare, de observațiune pătrunzătoare, de inteligență activă, se vede în această îndrăzneată tentativă, de a răpune armata biruitoare, a unui general vestit, a cărui strategie invincibilă, pe frontul oriental, nu dăduse până atunci niciodată greș.

Mareșalul Mackensen dela înălțimea victoriilor sale și a științii sale de război, socotea că pentru aceste rase „inferioare”, din Balcani sau din orient ajung câte-va lovituri de ciocan, pentru ca să demoralizeze și să facă incapabile, de rezistență, armatele lor slăbănoage.

O voință tot așa de puternică de a învinge, capabilă de o sforțare metodică și liniștită, în plină criză a fronturilor de luptă s’a ridicat, cu onoare, pentru a risipi aceste năzuinți de cucerire ușoară.

Un concurs fatal de împrejurări și o serie de greșeli din partea comandai noastre supreme i-au stat în cale.

Să deplângem că un mare fapt de arme nu s’a putut împlini, sub auspiciile zeilor noștri războinici, iar nu să-i micșorăm importanța.

Dacă unii dintre germani au făcut-o, lucrul acesta să nu ne mire. Statul major german nu a recunoscut nici odată înfrângerea dela Marna și Ludendorf refuză să

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

91

recunoască, chiar azi, că armatele germane au fost bătute în Franța și în Belgia, în cele din urmă de aliați. Mândra strategie germană cum s'ar fi putut înclina în fața strategiei agere a unor „țărani dela Dunăre”, când aiurea nici eșecul definitiv nu constituie pentru ei o probă?

La denegarea aceasta, opunem sinceritatea tovarășilor lor de luptă. Generalul Toșeff, comandantul armatei a III-a bulgare spune că trecerea Românilor peste Dunăre „a băgat groaza în țară și aduse mari griji statului major al armatei a III-a”. Și mai departe: „Dacă Românii ar fi isbutit să lărgească capul de pod și să treacă încă unități dincoace de Dunăre, atunci cu toți ne-am fi văzut la strâmtoare, chiar însuși Ludendorf”.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

92

▲ Regele Ferdinand I și generalii Averescu și Văitoianu
analizând situația frontului la Grozăvești.

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

IV. Bătălia defileurilor

Bătălia de la sud neputând-o da noi, în timp util, era fatal ca adversarul, să ne impue marea bătălie dela nord pe care el o pregătea, de a doua zi, dela intrarea noastră în acțiune.

Renunțând la ofensiva de la Dunăre și constrânși să acceptăm lupta, pe toată întinderea frontului muntos, centrul de greutate al operațiunilor noastre, se strămuta din nou, aici, și toată efortarea noastră de care mai eram capabili, trebuia s'o îndreptăm în această parte de-a lungul trecătorilor, pentru a opri invazia.

Bătălia defileurilor constituie toată acea serie de operațiuni, în masivul muntos, care a început odată cu aruncarea trupelor noastre din Transilvania, și a sfârșit cu pătrunderea armatelor dușmane în câmpia Munteniei.

Napoleon spunea soldaților lui, înaintea bătăliei Pyramidelor, aceste mândre cuvinte: „soldați, de pe înălțimea acestor piramide 40 de secole vă privesc”.

Noi puteam spune, același lucru, celor cari apărau defileurile: „soldați de pe înălțimile acestor defileuri 20 de secole vă privesc”.

Era onoarea noastră, care trebuia apărată, cu orice preț. Dacă nu putusem învinge dușmanul, în afara granițelor noastre, nu puteam nici îngădui, ca solul patriei noastre, să fie pângărit, fără ca, el, să plătească scump, o asemenea încercare.

În mintea fiecărui român, era conștiința că munții sunt inviolabili. Un șef, putea să ceară trupelor sale, aici, orice sacrificii. Trupa le-ar fi consimțit, fără precupețire.

Soldatul nostru bătut în Transilvania, hărțuit și împins în Dobrogea, purtat de pe un front pe altul, în munți, își va da valoarea lui adevărată.

Șovăirea și îndoiala, care a urmat după eșecurile primelor săptămâni, entuziasmul ușor, impresionabilitatea de altă dată, au făcut loc unei oțeliri a voințelor, în cât divizii bătute și desorganizate, aruncate în ultimul moment, în trecători, pentru a opri revărsarea șuvoiului în câmpie, și-au îndeplinit misiunea cu o vitejie rară și cu un dispreț de moarte, care au impresionat adânc pe dușmani cum o declară în propriile lor scrieri.

Războiul în munți, era aceea ce știam mai puțin. Era lucrul pe care eram mai

puțin pregătiți, să-l facem. Totuși am isbutit să scriem, în stâncile și prin locurile astea sălbatice, pagina în adevăr glorioasă, din luptele anului 1916.

Bătălia defileurilor este bătălia prin excelență a soldaților noștri. Forța lor morală avea să fie elementul de căpetenie al victoriei. Tenacității și spiritului lor de sacrificiu, datorim în primul rând succesul.

Era sentimentul securității individuale și colective, care îi lega de această bătălie.

În caz de înfrângere știam toți, că suntem pierduți, că avuturile și căminurile noastre, vor fi la discreția năvălitorului. Cel din urmă soldat avea intuițiunea exactă a pericolului, ce ne amenința. Pe de altă parte, fiecare își dădea seama, că natura terenului, ne va ajuta să compensăm lipsa noastră de armament, așa de viu resimțită de toți până atunci. Seriositatea momentului, unită cu conștiința că ne aflăm în fața unui final de luptă, din care avea să iasă, victoria sau nimicirea noastră, marea energie soldatului și îl reclamau, imperios, la datorie.

Toți factorii aceștia morali trebuiau puși în balanță și folosiți cu îndemânare, în cursul acestei bătălii, de care depindea în primul rând cinstea neamului și într-o măsură mare chiar existența lui.

Valoarea șefului consta aici mai ales, în a ști să inspire trupelor, credința și hotărârea de a se bate până la urmă. Mai puțin geniul și talentul militar, era tăria de caracter, voința de a domina toate greutățile, care aveau să decidă, de rezultatul operațiilor.

Niciodată cunoașterea sufletului soldatului, n'a fost mai necesară, de cât în aceste împrejurări. A ști să te folosești de virtuțile, ca și de slăbiciunile lui, este o artă tot așa de indispensabilă, omului de război, ca și principiile de strategie generală sau de tactică aplicată.

Nimeni n'a ajuns la o perfecțiune mai deplină, în mânuirea sufletului soldatului român, decât autorul manevrei îndrăznețe dela Flămânda, și nici odată, în această artă a sa, nu s'a ridicat mai sus, decât în luptele pe care le-a condus în munți.

În aceste lupte pentru prima oară soldatul român, de când se întâlnea cu dușmanul, i-a înfrânt voința și l-a silit să-și schimbe planul.

Până atunci comandamentul german, pe frontul român era obișnuit să reușească.

Inițiativele lui principale, aproape nu au dat greș. Planurile lui, de la început așa cum au fost concepute, nu au suferit nici o modificare serioasă. Cu un cuvânt, statul-major german putea spune că acțiunea sa de la Nord ca și cea de la Sud, își urma cursul, conform prevederilor sale.

Vom vedea cum marele cartier german a fost nevoit de astă dată, să renunțe la planul său inițial de operațiuni. Era primul nostru succes, care depășea importanța unei acțiuni locale și lua însemnătatea unui act strategic de primă mână.

Meritul acestui fapt de arme revine după cum vom vedea noului comandant al armatei a doua, generalului Averescu.

El trebuie pus în adevărata lui valoare.

Acțiunea dela Flămânda încetase pe ziua de 20 Septemvrie. Printr'un ordin al M.C.G. diviziile 10, 21, și 22 sunt luate de la compunerea armatei a III-a și trimise la Nord pentru a fi înșirate de-a lungul frontierei. Dușmanul bătuse și desorganizase armata II ale cărei unități nu mai ereau în stare să opună rezistență serioasă. Generalului Averescu i se dă una din cele mai importante misiuni, pe care le-a avut în cursul războiului acesta. Numit din nou comandant al armatei II, el părăsește la 24 Septembrie frontul de sud pentru a-și lua noua comandă în primire.

În adevăr greșeala statului nostru major, de a lăsa cele trei armate, care operau izolat în Ardeal, să fie atacate pe rând în loc de a le retrage sau de a le da ordin să evite bătălia, în timp ce făceam efortul ofensiv spre Sud, se plătea scump.

Falkenhayn a atacat întâi corpul de Olt, pe care l'a bătut, apoi s'a repezit asupra armatei II, care asistase la înfrângere, fără să intervie, pentru ca să-i vie și ei rândul, să fie lovită cu putere și aruncată în dezordine în munți.

Asemenea greșeli întăresc voința adversarului și îi dau credință, că poate să întreprindă fără risc planurile cele mai îndrăznețe. El concepe ideia extraordinară, după cuvântul lui Falkenhayn, „de a trece munții în același timp cu inamicul”.

Comandamentul german a crezut că poate „ocupa trecătorile printr-o acțiune repede” în urma succeselor sale hotărâtoare de până atunci.

Dușmanul a întâlnit însă la Predeal, la Bran diviziile de la Flămânda venite în grabă, ca să-l oprească.

Planul pe care-l adoptase marele cartier german, după cum rezultă azi din toate publicațiunile lor oficiale, era un atac principal pe la Sud de Brașov, prin

trecătorile Predeal și Bran, care reprezenta drumul cel mai scurt spre București. Frontul armatei II român, avea să sufere ciocnirea cea mare. Intențiunea lor era să străpungă cu orice preț linia aceasta, pentruca astfel — după vorba lui Hindenburg — „teritoriul Munteniei să fie retezat ca de un cuțit”.

În același timp pe frontul armatei I și IV aveau să se facă operațiuni de fixare, deci cu caracter secundar în timp ce atacul decisiv, care avea să forțeze întreaga linie a munților, se dedea pe aici.

În ziua de 25 Septembrie mareșalul Hindenburg dă ordin generalului Falkenhayan în acest sens.

Armata II română era compusă din trei grupuri de divizii, grupul dela Bran, grupul dela Predeal și cel de la Buzău, un total de 6 divizii. Misiunea lor era să apere următoarele trecători:

Buzău (Crasna), Tabla Buții, Bratocea, Predeluși, Predeal, Strunga, Bran.

Noul comandant al armatei a II-a nici n’apucase bine să ia în primire frontul care-l avea de apărut și e pus în fața unei dureroase surprinderi. Inamicul în iuțeala cu care erea convins că va putea trece Carpați, reușise printr’o strălucită mișcare înconjurătoare a unui corp de alpini, să cadă în spatele trupelor noastre care apărau trecătoarea de la Bran. La 30 Septembrie el era pe linia Rucăr-Podu Dâmbovicioarei și drumul Câmpu- lungului îl vedea deschis. Generalul Razu comandantul diviziei reușește cu o mare îndemânare, să se retragă fără a pierde material și oameni.

La 1 Octombrie Rucărul e ocupat. Situațiunea devenise extrem de critică în acest sector și ea se va agrava în zilele următoare. La 3 Octombrie inamicul e la 8 kilometri de Câmpulung. Trupele noastre sunt asvârlite în debandată.

Sub aceste auspicii dureroase, generalul Averescu își începe opera de apărare a munților, copleșit din capul locului de greutate neprevăzute și pe care nu le-a putut învinge, decât măiestria sa și energia, pe care a știut să o insuflă, comandanților și trupelor în cele mai grave împrejurări.

În scurt timp, cu toate avantajele pe care le obținuse dușmanul din primul moment, el le va pierde treptat și va sfârși prin a se mărturisi singur învins.

Aruncat de pe pozițiile de lângă Câmpulung, după ce prin contra-atacuri disperate, se căznise să le reia, după ce încercase o nouă mișcare de învăluire, care nu-i reușise și îl făcuse să zică „Românii își protejează foarte bine flancurile”, el e nevoit

să constate în cele din urmă, că tentative de străpungere a frontului în acest sector nu a reușit. Aceasta chiar pe la jumătatea lui Octombrie.

Dar revanșa plină nu ne o vom lua aici, decât când comandantul grupului german, generalul Morgen, exasperat după o lună de zile de eforturi supraomenești, se va hotărî să recunoască nu numai înfrângerea totală ce a suferit, dar să propună și renunțarea la orice acțiune în acest blestemat sector.

În adevăr, după luptele dela Albești-Cândești, la 4 Noembrie, date în prezența generalului Averescu, când grupul diviziilor a 12 și a 22, au luat o strălucită ofensivă, generalul Morgen învins pe toată linia — scrie în memoriile sale Falkenhain: „*a cerut nu numai suspendarea ostilităților și retragerea trupelor sale dincolo de frontieră, dar crede, că e zadarnic a mai prelungi lupta în acest sector și este de părere ca trupele sale să fie întrebuințate mai bine pe un alt front*”.

Și Falkenhayn adaogă: „numai cu multă greutate l'am putut convinge că o asemenea măsură ar avea urmări grave”.

Era victoria completă, așa cum nu am obținut-o poate, nici în altă parte a frontului. Ea nu era rezultatul unei manevre greșite a adversarului, nici a surprinderii datorită norocului sau a neprevederii dușmanului, cum se întâmplă adeseaori în război, era victoria, metodic organizată, concepută și urmărită, prin o serie de mișcări reușite, chibzuită după un plan anumit și realizată de o conducere superioară.

De aceea un general german a putut să aibă, pentru întâia oară, această sinceritate desăvârșită, să se recunoască nu numai învins, dar să declare că renunță la orice luptă, după ce dela început avusese de partea sa, cele mai mari și neașteptate avantagii morale și materiale.

Era conștiința, că adversarul său nu-i era superior, nici prin număr nici prin materialul de care dispune, ci prin voință și prin conducere.

Aceasta e marea lecție care se desprinde din luptele dela Câmpu-lung și pe care, adversarii prin mărturisirile lor, o pun la un loc de frunte, și pe care noi prin felul d'a face Istorie, nu înțelegem, că nu e vorba aici, numai de un epizod al vitejii noastre, ci este o capo-d'operă a științei militare românești în război.

Activitatea grupului dela Predeal compus din diviziile Lambru și Văitoianu, n'a cunoscut reversurile, dar nici întoarcerile așa de fericite ale soartii, ca grupul dela Bran.

El a sângerat pe loc. El a avut ceva din gloria câmpului retransat dela Verdun. Aici manevra aproape nu și-a spus cuvântul. Aici tunul și-a îndeplinit opera destructoare și tranșeea protectoare, pregătea riposta.

Eroismul soldatului ca și al șefului, este tot așa de admirabil, în acest război nemilos de poziție, ca și în atacurile cele mai furioase ale războiului de mișcare.

Au fost lupte sângeroase pe frontul armatei a IV-a în munții Moldovii, după cum s'au dat în tot timpul acesta lupte crâncene pe frontul armatei I în munții Olteniei. Nicăieri însă luptele nu au avut caracterul de violență și de distrugere ca aici. Acțiunile secundare de pe celelalte fronturi nu puteau să egaleze intensitatea acțiunii principale, care se desfășura în această parte.

Atacul Predealului în marea bătălie a defileurilor, avea o importanță capitală, fiindcă era punctul ales, pe unde avea să se producă străpungerea. Așa se explică concentrarea unor formidabile mijloace de atac, nemai văzute până atunci pe frontul nostru, ca și înverșunarea cumplită pe care a pus-o adversarul aici.

Lupta s'a dat în condițiunile clasice ale bătăliei de poziție, fără surprize, fără fluxuri și refluxuri, pe liniile de apărare pregătite mai dinainte, ceea ce arată modul magistral, cum apărarea, a dominat situațiunea dela început.

La 29 Septembrie a început atacul împotriva primei linii de apărare de-alungul frontierei. Abia după 10 zile, după mari jertfe dintr'o parte și din alta, Predealul a fost luat.

Trupele noastre, ocupă o a doua linie de luptă, a Clăbucetului. Lupte grele țin până la 20 Octombrie, când abia atunci, e părăsită și această poziție. La 22 Octombrie inamicul constată gravul eșec ce-l suferise în Valea Prahovei și încercările lui de străpungere a frontului nostru și le va strămuta aiurea.

Bătălia continuă tot mai furioasă și pe a treia linie de rezistență, aproape toată luna lui Noembrie.

La trecătorile Predeluș și Bratocea, era grupul diviziilor 3 și 6 cu efective reduse. Lupte violente au avut loc în acest sector. Falkenhayn face despre ele o mențiune specială, ca despre un succes minunat al apărării românești.

Am arătat situația și rolul pe care l'a jucat atacul dușmanului pe sectorul frontului armatei II, în marea bătălie a defileurilor.

Românii au obținut aici, prima lor victorie, prin răsturnarea întregului plan

strategic german.

Cred că nu există părere mai autorizată în această chestiune, să consacre în mod mai definitiv acest rezultat, decât propriile cuvinte ale mareșalului Hindenburg.

„Noi stabilirăm la început că succesele tactice obținute până acum (în Ardeal), vor putea să fie folosite din punct de vedere strategic, așa încât, dela Brașov să putem străbate drept la București. Chiar dacă sălbatica regiune muntoasă și superioritatea inamică vor impune o sarcină foarte grea puștinilor și slabelor noastre diviziuni, totuși avantajele acestei operațiuni directe erau prea mari, ca să nu fie permis a o înlătura *N'am reușit însă a forța blocul muntos*, oricât de vitejește s'au luptat trupele noastre, pentru fiecare pisc, pentru fiecare creastă.”

Și mai departe:

„Experiențele de până aici arătară că trebuiesc căutate alte drumuri, decât acelea cari conduc dela Brașov peste partea cea mai lată a Carpaților. Falkenhayn propuse străpungerea pe la trecătoarea Jiului”.

Noi în cursul anului 1916 nu am avut o Marnă, care să fi oprit puhoiul dușman, pornit asupra țării. Bătălia defileurilor ar fi putut avea un astfel de rost, în caz de izbândă.

Spre onoarea armelor noastre, am avut însă o victorie, care pentru soarta campaniei noastre, a avut aceiași importanță, ca și luptele dela Iser, pentru armatele aliate din Franța,

La Iser, în câmpiile pline de ape ale Flandriei, armatele anglo-franco-belgiene au scăpat de o spargere a frontului și deci de o învăluire a flancului lor stâng. La Predeal și la Câmpulung armata română a scăpat de o spargere a centrului și decide o destrucție totală, care ar fi urmat după ruperea ei în două.

Armata română cu toată ruperea frontului, care a avut loc mai târziu, la extremitatea lui, la Jiu, a putut grație eroismului armatei II, care apăra centrul, nu numai să-și retragă toate diviziile, atâta de încercate, depe fronturile de luptă, dar într'o sforțare supremă, să dea nefericita bătălie dela Argeș, pentru salvarea Bucureștilor.

Acesta este sensul adevărat al bătăliei din munții Muscelului și Prahovii. El a scăpat chiar celor mai imparțiali dintre comentatorii campanii noastre.

Este de datoria noastră a tuturor, ca acest mare fapt de arme, să fie înfățișat în

adevărata lui lumină și valoare, așa după cum se cuvine.

Dintre toate actele petrecute în cursul campanii din 1916, este cel mai remarcabil și cel mai bogat, prin rezultatele și prin urmările pe care l'a avut. Azi el ne apare ca o certitudine militară și istorică indiscutabilă

Putem spune cu drept cuvânt, că el constituie cheia de boltă a tuturor operațiunilor militare, care au urmat pe frontul român.

Fără Predeal și fără Câmpulung, campania românească din Moldova în cursul anului 1917, poate nu ar fi existat sau ar fi fost un episod minuscul, în locul unei pagini eroice a marelui război.

Este singurul lucru real, singurul rezultat pozitiv, este aproape tot ceea ce rămâne în picioare, de pe urma haosului, a risipii, a sacrificiilor fără rost, care s'au făcut în tot timpul și în toate părțile în prima parte a campanii noastre.

În afară de aceasta, nu cunosc nimic, care ar putea să reție atențiunea strategului, nici să poată fi socotit, ca un adevărat monument al artii războiului.

Au fost acte de vitejie, au fost episoade glorioase, au fost combinațiuni locale fericite, a lipsit însă acțiunea în stil mare, coordonată, conștientă de scopurile ei superioare, care face din conducerea războaelor o artă, în înțelesul cel mai înalt al cuvântului, în care elementele morale și intelectuale predomină, iar nu ca o simplă ciocnire brutală de forțe elementare.

Câmpulung și Predeal ne dau satisfacțiunea de a avea și noi un asemenea minunat exemplu. În mijlocul sărăcii de idei și a inferiorității bagajului nostru strategic, e un testimoniu care ne ridică prestigiul, în ochii cercetătorului imparțial al campanii din 1916.

Comparați și examinați bine, ce rămâne din toate acțiunile scump plătite care au avut loc în cursul acestui an teribil? Care au fost rezultatele, atâtor efortări în luptele sângeroase din Dobrogea, în ofensivele nesăbuite din Ardeal, în bătălia nefericită dela Argeș? Ce ținte strategice s'au atins, în fiecare din aceste cazuri? Ce idei de primul ordin s'au urmărit? Ce planuri, care să se fi dovedit, conforme cu situațiunea reală, s'au avut în vedere?

Se va vedea, în adevăr, că aproape nimic nu a reușit din ceea ce ne-am propus, în această perioadă nenorocită, fiindcă direcțiunea războiului nostru nu era pătrunsă nici de adevăratele principii, nici de realitățile puternice, a căror cunoaștere adâncă, e

marele secret, al omului de război.

Un singur fapt domină însă, un singur act și-a văzut desăvârșirea, dela început și până la sfârșit. Și-a avut înțelesul precis și rostul lui sigur până la urmă.

A fost rezistența victorioasă dela Predeal și Câmpu-Lung, care a schimbat cursul catastrofal al evenimentelor. El ne-a ferit de nimicirea totală și ne-a făcut retragerea posibilă în Moldova.

Din noianul de ruine și de sânge al lui 1916, cel ce e preocupat să formuleze o judecată obiectivă, atâta trebuie să aleagă.

Ținându-se numai pe terenul strict al rezultatelor și fără a intra în studiul amănunțit sau în analiza tehnică a complexului de acțiuni, care au condus la victoria dela Câmpu-Lung și dela Predeal, constatăm, că asemenea rezultate, în mijlocul prăbușirilor, nu sunt fructul hazardului unei ciocniri brutale, ci a unei conștiințe superioare și a unei voințe neobicinuite, care știe să organizeze și să coordoneze, în așa fel faptele, în cât, în mod fatal, să ducă la biruință.

Nici odată vorba unui mare general, care a câștigat multe bătălii, n'a fost mai adevărată, ca în această ocaziune: „C'est dans les quartiers généraux que se trouve la clef de l'histoire militaire”.

Generalul Averescu a avut această cheie, la Câmpu-Lung și la Prahova, și istoria noastră militară, îi este recunoscătoare.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

102

C O N T E M P O R A R Y
L I T E R A T U R E P R E S S

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

V. Retragerea

Campania din 1916 are trei faze, pe care le am putea caracteriza astfel:

Prima fază a ofensivelor moarte, a doua e bătălia defileurilor și în sfârșit cea de a treia: prăbușirea fronturilor.

Dacă în primele două faze rolul generalului Averescu a fost să dea războiului nostru nervul, care i-a lipsit tot timpul, de a-i da adevărata impulsie sau coordonare mișcărilor lui nesigure, în ultima parte a acestei nefericite campanii, rolul său capătă în adevăr un fel de măreție epică.

Dacă la început el asista amărât, la ofensiva născută moartă a comandamentului nostru, în Transilvania, pentru ca în urmă să vadă, consternat, cum acelaș comandament, omora în fașă, ofensiva noastră dela sud, el a putut să aibă cel puțin satisfacțiunea, de a fi dat în defileuri, dușmanului, cea mai dureroasă lovitură, pe care o suferise până atunci, pe frontul român.

În momentul când totul se prăbușea, când nici un soldat român numai apărea Dobrogea, când frontul care acoperise Bucureștii fusese spart și împrăștiat, iar în Moldova diviziile românești erau în mod treptat înlocuite cu cele rusești, o singură armată, își păstrase încheierea organică inițială și își continua drumul, în lupte necurmăte, spre obiectivele fixate. Era armata a II.

Bătută în Septembrie în Transilvania, victorioasă în Octombrie și Noembrie, sub noua comandă a Generalului Averescu, ea își asigură o retragere în condițiile cele mai grele, se cramponează de terenul, destinat să-l apere, fiind singura mare unitate, care a rămas pe frontul nostru, până în ceasul din urmă, cu fața la dușman.

Este fără îndoială, unul din rarele spectacole ale Istoriei, cărora noi, Românii, pierduți uneori în admirația amănuntului, uităm să contemplăm splendorile mari ale ansamblului.

Firul întregii noastre campanii, se leagă de rezistența acestei armate, care în mijlocul prăbușirii generale, nu numai că nu a părăsit o clipă frontul, dar i-a impus dușmanului voința sa încăpățânată, răsturnându-i planurile cele mai scumpe.

În momentul când armatele aliatului, alergau să ia locul diviziilor noastre

bătute, pentru a acoperi golul, pe care-l făceau în câmpie prin retragerea lor, în munți, în punctul cel mai delicat al frontului, a existat tot timpul o streajă românească: Armata a II-a.

Acțiunea aceasta a Armatei a II-a, în această perioadă critică, face parte din marile rezultate, pe cari nu le poate obține, decât singură, voința superioară a omului de război, și reprezintă, fără îndoială, unul din punctele culminante ale istoriei noastre militare.

N'a fost o întâmplare că în capul ei se afla același general, care a văzut limpede în destinele războiului nostru, încă dela început, și a cărui mână tare și în același timp fericită, s'a simțit puternic, oriunde intervenția ei a fost cerută imperios.

Situațiunea, în urma spargerii frontului la Jiu și a pătrunderii dușmanului, în câmpia Munteniei, pe la Nord și pe la Sud, din spre Zimnicea, se prezenta în modul următor: sau armatele noastre aveau să se întrunească pe un singur front continuu dela munte și până în Dunăre și aveau să primească lupta, pe care le-o dădea dușmanul, care voia să atingă linia Siretului, sau avea să se împartă în două grupe, una formând frontul de nord — armata a doua și armata a IV-a — prima apărând trecerea dela Câmpu Lung și Predeal, și a doua grupă, cu menirea de a acoperi Bucureștii, și de a bate dușmanul, înainte de a-și fi făcut joncțiunea forțelor sale, cari veneau din 2 direcții principale, dela nord și dela Dunăre.

Comandamentul nostru superior a ales soluția din urmă, care s'a dovedit a fi fost cea rea.

În loc să-și cruțe forțele și să opereze o concentrare pe o linie mai îndărăt, unde își putea aduna totalitatea mijloacelor de luptă și se afla și mai în apropierea Rușilor, cum ar fi fost pe linia Cricovul — Ialomița, el se aruncă într'o bătălie ofensivă, al cărui rezultat inevitabil nu putea fi decât cel care a fost: înfrângerea.

Încă din ziua de 10 Noembrie stil v. 1916, Generalul Averescu luând cunoștință de intențiunile Comandamentului nostru superior, prevede cu certitudine insuccesul operațiunei.

În minunatul său studiu „Bătălia dela Argeș”, el analizează cauzele dezastrului și arată cât de puțin eram stăpâni atunci pe evenimente și cât de departe eram să le pricepem sensul, pentru ca să ne plătim luxul, să mai facem și o asemenea costisitoare încercare ofensivă.

Bătălia defileurilor pierdută, bătălia dela Argeș pierdută în zadar, Armata II-a trebuia să părăsească pozițiunile, pe cari singură le mai păstra în munți, de la sfârșitul lui Septembrie.

La 21 Noembrie, ea începu retragerea din valea Prahovei, spre est, având ca zonă de retragere Muntenia de nord și ca limită la sud șoseaua Ploiești — Buzău — Râmnicu-Sărat. Regiunea aceasta de străbătut era foarte accidentată și lipsită de drumuri.

Averescu vorbind cu un ziarist, de dificultățile pe cari le-a întâmpinat, în timpul acestei mișcări, spunea cam aceste cuvinte, ca răspuns unor atacuri ale presei de partid: „Retragerea în linie dreaptă e o operație foarte grea. Retragerea în munți este una foarte complicată. Aceea prin conversiune foarte delicată. Poți să-ți faci o idee de ce e o retragere prin conversiune în munți și cum poate fi judecat un general care a realizat-o pas cu pas, disputând dușmanului fiecare palmă de pământ, neretrăgându-se decât când se ceda teren la dreapta ori la stânga lui”.

Urmărindu-ne, dușmanul, nu era la capătul sforțărilor lui cum s’ar fi crezut, după o campanie atâta de lungă, unde avusese atâtea succese strălucite și atinsese principalele sale obiective.

El își prelungea eforturile sale, mai ales în regiunea muntoasă pe care o apărau Românii, nu numai în scopul de a obține o linie avantajoasă, pe care să se oprească, dar de a rupe frontul pe aici, ceea ce ar fi avut ca rezultat, pierderea Moldovei.

Pe la jumătatea lui Decembrie, după căderea orașului Râmnicu-Sărat, comandamentul german concepușe, o asemenea ofensivă. El a încercat să o pună în aplicare, prin lupte izolate în munți, conduse cu o mare înverșunare. Românii au rezistat pretutindeni. Insuccesul german de aici, ținea pe loc înaintarea lui Falkenhayn asupra Focșanilor.

Spărtura frontului muntos, dela care își aștepta generalul Falkenhayn, succesul manevrei sale, nu s’a produs. Retragerea însă inexplicabilă a brigadei colonelului Sturdza, i-a permis să angajeze, marea bătălie de la Sud cu Rușii, care a hotărât soarta Focșanilor.

Golul lăsat de faimosul colonel român, prin retragerea sa precipitată, ale cărei cauze s’au lămurit scurt timp după aceea prin fuga lui la inamic, a fost observat la timp, de ochiul de vultur al comandantului de armată, pentru a putea preveni un

dezastru.

El a constituit după mărturisirea însăși a Generalului Averescu, cel mai critic moment din viața sa de militar.

Datorită intervenției unei trupe de cazaci — al cărei ajutor s'a cerut de urgență — și a unei detașament slab dar eroic, din Divizia a III, s'a evitat o mare nenorocire.

Se povestește că în noaptea de Crăciun când la Cuartierul armatei, se aprindea pomul de sărbători, Comandantul Armatei, care până atunci trecuse prin atâtea încercări, pentru întâia oară a intrat în sala unde era așteptat, pentru a primi tradiționalele felicitări, posomorât și cu fața plină de griji. Nimini din cei ce l'au apropiat, n'au bănuit drama de afară.

A doua zi s'a comunicat, că dispozițiile lui luate în ajun, au restabilit situația și abia atunci s'au înțeles, primejdia gravă prin care trecuse, ultima armată română, care mai apăra onoarea, și destinele țării, în fața dușmanului.

Pozițiunea ocupată de Armata a doua cu diviziile a 7 și a 8, care intrau acum în compunerea ei, coprinsă între Oituz și Panciu, a rezistat tuturor încercărilor inamice. Prin ea am putut păstra ultimele depozite de sare de la Tg.-Ocna, ultimele surse de păcură de la Moinești, minele de cărbuni și toată valea bogată a Troțușului.

Ce ar fi însemnat viața în Moldova, fără stăpânirea a acestor centre vitale?

Vonder Goltz citează ca un exemplu demn de admirat — când o armată zdrobită, încearcă totuși să opună o rezistență viguroasă — cazul generalului Chanzy, care la 1870, a făcut celebra retragere de pe Loire supranumită de Germani însăși, „la retraite infernale”.

Se știe că Chanzy comandantul armatei a II de pe Loire, s'a retras în Decembrie 1870 spre Sarthe, repurtând o serie de avantaje parțiale prin manevre abile, prin rezistențe fericite, făcând să se nască mai ales impresiunea în trupe, că s'a produs o schimbare în soarta războiului.

Chanzy în Ianuarie a sfârșit prin a fi bătut la Mans.

Armata a II română în Decembrie, ca și în Ianuarie a fost mai norocoasă. Ea după ce a executat o retragere, pe care inițiatii o considera o miraculoasă, a reușit să creeze în același timp evenimentul, care ne-a permis în adevăr, în cursul anului 1917, să schimbăm soarta războiului nostru.

Păstrând porțile Moldovei, nu numai ne-a oprit pe panta dezaștelor, pe care

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

107

ne rostogoleam într'una dar ne-a deschis larg drumul victorii, în 1917.

Exemplul acesta este destul de instructiv, pentru ca istoria războaielor, să nu-i acorde un loc modest, măcar sub rândurile, care i se cuvin de mult, eroicului Chanzy.

Cu drept cuvânt, era al doilea miracol, după Câmpul - Lung în cursul campaniei din 1916.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

108

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

VI. Campania din Moldova

Ceea ce ne interesează în primul rând, este problema conducerii superioare a războiului nostru

Examinând campania din 1916, am constatat că rezultatele nenorocite la care am ajuns, nu sunt decât fructul concepțiunilor unei strategii greșite și lipsii unui adevărat spirit de conducere la comandamentul nostru superior.

Campania din 1917 din Moldova, analizată riguros și desbrăcată de retorica ocazională, are mari asemănări cu cea din 1916. Conducerea din 1917 deși nu a avut scăderile vinovate ale cele din 1916, nu a avut nici culmile la care îi da dreptul, jertfele noastre și admirabila preparațiune tehnică și morală a oștiri.

Ceea ce a lipsit direcțiunii războiului nostru în 1916, a fost orientarea, cunoștința pregătiri instrumentului de război pentru lupta și voința de a învinge.

Comandamentul nostru de atunci nu a fost în stăpânirea nici unuia din aceste elemente.

Este drept că în 1917 toate aceste grave lipsuri, pentru un comandament, au fost în parte remediate.

Campania din Moldova realizează sub toate 3 raporturi un progres incontestabil. Mai ales în ce privește organizarea armatii. Aici pare că s'au îndreptat în adevăr toate eforturile și s'a obținut maximum de rezultat.

Este destul să ne amintim ideile care au predominat la începutul Campaniei din 1916, și în toată perioada neutralității la marele stat major și la M. C. G. în legătură cu această problemă, pentru ca să înțelegem ce schimbare s'a făcut în această direcțiune. Dezorganizarea armatii a fost una din principalele cauze ale prăbușirii noastre în 1916.

Experiențele dureroase pe care le-am făcut și prezența misiuni militare franceze, au contribuit puternic la revenirea la metodele și la sistemul de organizare, pe care Generalul Averescu, după cum am arătat, nu a încetat de a-l susține, din capul locului singur, împotriva tuturor, încă din vreme de pace.

Cu drept cuvânt el observa mai târziu, într'o cuvântare: „Pregătirea noastră

militară din timpul celor 2 ani de neutralitate o pot caracteriza, prin aceste cuvinte „armata românească care a intrat în război în 1916, era mai puțin pregătită decât armata română, care a făcut campania din 1913, și a putut să-și câștige valoarea ei, când, după înfrângerile suferite, s'a întors la organizarea din 1913, adică în Moldova. Aceasta este un fapt pozitiv.”

Așa dar direcțiunea cea nouă a războiului, silită de împrejurări sau din liberul său arbitru, a înțeles să renunțe la organizarea „hibridă” și „haotică” cu care a intrat în campanie și să dea armatei adevărata pregătire pentru a o face un puternic instrument de război.

Cel puțin depe urma atâtor dezastre, atâta învățasem: oștirea noastră trebuie pusă în stare, ca să poată face față condițiunilor particular de grele ale războiului modern, a cărei acțiune în primul rând se bazează, pe violență și pe distrugere, pe puterea focului.

Și în această privință trebuie să recunoaștem, că înaltul comandament din Moldova, a avut această calitate indiscutabilă, de a înțelege să rupă cu sistemul fanteziilor de organizare din trecut și să dea armatei noastre o compunere organică și tactică de primul ordin. Ceeace s'a și făcut.

Este fără îndoială meritul cel mai mare și opera cea mai trainică, care rămâne depe urma direcțiunii războiului din 1917 și singurul punct, de care se deosebește în mod fundamental, de direcțiunea cea veche.

În această privință un om își câștigase o autoritate nemărginită, mai ales în rândurile oștirii. Era acel ofițer superior, care pricepuse din capul locului, importanța unui principiu esențial, în toate campaniile moderne, că nu există o bună conducere a războiului, fără o organizare temeinică a armatei.

El susținuse lucrul acesta la marele stat major, la comanda armatei, la marele cartier și în fața Regelui său.

Memoriul dela 27 August 1916, despre care am vorbit, conține în chestiunea aceasta a organizării, observațiuni, care au un caracter, în adevăr, profetic, El face următoarele propuneri:

„... c) Odată cu această (nouă grupare) a se reface ordinea de bătaie a unităților vechi pentru a le reda soliditatea alterată, prin amestecul cu elementele slabe.

Trupele de strânsură ca batalioanele al 4-lea, cele de miliții, artileria veche etc.

a se scoate din cadrul armatei operative și a se pune în tabere de instrucție, de unde să fie întrebuințate în spatele armatei, pe măsură ce va fi nevoie.

d) A grupa forțele în cât se poate mai puține armate.

Astăzi avem 5 armate. Un comandament de armată poate dirija foarte bine operațiunile a 3, 4 și chiar 5 corpuri de armată. S'ar simplifica mecanismul și s'ar face o mare economie de ofițeri, deja așa de puțini numeroși.

e) A se adopta în mod hotărât sistemul conducerii în mare, lăsând detaliile comandamentelor inferioare respective, astfel ca, fie-care treaptă de sus în jos, în sfera sa de atribuire, să aibă atingerea directă numai cu treapta imediat inferioară. Dirijarea directă, a unităților mici, dezorientează comandamentele intermediare.

f) Orice măsură luată, să fie menținută, schimbările și modificările, mai ales la scurt interval, produc perturbațiuni și sdruncină încrederea etc."

Toate ideile acestea, au fost puse la baza noii organizațiuni, care ne-am dat-o în Moldova. Ele i-au făcut tăria și i-au asigurat succesul.

Cu cât conducerea războiului din 1916 era mai refractară și mai nepăsătoare, la chestiunile de organizare, cu atât fostul comandant al grupului de Sud și al armatii a II-a, le urmărea, cu o pasiune crescândă, întocmai ca și problemele de strategie pură, pe care le pune înaintea, mersul zilnic al operațiunilor.

Este una din trăsăturile caracteristice, ale omului de război, de a nu despărți, aceste două feluri de chestiuni, care în realitate, nu sunt decât aspectele deosebite ale aceleiași arte.

Nimeni nu poate face abstracție, de nici una din ele fără ca în cursul acțiunii, să nu rămâne nepedepsit.

Este destul să amintim, un fapt, pentru a se vedea într-o foarte importantă chestiune de organizare a serviciului de pe front, generalul Averescu, ce soluțiune ingenioasă și în același timp practică a dat, pentru ca să înțelegem, spiritul său, care era de atent și de aplicat, în această direcțiune.

Chiar din primele săptămâni ale începutului campaniei din 1916, pentru autoritățile noastre militare, s'a pus problema, înlocuirii golurilor și completării lipsurilor, pe care le încerca armata de pe front, în urma luptelor.

Soluțiunea care s'a dat acestei probleme la început a fost din cele mai defectoase.

Comandanții unităților de pe front, trebuiau să considere părțile sedentare „ca singurele rezervoare la dispoziția lor nemijlocită.”

Ei trimeteau delegați la părțile lor sedentare, ca să aducă material și oameni, iar aceștia organizau convoiuri, cereau vagoane, pentru a face transporturi pe front.

„Sistemul era absolut nepractic. Producea întârzieri dăunătoare și între front și zona interioară, era un du-te vino încontinuu”.

Pe urmă s’a hotărât ca intervenția să se facă prin Marele Cartier și serviciile lui.

Ceva mai târziu s’a modificat și această dispoziție, urmând ca cererile să se facă prin comandantul de armată și acestea trebuia să se adreseze Marelui Stat Major P. S.

Pentru a pune odată capăt acestor neajunsuri, generalul Averescu, comandantul Corpului de Sud, ia măsura de a centraliza serviciul completării golurilor, într’un „depozit de completare pe lângă comandantul etapelor din Dobrogea”. Rostul acestui depozit era să se completeze și instrucția soldaților, înainte de a fi trimiși pe front.

Evenimentele nu au permis executarea completă a acestei dispozițiuni din cauza dizolvării grupului de Sud.

„Această măsură însă a dat cele mai bune rezultate la Armata a II-a, care a organizat un centru de instrucție la Ploiești, strămutându-l odată cu retragerea la Bacău”.

Problema se rezolvase în mod fericit. Aceste exemple sunt îndestulătoare, pentru a pricepe, de ce Armata a II-a, nu a făcut apel mai târziu în Moldova la nici un concurs din afară, ci prin propriile-i mijloace, fără a recurge la luminile altora, a putut face față cu succes operii de reorganizare.

În timp ce Armata I sub impulsunea misiunii militare franceze, își desăvârșea pregătirea, Armata II-a ținea frontul și în interior, desfășura o activitate din cele mai rodnice.

Este un adevărat sentiment de mândrie, care ne inspiră, această activitate tenace, pe care o desvolta, această armată, pe toate tărâmurile și în toate direcțiunile.

Este energia românească, în tot ce are ea mai complet, întinsă, la maximum de încordare, așa cum poate nu ne e mai dat, s’o vedem, în nici un alt moment al

Istoriei contemporane.

Cine poate să uite, sforțarea metodică, răbdătoare energia adâncă și concentrată, pe care a trebuit s'o cheltuiască fără sgomot zi cu zi, acei care-și luaseră răspunderea, de a ține vie, într'o luptă continuă pe front, o părtică din puterea militară, a unei națiuni învinse, în timp ce înapoia frontului, trebuia bucată cu bucată, refăcut, un edificiu distrus, pus ordine într'un organism, în care toate resorturile fuseseră aruncate și sfărâmate.

Această muncă de închiegare organică, pusă în cadrul sombru, tragic al unei ierni îngrozitoare, al bolilor și lipsurilor fără număr, al pierderilor pe care le încercasem prin catastrofa invaziei, explică, toată grandoarea tabloului și toată măreția operii înfăptuite.

În timp ce moartea și pustiul, se întinsese peste mai mult de jumătate de țară, ce o ocupase dușmanul, iar restul, sta cuprinsă de amorțeală, sub loviturile elementelor naturii și ale unei soarte nemiloase, în colțul acela de pământ, apărat de Armata a II-a, o activitate trează, n'a încetat să se manifesteze, și nu s'a stins, un singur moment.

Acolo a luminat și a ars tot timpul, o flacăre, peste tot cuprinsul țării. A fost credința în victorie, pe care ostașii acestei armate, n'au încetat de a o susține, cu arma în mână.

Cei ce vor evoca drama din 1916-1917, nu vor putea trece peste paginile acestea, fără a nu simți o sfântă emoție.

Cei ce au trăit acele clipe le, vor închina dea pururi, o amintire pioasă, și gândul lor, va fi totdeauna însoțit, de un sentiment de reculegere.

Armata a II-a, i-a fost dat însă să cunoască, totul, să treacă prin toate încercările și să le învingă, cu prețul oricărui jertfe.

Fatalitatea a vrut, ca atâtea greutăți, atâtea nenorociri acumulate, să zăpăcească mintea și să înnebunească, voințele, chiar acelor, care se presupunea a fi mai oțelite.

S'au văzut ostași în rândurile ei, a căror credință și patriotism, nici nu puteau fi măcar bănuite, pierzându-și capul, în această luptă, în care ei numai vedeau, nici o ieșire și nu-i mai prevedeau nici un sfârșit.

În actul, pe care l'au săvârșit colonelul Sturdza și Crăiniceanu, nu trebuie

văzută numai trădarea, ci mărimea dezastrului, în care ne aflam, teribilele rezultate la care ajunseseam, care, au putut să schimbe până într'atâta sufletele unor ofițeri, reputați a fi dintre cei mai buni și a-și fi făcut până atunci' datoria.

Explicația stă mai ales în prăbușirea noastră militară, care a părut unora așa de adâncă și de ireparabilă, încât le-a omorât nervii și le-a sfărâmat, toate resorturile morale și tot ce are, în adevăr, sublim soldatul: credința în steagul pe care a jurat.

Este cu atât mai mare meritul aceluia șef, care a putut veghea, peste toate aceste suflete, și, ca un profesor de energie, le-a ridicat, pe unele, în momentul când oscilau și a știut prinde de veste și pedepsi la timp, pe altele, în clipa când se pregăteau, să ne facă cel mai mare rău: să deschidă frontul la inamic.

În 1917 armata franceză a cunoscut în sânul ei asemenea acte de nebunie. La noi au păstrat un caracter izolat, la ei au luat o formă colectivă gravă.

Divizii întregi s'au răsculat. Ele nu s'au predat la inamic. Dar au produs o așa perturbare, încât s'au recurs la represii sângeroase.

Acestea sunt fără îndoială momentele cele mai dificile pentru un comandant. A le cunoaște și a le învinge cu minimum de pierdere este aproape tot atât, cât a câștiga o victorie, asupra dușmanului.

Evocând toată această perioadă critică a retragerii și a așezării în Moldova, ne amintim cuvintele lui Napoleon, vorbind odată, de Mareșalul Ney: „Cel mai mare merit al său, era că nu-și pierdea nici odată capul și nu era abătut în mijlocul reversurilor. Numai astfel a putut să-mi aducă așa de mari servicii în retragerea din Rusia”.

Pentru noi, Generalul Averescu, are ceva din meritul nemuritor al lui Ney, după cum zilele de atunci, au ceva din tragicul campaniei din 1812. El a fost cel care, mai ales, nu și-a pierdut capul. El a fost soldatul, care în mijlocul reversurilor, a adus țării sale, așa de mari servicii, tocmai fiindcă nu a fost abătut niciodată.

Opera de reorganizare a armatei a II-a, a durat exact trei luni (Ianuarie, Februarie, Martie). Compusă din 6 divizii, ea avea totdeauna 4 pe front și 2 înapoia frontului, în apropiere de Răcăciuni, cari se reorganizau în timp de o lună.

În Aprilie armata era gata de ofensivă. Trupele armatei a I-a au fost gata în Mai — Iulie.

Ofițerii francezi au făcut aici numai serviciul de informatori. De altfel ei au

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

115

venit pe front, când armata era reorganizată și nu au luat nici o parte, nici la dirijarea operațiunilor.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

VII. Bătălia de la Mărăști

Istoria se repetă. Istoria militară, se repetă și ea. Ceeace s'a întâmplat cu campania românească din 1916, nu diferă mult, de ceeace s'a întâmplat — în liniile ei mari — și cu campania noastră din 1917.

Românii își aruncară cea mai mare parte din forțele lor în August 1916 spre nord, în timp ce un eveniment, care avea să schimbe fața lucrurilor, se petrecea la sud.

Evenimentul acesta, a pecetluit soarta campaniei noastre. A fost Turtucaia. Strategia germană a înțeles, că Românii vedeau în războiul lor, un „marș triumfal” asupra Buda-Pestei, și dintr'o lovitură, îl reduceră, la un război de apărare.

Strategia românească și-a văzut răsturnate astfel planurile, prin ridicarea pe neașteptate în spatele armatei noastre, a unui nou front amenințător de luptă. Superioritatea ei aici trebuia să se afirme. În loc să profite de superioritatea noastră numerică și de apropierea frontului rus, pentru a restabili printr'o acțiune energică cât mai repede situația, Ea s'a prăbușit zi cu zi, în nehotărâre și nesiguranță. Rezultatul a fost invazia și zdrobirea puterii noastre militare în spațiul scurt de câteva luni.

Ce s'a întâmplat în Moldova în 1917?

Analizând evenimentele, nu există o notabilă diferență între ele, oricâte momente înălțătoare ne-a dat această din urmă campanie. În fond ea ascunde germenii aceleiași slăbiciuni, al ipsei unei adevărate concepțiuni strategice.

Românii strânși în colțul de țară, care le mai rămăsese, nu mai credeau acum, în marșuri triumfale. Credeam însă — așa înfrânți cum eram — în victorie.

În primele luni ale lui 1917, imediat după retragere, credeam tot așa de mult, în victoria aliaților, ca și în August 1916, când am trecut Carpații. Era credința în puterea frontului oriental, în forța colosului rusesc, înrădăcinată în noi. Pe aceasta ne întemeiam mai ales, ca să ducem înainte războiul.

Problema care se punea pentru înaltul nostru comandament era următoarea: puterea militară a Rusii, fiind întreagă, armatele ruso-române puteau întreprinde, o acțiune de distrugere totală, a forțelor dușmane, din sudul Moldovii?

Evident că da. Planul pe care l'a conceput în primăvara lui 1917,

comandamentul frontului român, țintea la acest scop, adică la o acțiune cu caracter puternic decisiv.

Era iarăși, repetarea aceleiași idei, din August 1916, o mare victorie napoleoniană, care avea să nimicească, într'o singură mare bătălie, totalitatea forțelor adverse.

Era aceeași concepțiune vastă, cu care am pornit la jumătatea lui August 1916, să punem capăt războiului mondial.

Din nefericire, un eveniment avea să se producă din nou, care nu numai că trebuia să risipească mărețele noastre planuri ofensive, dar avea să ne arunce iar, în cel mai crâncen război de apărare, pe care l'am susținut vreodată.

Revoluția rusească, nu numai că avea să slăbească forța combativă a armatelor Republicii Moscovite, iar în curând avea să le răpească ori și valoare militară. Pe frontul nostru și în interior avuseserăm destule fapte, din care puteam trage concluziunea, că în orice acțiune alături cu ei, trebuie să fim prudenți. Deja la 18 Aprilie 1917 o manifestație de soldați ruși eliberase pe Racovski. Mai târziu la 7 Mai, apoi la 11 Mai și în sfârșit la 13 ne-am pomenit cu delegațiuni numeroase de ofițeri și soldați austriaci și germani, aduși de Ruși, la Roman, la Iași, ca să trateze pacea. O serie de alte manifestațiuni îngrijitoare ne lămureau pe deplin, asupra moralului și capacității ofensive a armatelor rusești.

Dar nu numai frontul românesc — unde se pare că situația în unele privințe era mai bună — dar pe frontul Galiției și Poloniei, se întâmplase, câte-va evenimente grave, care trebuia să dea de gândit conducerii noastre superioare.

Nu amintim decât cele două acțiuni mari, ofensiva lui Kerenski dela 1 Iulie stil nou, care s'a prăbușit după minunatele succese inițiale, în câte-va zile, în modul cel mai lamentabil și puternica contra-ofensivă a armatelor austro-germane dela 19 Iulie st. n. în fața Tarnopolului. care au arătat toată dezorganizarea armatelor rusești, prin abandonarea în masă a pozițiilor, la simpla apariție a unităților inamice.

Când aceasta era situațiunea aliatului nostru, cunoscută de toți, mai era în drept înaltul comandament român, să conceapă și să stărue în a executa, pe frontul Moldovei, o operațiune de *deciziune puternică*, cu obiectivul de a nimici *totalitatea* forțelor dușmane, printr'o *victorie napoleoimă*?

Dar poate strategia românească, țintea la un scop de un ordin general, la

obținerea unei mari victorii pe frontul nostru, care ar fi avut o influență morală, așa de puternică, încât ar fi galvanizat întreg frontul oriental, redând toată ardoarea războinică trupelor republicei ruse, prin minunatul exemplu ce l'am fi oferit lumii înmărmurite, succesul nostru?

În ori-ce caz, Istoria se repetă. Ceea ce am învățat cu durere în 1916, a fost zadarnic, căci printr'o încorigibilă predispoziție, am repetat cu inima ușoară, și în 1917.

În fața acestei strategii a comandai noastre supreme s'a ridicat strategia acelui general, pentru care realitățile complexe ale războiului nostru aproape numai aveau taină, și înțelegerea situațiunilor, cele mai inextricabile îi dedea o virtuozitate cu adevărat unică.

Generalul Averescu a conceput planul unei mari bătălii, care putea să devie — după împrejurări — sau o *victorie decizivă* în înțelesul napoleonian sau o *victorie cu scop limitat*, cum a definit-o cel dintâi, Clausevitz, studiind companiile lui Frederic al II-lea.

Planul acestei bătălii pornea în primul rând de la dispozițiunea particulară a frontului nostru, el ținea seama de natura terenului, de mijloacele de care dispuneam și de greutățile reale, pe care le aveam în față dar mai ales el răspundea, unor necesități superioare, care în situațiunea noastră, erau factorul determinant, acordând o parte largă, imponderabilelor. Dar mai presus de toate el era un plan românesc.

Era o încercare adevărată, de a ne desrobi de mirajul care-l vedeam mereu în jurul nostru și din care, cu toate nenorocirile, spiritul nostru, nu putuse ieși, de încercare sinceră de a înțelege, că victoria, vine în primul rând de la propriile noastre forte, de la gândul nostru propriu și de la cugetarea noastră, neinfluențată, de nimini.

Evenimentele au dovedit, că acest mod de a vedea era cel just și cel rațional.

El se sprijinea pe două considerațiuni, de care ori-ce plan strategic românesc, trebuie să țină seama.

Una de ordin psihologic: nevoia unei mari victorii ofensive, pe care o simțeau toți, în Moldova, în primăvara lui 1917. Era o sete de sacrificiu și o voință de a bate dușmanul, care ne învinsese și ne umilise, peste care nu se putea trece. Această nevoie, era cu atât mai puternică, la armata noastră, cu cât ea se simțea acum, în deplinătatea mijloacelor de luptă, în urma reorganizării ei. A zdrobi inamicul, atacându-l, e suprema satisfacție, pe care i-o rezervă, lupta, soldatului. A-l bate, apărându-și numai

poziția, e o datorie de onoare, de la care un viteaz, nu se poate sustrage. Ostașului român i s'a refuzat, cel dintâiu lucru, în prima parte a campaniei. El l-a resimțit cu atât mai violent, în 1917, cu cât avusese ocazia, de atâtea ori, în apărare să strălucească.

A doua considerație, se întemeia pe faptul, că cu toată conștiința ce aveam, că nu suntem decât un accesoriu al puterii militare rusești, aveam însă certitudinea, că între interesele particulare ale frontului român și cele ale frontului oriental, luat în întregimea lui, nu există confuziune, că aveam rosturile noastre precise, cari trebuiau, numai, bine determinate, pentru a le putea atinge. Puteam în mijlocul angrenajului, în care ne aflam, avea o inițiativă și ea nu depindea decât de propria noastră perspicacitate și mai ales de spiritul nostru de deciziune, pentru a o pune toată în valoare.

Dar aceste posibilități, erau strâns legate, de puțința realizării a cel puțin una, din următoarele două ipoteze:

Sau puterea militară a Rusiei rămânea intactă și atunci puteam fi s guri de o *mare victorie decisivă*, prin nimicirea totală a forțelor adverse, în stilul napoleonian.

Sau puterea militară rusă diminua și atunci. trebuia să ne grăbim, pentru a obține, cel puțin o *strălucită victorie ofensivă cu scop limitat, după maniera lui Frederic al II-lea*.

La lumina acestor adevăruri stabilite, să vedem care a fost opera noastră strategică din vara lui 1917 și în ce condițiuni a fost ea înfăptuită, de direcțiunea războiului nostru.

Dacă conducerea superioară din 1916 a avut o strategie nefastă, cea din 1917, a fost fără îndoială, una din cele mai mediocre, din câte ne-a fost dat să cunoaștem. Analiza care o vom face îndată, va dovedi că această apreciere nu conține nici o severitate.

Pe la începutul lui Mai 1917, a avut loc un consiliu de război la Iași, care a hotărât ca operațiunile ofensive, să fie reluate pe întreg frontul român. Ele urmau să înceapă între 15 Iunie-1 Iulie.

Planul propus de Marele Cuartier, urmărea o străpungere a frontului inamic, la centru, adică prin câmpie, pe la Nămolosa.

Misiunea aceasta hotărâtoare — care revenea armatei I și unor elemente din armata IV rusă — odată terminată, urma ca cele două aripi, ale frontului dușman rupt,

rămase în aer, să fie bătute în parte: una aruncată în Dunăre și alta în munți.

Din punct de vedere strategic această operațiune avea un caracter de *deciziune*, căci ea tindea la nimicirea *totalității* forțelor inamice, sau în orice caz a celei mai mari părți din ele.

Din punct de vedere tactic, se susținea că pozițiunile din câmpie ale dușmanului, fiind mult mai slab întărite ca cele din regiunea muntoasă, ele puteau fi deci, distruse mai repede de focul artileriei noastre.

Planul acesta susținut de M. C. G., la care s'a raliat Generalul Cristescu, Generalul Cerbacef, a fost combătut de Generalul Averescu. Regele înclinând mai mult, tot timpul, către părerea Comandantului armatei a II-a. a sfârșit, până a-și da asentimentul în cele din urmă, planului propus de Marele Cartier.

Ce susținea Generalul Averescu?

Este o eroare a se încerca străpungerea pe la centru deoarece nu avem certitudinea de a putea bate, cele două aripi ale inamicului, în timp util adică înainte de a fi aruncat el, în spațiul gol, rămas de pe urma ruperii frontului, rezerve puternice, cari ne-ar fi amenințat la rândul nostru, aripele noastre descoperite. Atacul rezervelor inamice, ne putea compromite succesul inițial, învăluindu-ne una din aripele noastre, care operează astfel în mod ofensiv și izolat.

Această operațiune de mare envergură, comporta cele mai grave riscuri. Mai ales tentativa de străpungere a frontului prin câmpie, a fost combătută cu toată energia. Era o eroare să se creadă, că pozițiunile inamicului aici erau întărite mai slab, dar chiar așa fiind — susținea Generalul Averescu — înlocuirea materialului distrus, prin bombardamentul nostru, e mult mai ușoară, pentru el, de făcut, în pozițiunile de câmp, decât în cele din munți.

În sfârșit Comandantul Armatei a II-a, propune el însuși, planul său, care consta, în străpungerea frontului dușman prin regiunea muntoasă, chiar prin sectorul pe unde a avut loc mai târziu, bătălia de la Mărăști. Operațiunea principală ar fi avut loc pe aici, nu pe la Nămolosa.

Odată frontul rupt în acest loc, jocul rezervelor, ar fi fost mult mai greu pentru dușman și el ar fi fost măturat, în câmpie, fără să fi avut timpul, să ne opue o rezistență serioasă, Odată aruncat în câmpie, noi am fi dominat pozițiunile lui și întreg frontul de la Siret, ar fi urmat să se retragă.

Concepută ast-fel această bătălie, ea ar fi fost cu siguranță o mare victorie cu scop limitat, care ar fi nimicit sau dezorganizat toate trupele inamice, din regiunea muntoasă, aducându-ne o pradă bogată fără precedent în luptele noastre.

Iar dacă împrejurările, ne-ar fi fost complet favorabile, până la sfârșit, adică trupele rusești, să-și păstreze capacitatea ofensivă, atunci cine ar fi oprit, ca întreg frontul de pe Siret până la Dunăre, să nu-l transformăm cu aliați noștri în timpul retragerii dușmanului, într'o mare catastrofă pentru el?

Ar fi fost în cazul acesta, victoria mare decizivă, așa cum am denumit-o în stil napoleonian, care ar fi avut ca consecință distrugerea totalității forțelor inamice din Sudul Moldovei.

Planul acesta al Generalului Averescu simplu, clar, judicios, ținând seama de toate condițiunile strategice și tactice în care ne aflam și care nu-și schimba sensul, ori-cât ar fi variat ele, fiind-că elementul fix în soluțiunea aceasta a problemii, era armata română, pe care se putea conta ori-când — din nenorocire nu a fost admis.

În războiul mondial, există un caz, care prezintă o analogie frapantă cu situațiunea în care ne găseam noi.

Planul Generalului Averescu de a sparge frontul prin munți, iar nu prin câmpie, a fost aplicat cu succes de M. C. G. german câte-va luni mai târziu la Caparetto — Tolmino, obținând cea mai strălucită victorie a sa, în cursul războiului, pe frontul occidental, făcând peste 260,000 prizonieri și prăbășind întreg frontul Italian.

Idea care era la baza planului german era aceaș ca și cea susținută în consiliul de război de comandantul armatei a II, sprijinindu se pe aceleași considerațiuni strategice și tactice, întru cât aceleași condițiuni, în cea mai mare parte, erau îndeplinite.

Generalul Conrad von Hotzendorf propuse M. C. G. german un plan care consta în a constitui o puternică armată de manevră, care avea să spargă frontul Italian, într'un punct unde rezervele lui Cadorna, se gândeau mai puțin să intervie și chiar în caz de intervenție, ele pentru mai multe motive, nu puteau influența deciziv situația.

Sarcina aceasta s'a dat Generalului Von Below comandantul armatei a 14. Punctul ales fu sectorul muntos Plezzo-Tolmino, care apărea cu totul impropriu pentru operațiunile mari, cu caracter decisiv.

„Nu-și închipuia nimeni — spune o publicațiune oficială — că inamicul va dezlănțui o ofensivă într'un sector atât de strâmt, în mijlocul munților puțin accesibili când avea înaintea sa câmpia maritimă, către care ne aveam îndreptată toată atențiunea. Într'un cuvânt surpriza a fost completă”.

Se știe ce a urmat.

Frontul a fost spart și torentul Austro-German intrat prin spărtură, a fost așa de formidabil încât nu l'a mai putut opri nimic, întreg frontul din Trentin și până la mare s'a prăbușit, iar fugari Italieni s'a oprit la porțile Romii.

Abia intervenția forțelor Anglo-Franceze a putut restabili situația, fixând dușmanul la Piave. Care au fost rezultatele ofensivei noastre din Moldova?

Cu toate că s'ar părea că susținem un paradox, dar vom afirma, că înaltul nostru comandament deși în intențiunea lui era să nu dea, decât o mare bătălie cu caracter deciziv, în fapt el a făcut tot ce i-a stat prin putință, ca să evite, cât mai mult timp, acest lucru. În or-ce caz, el nu a înțeles ca să dea această bătălie, cu un ceas mai de vreme, atuncea când frontul român putea dispune de maximum de mijloace, adică de concursul real al armatelor rusești, a căror combativitate se topea pe fie-care zi, văzând cu ochi.

În timp ce operațiuni importante în cursul anului 1917 au început de timpuriu pe toate fronturile, la noi nu se făcea nimic ca să se grăbească acea decizivă de la care comandamentul nostru spera atâtea.

Pe frontul francez aliații noștri împinseră pe germani în Martie și Aprilie pe linia Hindenburg iar Italieni bătuseră pe austriaci între 14-20 Mai la Jamieno și Baiansizza. Dar chiar Ruși cu toată mișcarea revoluționară, care se accentua zilnic în rândurile armatii au dat dovadă de activitate. La 14 Iunie stil vechiu au început ofensiva de la Halicz, ordonată de Kerenski, care a obținut în primele zile rezultate așa de strălucite.

Armata noastră era complet pregătită încă din Mai: Armata a II din Aprilie și în Iunie ar fi putut să înceapă operațiunile ofensive.

În fapt însă, comandamentul nostru s'a lăsat impresionat, de evenimentele din Rusia, fără să poată să se hotărască, să întreprindă nimic, pierzând cele mai bune ocaziuni, numai din pricina deprimării, în care se găsea. Dar în acelaș timp el rămânea tot la planul vast care-l concepuse la început de a nimici totalitatea orțelor

adversarului și care nu se putea realiza fără concursul hotărâtor al Rușilor.

În rezumat, pedeoparte ești alarmat, de topirea puterii rusești, așa încât nu te decizi să întreprinzi săptămâni de zile nimic, dar pe de alta, o deciziune mare vrei să obții cu orice preț, deși numai crezi tu singur, într'o eficacitate deplină, a ajutorului rusesc.

Această atitudine absurdă, nu se explică decât prin lipsa noastră de hotărâre și de voința războinică, ca și prin o lipsă totală de înțelegere a scopurilor noastre strategice proprii.

Marile evenimente depe frontul oriental, influențau așa de puternic spiritul conducerii noastre superioare, încât o sileau să adopte măsurile cele mai contradictorii și atitudinile cele mai echivoce.

În sfârșit comandamentul frontului român, se decide în cele din urmă, să dea bătălia mult așteptată. Să vedem această bătălie odată începută, cum se desfășoară, dar mai ales, cum înțelege el s'o conducă.

Bătălia începe la 9 Iulie adică exact a 4-a zi dela începerea puternicei contra-ofensive austro-germane din Galiția, care avea să aducă în curând inamicul în Bucovina și Nordul Basarabiei. Evenimentele la Nord, luau dar, un curs din ce în ce mai defavorabil, și totuși, noi umblam după o deciziune, când frontul rusesc, nu-mai dădea garanții îndestulătoare, de suficientă rezistență pentru sine.

Dar în sfârșit, sortii sunt aruncați. Repeciunea atacului româno-rus putea salva situația. Victoria era încă în mâinile noastre,

În loc de aceasta, comandamentul nostru, nu numai că nu dă dovezi de iuțeală, dar nu are nici tăria, la primul accident, de a stăruie în ceea ce și-a propus, sau inteligența de a găsi o idee, într'un moment critic, care dacă nu ne ar fi dat decisiva visată, nici nu ne ar fi ciuntit cea mai strălucită victorie a istoriei noastre militare.

La 9 Iulie începe preparatiunea de artilerie pe frontul român. A doua zi la 10 Iulie, armata a II e gata de atac. Armata I cere o prelungire de o zi, preparatiunea artileristică în sectorul ei, nefiind terminată.

În fine la 12 Iulie armata I încă nu era gata, când sosește faimosul ordin rus de încetare a operațiunilor semnat de Kerenski.

Până aici rezultă următorul fapt incontestabil, că pozițiunile inamice în sectorul armatei I, nu erau așa de slabe, că bateriile lor nu fuseseră reduse la tăcere și

că spargerea nu ar fi dat în nici un caz, aceleași rezultate ca pe frontul armatii a II.

Deci punctul de străpungere pe unde avea să aibă loc acțiunea principală, fusese rău ales. Prevederile generalului Averescu, în această privință, se împliniseră în tocmai. Frontul muntos cedase preparațiunii noastre artileristice. Frontul din câmpie rezista, răspunzând chiar cu succes.

Planul mării ofensive era dar defect. Acesta este adevărul istoric. Aceasta din punct de vedere tactic. Din punct de vedere strategic.

Bătălia aceasta, din cauza că am conceput-o ca o deciziune, am pus soarta ei întreagă, în realitate în mâinile Rușilor. În clipa când s'a produs accidentul — ordinul lui Kerenski — comandamentul nostru suprem, a văzut cum întreg eșafodagiul mării sale victorii ofensive sa năruie. El a fost incapabil să mai reacționeze. Ca fulgerat de paralizie, el și-a agravat situațiunea, prin inacțiunea subită la care s'a condamnat singur într'un moment de stupoare,

Marea bătălie decizivă din Sudul Moldovii era astfel perdută. Se putea însă salva ce-va, victoria românească dela Mărăști.

Iată ce va apăsa vecinic asupra comandamentului nostru suprem. Niciodată în cursul secolelor în războaie, o mare victorie, învăluită de mari pericole, n'a fost smulsă, fără o efortare mare și fără o scânteiere de geniu, a comandamentului.

Comandamentul nostru a căzut ca un corp inert, în fața unei vești, în loc spiritul său să se ridice, de asupra tuturor greutăților, care puteau să-l copleșească, el a lăsat să-i scape, aceea ce ar fi fost mândria noastră de toate veacurile și ceea ce pentru prezent — era deja un rezultat pozitiv — o mare victorie ofensivă românească.

Pentru ce n'am exploatat succesul armatei a II-a? Pentru ce n'am schimbat imediat dispozitivul, acelei mari bătălii, pe care n'am putut-o da, din cauza ordinului rus, și nu ne am angajat forțele încă intacte, într'o mare bătălie cu scop limitat, care pentru noi Români, era tot așa de necesară, în momentele acelea, ca și un principiu de viață?

A lipsit, omul de război, în sânul comandamentului nostru suprem, care se putea ridica până la asemenea înălțimi, în acele clipe incontestabil grele, dar în nici un caz, așa de tragice, cum au vrut apoi să le prezinte.

El singur putea să scruteze, în tainele războiului nostru, și să nu lase să ni se smulgă din mâini, fără a fi făcut o încercare supremă, cea mai prețioasă piatră, ce ar fi

împodobit vreo dată cununa unor războinici.

Omul acesta din nefericire, era mai jos. Trebuia căutat mai departe, în rândurile soldaților lui, la armata a II. El răsturnase inamicul la pământ. Și se pregătea să treacă ca un biruitor antic, peste corpul lui.

Era cert, că numai puteam întreprinde acțiunea principală, pe acolo pe unde proiectasem, dar cel puțin — cum spune Clausewitz — comandamentul nostru era dator, să-și aducă aminte, că cel mai bun mijloc de a exploata un succes când s'a produs, este dea-l exploata tot-d'auna acolo, unde l'ai obținut. Succesul îl avusesem la Mărăști. Aici trebuia încercat totul.

Dar comandamentul nostru, care până atunci nu se gândea decât la o victorie napoleoniană, acum se mulțumea cu o lichidare grabnică, în orice condițiuni.

El fusese constrâns să renunțe la deciziune, dar renunța acum cu inima ușoară și la succesul minunat, pe care-l țineam puternic în mână. În loc să-l exploatăm din plin și să tragem maximum de profit moral și material, am băgat sabia în teacă, cu mâinile tremurânde de frică și în cea mai mare grabă

Pentru ce această grabă? Pentru ce această panică, care comunica un fel de ataxie, admirabilului instrument ofensiv, pe care-l pregătisem de atâtea luni, și care nu ar fi putut să piară, înainte de a fi dat, lumii, un mare fapt de arme, menit să rămână, ca un model de bravură și de știință militară?

Orice s'ar spune, un fapt rămâne pozitiv, că în momentul când înscriam pagina cea mai glorioasă din istoria noastră militară, a existat un fir obscur, inexplicabil, în conducerea superioară a războiului nostru, care a împiedecat, ca victoria dela Mărăști, să nu aibă amploarea și proporțiunile, pe cari trebuia să le aibă, mai ales după prăbușirea planului inițial ofensiv de operațiuni.

Generalul Averescu, iată ce scrie el însuși, în această privință:

„Rezultă că în Iulie 1917, armata românească, disponibilă în întregime, cu o parte din forțele sale pătrunse adânc în frontul dușman, spart pe o întindere de 40 de kilometri și cu un inamic în complectă debandadă în față, se oprește din avântul ei, pe baza unui ordin se va vedea pornit de unde (al ministrului de război Kerenski) pentru cuvântul că, într'un punct oarecare al frontului rusesc unele trupe au părăsit pozițiile, fără ca dușmanul să le fi atacat și deci fără a fi fost urmărite!..

Să se mai noteze că armata a IV rusă, intercalată între cele două armate

românești era încă neatinsă de indisciplină și că a luptat admirabil cot la cot cu noi, că armata a 9-a la dreapta noastră, era încă ținută la datorie și că în fine ceva mai la Nord, se găsea armata a VIII comandată chiar de Kornilof, de la care am primit în ziua aceea, o telegramă toată entusiasm.”

Vorbind de modul cum a fost oprită acțiunea sa el scrie:

„În noaptea de 12 primesc ordin să opresc ofensiva, din cauză că unele trupe rusești ar fi făcut defecțiune unde-va la Nord!

Cu inima însegerată a trebuit să lăsăm din mână prada pe care o țineam vânjos și care ne promitea atâta.

Ori din considerațiuni pur locale, tactico-topografice, eram obligați ca pe unele direcțiuni să mai câștigăm teren.

Am fost chemat la ordine foarte sever și acuzat de neascultare. Se va vedea mai târziu de partea cui era greșeala. În orice caz un singular tratament pentru un comandant de armată victorios.”

În sfârșit el conchide cu această observație:

„Și este de asemenea regretabil că comandantul frontului nostru s’a supus ordinului lui Kerenski și nu a exploatat succesul obținut. Pot spune ziaarele politice ce vor voi. Rămâne faptul că armata a II ciuntită de 2 divizii în ajunul ofensivii și cu un rol cu desăvârșire secundar, a spart frontul dușman.

Generalul Vuillemain venind la postul meu de comandă spunea: acum că s’a făcut spărtura ar trebui aruncat aici tot ce se poate avea disponibil ca să exploatăm acest succes,”

Dar Generalul Averescu cu această ocazie merge mai departe. El care cunoștea întreaga situațiune strategică, afirmă despre valoarea concursului rus, următorul fapt care arată că chiar deciziunea proiectată, în unele privinți, putea fi atinsă dacă comandamentul nostru, ar fi avut voința superioară de a învinge și nu l’ar fi abătut evenimentele, până într’atâta, în cât să sloboade, singur, prada, ce avea în mână.

„Am convingerea că cu tot ordinul lui Kerenski și atitudinea îndoelnică a Rușilor dacă se făcea ast-fel de toată armata română (să intre prin spărtură), n’am fi trecut prin criza de la Mărășești și armistițiul s-ar fi găsit pe Buzău ori pe Cricov”.

Nici odată vorba lui Napoleon: „les grands resultats a la guerre sont le fait du commandement” n’a fost mai adevărată, decât privind ofensivele noastre cum am

sfârșit în cei doi ani de război,

Dacă în 1916 și 1917, ofensivele românești — cea din Transilvania și cea de la Nămolosa — nu au putut atinge nici unul din rezultatele pentru care au fost întreprinse, nu e atâta din vina evenimentelor cât din cauza slăbiciuni extraordinare a comandamentului.

Nu e nici concepțiunea strategică, nu e nici orientarea, tot-d'auna greșite, care i-au fost fatale, ci principiul superior al conduceri însăși, care i-a lipsit cu totul și pentru care, n'a avut nici o însușire sau chemare?

Ori de câte ori a survenit un eveniment mare a fost incapabil să dea riposta. El a făcut ca acel chirurg începător care amășit el însuși de minunile științei sale, proiecta veșnic asupra bolnavilor operațiunile cele mai temerare. Dar cum așternea bolnavul pe masă și făcea primele tăieturi, numai avea curajul să continue și de teama complicațiilor abandona regulat pacientul lăsându-l într'o stare mai critică, ca cea din nainte de a fi pus cuțitul.

Cine poate tăgădui că ofensivele din 1916 și 1917 care erau concepute în vederea victoriei, sau în orice caz, să aducă o ușurare situații, să contribuie prin rezultatele lor, la o ameliorare a ei, nu au sfârșit dimpotrivă, prin a o înrăutăți totdeauna și a ne atrage pe capul nostru — cum arăta Averescu — cele mai grele crize.

Aceasta se datorește în primul rând, lipsei acelei virtuți fundamentale unui comandament în război: spiritul de conducere, de voința creatoare.

Și totuș acestei conduceri, așa de inferioare, i s'a ușurat de două ori situația, dându-i-se în mână soluțiunile, pe care n'avea decât să le ia, și să le ducă înainte cu hotărâre.

Ce a făcut din ele? În 1916 a trăgănit și apoi, a luat așa dispozițiuni în munți, încât a ucis Flămânda, înainte de a-și fi dat roadele. În 1917, a comis o crimă: a ciuntit Mărăștii, în rezultate, dar nu a putut să-i întunece nici strălucirea, nici gloria neperitoare, ce a căpătat, de cea mai mare victorie ofensivă a Românilor.

Poporul nostru și armata, printr'o admirabilă intuiție, au înțeles, că de aceste momente era legată, victoria, și și-a pus avîntul și toată încrederea, în numele de care erau legate aceste două ofensive.

Au fost două idei mărețe, de o potrivă de îndrăznețe și de viguroase, pe care strategia Maestrului, le a aruncat generos, în câmpul sterp și gol al diletantismului,

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

128

unde nu putea crește nimic, și unde se putea înăbuși tot, chiar și rodul încolțit gata.

El rămâne în acest război, sămănătorul de ofensive, titlul cel mai înalt, ce se putea decerne unui mare șef ostracizat.

Ofensiva este arta de a învinge. Ea e scopul suprem al războiului, către care tind toate puterile de viață ale unei națiuni, într'o sforțare comună de jertfă.

Averescu incarnează această aspirație a oștirei noastre. El realizează această nobilă sinteză a sufletului național: spiritul învingător în război.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

129

VIII. Bătălia Moldovii

În curând dușmanul avea să ne impue a treia mare bătălie defensivă de la începutul campaniei.

După bătălia Dobrogei, care a început pe un front atât de restrâns, încă din primele zile ale războiului și a continuat în diferitele-i faze, până la retragerea Rușilor în Decembrie: am avut bătălia defileurilor, care a început în primele zile ale lui Octombrie și s'a terminat cu invazia în câmpia Muntenii,

Acum dușmanul avea să facă o a treia sforțare ofensivă în stil mare, dând naștere uneia din cele mai formidabile bătălii, care se desfășurase, până atunci, pe frontul oriental.

Prin proporțiile ei, prin obiectivele ca și prin rezultatele pe care le-a obținut, am putea-o numi, bătălia Moldovii.

Soarta acestei provincii și a întregii armate de pe cuprinsul ei, s'a decis în aceste lupte, care formează un vast ansamblu de operațiuni, animat de aceiași idee conducătoare: cucerirea țării dintre Carpați și Prut, prin nimicirea trupelor care o apărau.

Una din preocupările constante ale Marelui Cartier General german, de la apariția primilor manifestări revoluționare pe frontul oriental, a fost o acțiune decisivă în Moldova.

Generalul Ludendorf ne spune, că încă înainte de Mărăști avea această intențiune. Odată terminată bătălia Moldovei, prin respingerea tuturor atacurilor lui Mackensen, Ludendorf revine la planul lui favorit: distrugerea armatelor române.

Iată cum considera el această chestiune, despre care face mențiune în amintirile lui de repetate ori:

„Pe la jumătatea și pe la sfârșitul lui Septembrie, odată restabilite liniile ferate, la sud de Dniester, credeam că sunt destul de avansat pentru ca să pot începe operațiunile în Bucovina și pe Siret în Moldova. În acest scop trupele de la Riga, trebuiau aduse spre Sud.”

Mai departe:

„Noi consideram ofensiva în Moldova ca o a doua acțiune decisivă... Trebuia armatii austro-ungare de pe frontul italian sprijinul trupelor germane. Nu puteam deci ataca în Moldova.”

Și în sfârșit:

„Abandonarea operațiunii din Moldova mi-a fost penibilă. Ea îmi părea că are o importanță mai mare ca cea din Italia. Dată fiind situația din Rusia, această operațiune putea exercita o acțiune decizivă pentru sfârșitul războiului în Est.”

Și vorbind de succesul de la Riga:

„Această nu e decât o slabă compensație la operațiunea din Moldova” (la care a trebuit să renunțe), „dar tot în definitiv, era ce-va decât nimic”

În ce privește operațiunile propriu zise începute la 23 Iulie până la sfârșitul lui August, și care, constituie bătălia Moldovii, cu momentele de la Mărășești și Oituz, Ludendorff nu le a rezervat în „Amintirile” sale, decât această frnză de o sângerosă concisiune:

„În România ne-am bătut între Siret și munții frontierei.”

În cele trei mari bătălii defensive ce am amintit, în care s’a disputat soarta celor trei provincii, ale vechiului regat, rolul generalului Averescu, a fost capital și numele lui e legat strâns de ele.

Bătălia Dobrogei ca și bătălia Defileurilor sunt până în cele din urmă, două înfrângeri, care ne-au costat pierderea Munteniei și a Dobrogei. Dar o bătălie care durează săptămâni și care se desfășoară pe fronturi imense, e o dramă uriașe, în care actorii, după puterea talentului lor și după necesitățile acțiunii, joacă roluri diverse și inegale. Unii se acoperă de glorie, alții sucombă în eforturile lor, alții mai nenorocoși, dau chiar lovitura de grație ansamblului, nimicind efectele jocului celui mai grandios,

Generalul Averescu a fost dintre cei care, investit totdeauna cu răspunderi grele, a dat prin meritul incomparabil al său, acțiunilor lui, nu numai o strălucire particulară, dar a putut imprima acea mișcare fericită ansamblului, care dacă nu ne-a evitat înfrângerea ne-a scutit de o prematură prăbușire catastrofală.

Aceasta este lecția care se desprinde depe urma celor două bătălii pierdute.

Bătălia Moldovii a fost cea dintâi mare bătălie defensivă câștigată de noi. Ea ne a păstrat cea de a treia și ultima provincie, care ne mai rămăsese.

Din punct de vedere strategic este sigur că Mackensen, a urmărit aici o deciziune. Tocmai faptul acesta, ne îndreptățește a considera, ca o greșală, tendința care exista, de a se separa, de a pune în cadre deosebite — ca și cum n'ar fi nimic comun — între luptele dela Mărășești și cele dela Oituz, când în realitate, ele fac un tot indivizibil, fiind aspectele sau fazele una și aceleași bătălii.

Această bătălie a trebuit — din întreaga desfășurare a ei se vede — să fie concepută de comandamentul german, ca o singură vastă operațiune, a cărei realizare să fie urmărită printr'o aceeași efortare și după un acelaș plan anumit.

Și este dar o profundă eroare, de a se despărți în felii tranșante, aceste două importante grupuri de operațiuni și de a nu se privi, întreaga partidă măreață care s'a jucat.

Aceasta este una din vinele comandamentului nostru suprem, care dela început nu a orientat suficient spiritul public, lăsându-l într'o rătăcire, care, mai ales din punct de vedere strategic, e o absurditate și e regretabil, că se perpetuează.

Românii ajutați așa de defectuos de Ruși, au câștigat o bătălie mult mai însemnată, ca cea care se proclamă, în mod curent, la Mărășești sau la Oituz. E bătălia Moldovii, în care acțiunile principale, este drept, că s'au desfășurat, cu o mare intensitate, în preajma acestor locuri.

Cui i-ar veni în minte buni-oară, ca marea bătălie din Flandra din toamna anului 1914, să o despartă în componentele ei și acestea, să le considere ca bătălii separate, afirmând că una din ele fiind decisivă, a salvat ea singură, destrucțiunea aripilor stângi a armatelor aliate.

Este adevărat că în sectoarele principale, luptele iau formele unei bătălii caracterizate, dar acest fapt nu însemnează, că putem deforma sensul sau intențiunea unor lupte parțiale, care nu sunt decât operațiunile necesare și complementare ale unei acțiuni metodic organizată în stil mare.

O bătălie are logica ei interioară, factura ei indestructibilă, iar diferitele sale elemente, nu le putem despărți unele de altele, în mod arbitrar, fără ca să nu stricăm acea armonie superioară, care singură, în mijlocul multiplicității acțiunilor isolate, conduce la rezultatul cel mai înalt, la deciziune.

Prin acest procedeu se crează continuu o sursă de erori și de exagerațiuni dăunătoare spiritului critic și adevărului istoric.

Din nefericire la noi a existat tot timpul, acest deplorabil sistem, de a se amplifica proporțiile luptelor dela Mărășești, până a fi înghițit complet însemnătatea celorlalte, perzându-se din vedere prin aceasta, unitatea magnifică a bătălii, pe care armatele noastre au câștigat-o împreună.

Este o scădere și acest lucru, se resfrânge întâi asupra celor care au tolerat-o. Ea diminuează în primul rând nimbul strategic, și așa destul de puțin strălucitor, al conducerii noastre superioare, care a cordonat aici operațiile și a avut ocazie, după eșecul veleităților sale ofensive anterioare să se reabiliteze prin rezultatele unei defensive, care ne-a cruțat țara de o nouă invazie. Dar s'a creat și o serie de nedreptăți reale.

Fatalmente luptele dela Mărășești, apărând totdeauna pe planul întâiu, cele de pe frontul armatei a II-a, rămâneau ca un simplu accesoriu al celor dintâi. Ceeace constituie o mare și inadmisibilă eroare.

Planul strategic al dușmanului a fost o acțiune dublă de înfășurare pe la aripi. Frontul nostru trebuia spart la cele două extremități, în munți și pe Siret.

A avut el, totuși, o preferință pentru una din aceste aripi, pe unde să facă efortul principal de străpungere? Examinând în amănunt luptele cari au avut loc în cele două sectoare alese pentru atac, este foarte greu să facem o afirmațiune categorică. Se pare că el a avut hotărârea fermă, de a tăia deopotrivă cele două aripi, pentru a asigura izbânda completă a scopurilor sale strategice.

Cea dintâiu operațiune a avut loc împotriva frontului armatei a IV-a ruse, la 23 Iulie. Este sigur că adversarul a făcut aici un calcul greșit și el a suferit consecințele acestei erori, printr'un eșec grav chiar dela început. În ce a constatat această eroare de calcul?

El a socotit că va nimici armata a IV-a rusă, trecând peste ea, înainte ca armata I-a română, surprinsă pe drum, să aibă timp, să facă front atacului său fulgerător, intervenind în mod eficace pentru restabilirea situației compromise prin sfărâmarea oricărei rezistențe rusești. Armata I-a se știe că era pe stânga Siretului la sud de Tecuci, în marș spre nouile poziții, pe cari trebuia să le ocupe. înlocuind armata IV-a rusă, ale cărei elemente aveau să se îndrepte la nord, spre frontul bucovinean.

Așa încât unitățile ruse date peste cap, trupele germane au crezut, că vor avea drumul liber spre Adjud sau Tecuci, nemai întâlnind nici o rezistență, odată frontul

armatei a IV-a spart și Rușii aruncați în desordine.

Armata I-a română, surprinsă în coloană de marș, la sud de Tecuci, s'ar fi retras atunci în grabă, fiind în imposibilitate de a mai putea umple golul produs, de pe urma unui asemenea dezastru. Din fericire pentru noi, s'a întâmplat tocmai contrariul.

Deși adversarul alesese admirabil momentul, pentru tentativa sa de străpungere, noi am avut inteligența și norocul de a putea para la vreme lovitura, aducând ajutoarele noastre la timp și în punctul critic.

Surpriza pe care a contat dușmanul, ca să-i reușească lovitura, s'a întors împotriva lui, deoarece se isbea acum de unitățile a două armate, pe când el credea să întâlnească numai una singură și anume pe cea mai slabă: pe cea rusă.

În adevăr, Românii comandați de generalul Cristescu, deși departe de pozițiile atacate ale Rușilor, au putut să intervie la timp, oprind prăbușirea frontului rus, care amenința să ia atât pentru noi cât și pentru ei, proporțiile unei catastrofe.

Cristescu n'a venit ca Grouchy prea târziu pe câmpul de luptă dela Siret, unde se decidea soarta întregului nostru front. El a avut ardoarea de a intra în luptă, făcând astfel, ca Mărășești să fie o victorie, nu un Waterloo al forțelor aliate din Moldova.

El a venit la timp, fără întârziere, cu o repeziciune pe care nu a putut-o prevedea Mackensen, angajând atacul de străpungere pe frontul armatei a IV-a. Slaba rezistență a unităților ruse, a fost îndestulătoare, pentru ca sosirea pe câmpul de luptă, a armatei a I-a, să fie evenimentul, care a schimbat complet o situație aproape pierdută.

Rezultatul a fost că s'a scăpat dela nimicire nu numai armata IV-a rusă, dar s'a permis, ca cu unitățile acesteia așa slabe și demoralizate, să se organizeze, cu ale noastre în comun, o apărare, care a putut opri valurile furioase ale ofensivei dușmane.

Am scăpat armata IV-a rusă, dar scăpând-o pe ea, ne-am salvat pe noi înșine, dând astfel putința ca să realizăm, acele condițiuni favorabile, tactice și strategice, fără de cari victoria dela Mărășești, ar fi fost o imposibilitate.

Criza cea mare a fost în prima parte a luptelor, când armata I-a, făcea toate eforturile, ca să ia locul diviziilor ruse bătute.

În faza a doua, în timpul marelui atac dela 6 August, eforturile dușmanului reînoite cu forțe noi, erau dinainte condamnate, cu toată violența atacului și superioritatea focului său.

În rezumat dar, luptele dela Mărășești, au fost bazate în primul rând pe o surpriză și pe un calcul, care s'a dovedit în urmă a fi greșit.

Surpriza n'a mai fost pentru noi, ci pentru dușmani, căci în fața lor, n'au mai găsit, o armată, ci două, deci o superioritate numerică, pe care comandamentul lor, n'a contat, în momentul când a deslănțuit ofensiva.

Prin urmare victoria aceasta, a fost rezultanta a trei factori: vitejia noastră, eroarea comandamentului german și prezența armatei a IV-a ruse, care ne-a asigurat, superioritatea numerică, absolut necesară în condițiunile grele în cari ne aflam.

Să trecem să vedem care e situația, în cealaltă parte a câmpului de bătălie, în munții Moldovei.

Aripa dreaptă a armatei noastre, pe care inamicul urmărea cu aceeași fermitate ca s'o distrugă, o forma armata II-a, comandată de Generalul Averescu.

Obiectivul tactic era ocuparea văii Trotușului, cu orașele Târgu-Ocna și Târgu-Trotușului, de aici drumul era deschis la Adjud, unde avea să-și dea mâna cu celelalte trupe victorioase, cari ar fi venit dela Mărășești.

Atacul acesta din direcția Oituzului, mai urmărea despărțirea Armatei a 9 ruse de stânga Armatei a II române și punerea în stăpânire pe singura linie de aprovizionare a trupelor ruse din munți. Inamicul aici mai avea o tentațiune, să ocupe centrele noastre vitale, care alimentau populația civilă și armatele din Moldova, cu sare, petrol și cărbuni.

Atacul în acest sector îi deschidea, din punct de vedere tactic, și strategic, perspective, chiar mai strălucite ca cele de la Mărășești.

Armata a doua nu dispunea de rezerve, tot ce avea pusese în fața dușmanului, în spate nu mai avea nici un fel de unitate de ajutor. Superioritatea numerică inamică era covârșitoare, 12 divizii (5 germane și 7 Austriace) cărora noi le opuneam jumătate.

Atacul a început pe ziua de 27 Iulie cu o rară violență în special frontul corpului 4 de armată a suferit greul ciocnirii. Luptele erau așa de teribile, în cât toată dreapta armați a II a fost aruncată în dărăt. Situațiunea în ziua de 29 era disperată. Dușmanul era pe punctul să treacă Trotușul, iar noi să ne retragem pe malul stâng.

Rare ori s'a văzut într'o bătălie un moment mai critic. Dar cum spunea Foch, într'o situație identică, în timpul bătăliei de la Marna: „s'ils m'attaquent avec tant d'énergie par ici, c'est que leurs affaires vont mal par ailleurs”.

Generalul Averescu trebuie să-și fi repetat același lucru. În adevăr la Mărășești surpriza fusese completă. În loc de Armata a IV rusă, era armata I care-i ieșise dușmanului înaintea.

În ziua de 30 Iunie, când prima fază a luptelor de la Mărășești, se termina cu prăbușirea eforturilor germane, pe frontul armatei a II în momentul când situația devenise de neținut. În prezența Comandantului de armată, se dă acel faimos atac al batalionului Vânătorilor de Munte, sosiți de la Tg. Neamțului la Tg. Ocna, de abia de câte-va ceasuri în marșuri forțate de câte 40 kilometri pe zi.

Contra atacul strălucit al acestor trupe, fu semnalul victoriei.

În curând sosi și divizia I de la stânga Armatei: alte ajutoare vin din sectoarele mai liniștite. Dușmanul se domoli chiar de a doua zi.

Dar un ordin al Comandamentului suprem avea să aprindă din nou focul pe frontul armatei a doua. Marele cartier general a ordonat ca trupele care erau pe Valea Putnii să fie retrase pe valea Șușiți,

Retragerea a avut loc în timpul luptelor de la Oituz și Târgu Ocna. Generalul Văleanu Comandantul corpului 2 armată afirmă că lucrul acesta „a avut ca consecință ridicarea moralului trupelor vrășmașe. La început, ei au fost surprinși, când s’au desmeticit au atacat cu cea mai mare violență noile pozițiuni în toată prima jumătate a luni lui August”.

Așa dar după ce luptele de la Târgu Ocna aveau să arunce în spre Trotuș dreapta armatei a II, iat-o puternic angajată și stânga ei. Inamicul avea să câștige teren la Răchitișul, cota 891,895.

Amintindu-ne din nou o vorbă celebră a Mareșalului Foch, în timpul luptelor de la Saint-Gond, el raporta Marelui Cartier General ast-fel, situațiunea extremă în care se află, și intențiunile pe care le avea, în acești termeni:

„Mon centre cède, ma droite recule, situation excellente j’attaque”.

Comandantul armatei a II, cu dreapta aruncată înapoi cu stânga care cedează, fără rezerve, dă ordin de atac.

În ziua de 8 August are loc un mare atac al trupelor noastre, pentru ocuparea Răchitișului, pe care-l câștigăm în cea mai mare parte.

Continuele atacuri pe care le-a dat inamicul la Căcoșila, la Dealul Porcului, au fost urmate mai tot-d’auna de puternice reacțiuni din partea noastră. Luptele acestea

memorabile, mai ales cele de pe frontul Diviziei a III, comandată de Generalul Mărgineanu, au fost poate din cele mai sângeroase pe care le-am avut.

Cunoscutul scriitor militar, Generalul Găvănescu, face Aceasă interesantă evocare a lor.

„În zilele de 18, 19 și 20 August, dușmanul atacă și dimineața și la prânz și seara, și noaptea, pentru a putea să pue mâna pe Dealul Porcului. Bombardamentul este înfricoșător, se cutremura pământul și se aprindea cerul de mulțimea exploziilor. Tot timpul de trei zile, în special ultimele două, a fost un adevărat infern. Un moment dușmanul reușește a pune piciorul pe deal, și începe să-și facă săpături pentru tranșeele ce le plănuia. Iute lucrează germanul la gropile și adăposturile lui, pe când mitralierele sale multe, răspândește pe tot frontul, trag și secără orice contra atac al nostru, Ai noștri, însă, nu se dau bătăuți, cu una cu două. Atacă cu desperare, ba unii din soldați și-au părăsit hainele pentru a fi mai ușori și cu toți se reped ca și mânia lui Dumnezeu și cad ca o măciucă peste dușmanul, ce se credea victorios. Gropile ce și le făcuseră au slujit, numai bine, pentru a îngropa pe cei mai mulți dintre ei. Restul, au fugit îngroziți lăsând la mâinile noastre, câteva zeci de mitraliere, sute de arme și câțiva prizonieri.

După două spre zece atacuri, date cu perderi mari și fără nici un rezultat, dușmanul s'a potolit aproape de tot. Prea a fost sdruncinat de vânjoasele brațe ale voinicilor noștri.

Poziția a rămas în mâinile noastre. Bravele regimente: 2 vânători, 22 și 30 infanterie și unități din 28 și din 45 | 60 s'au acoperit de glorie. Aceste crâncene măceluri vor rămâne pe vecie în istoria neamului, printre faptele cele mai mărețe ale luptelor noastre pentru întregirea neamului.”

Bătălia pe frontul armatei a II-a s'a prelungit până la sfârșitul lui August și a fost susținută de această armată numai cu propriile sale forțe. Nu numai atât, dar a trebuit cu toată lipsa de rezerve, să ocupe pozițiile părăsite de Ruși, la dreapta diviziei a 7-a, gonind dușmanul, care se instalase în golul lăsat de ei. Acelaș lucru s'a întâmplat la stânga armatei a II pe la jumătatea lui August, în punctul unde avea loc joncțiunea cu dreapta Armatei I, chiar în momentul când inamicul se pregătea, pentru marile sale atacuri de la Dealul Porcului.

A fost incontestabil o singură mare bătălie, care s'a desfășurat între Siret și munți, al cărei scop strategic era izolarea armatei a 9-a ruse și în primul rând, nimicirea sau întoarcerea armatei a II române, fie străpungând frontul ei, pe la Oituz, fie trecând peste corpul armatei a IV ruse, la Mărășești tăindu-i astfel retragerea. Armata II s'a

apărat singură răsturnând planul dușmanului, în sectorul ei.

Armata IV rusa, a fost scăpată de armata I română, salvând astfel, întreaga situație a frontului de acolo.

Și într'un caz și într'altul un fapt rămâne constant: principalul scop al adversarului era distrugerea armatei a II, singurul obstacol, care înlăturat, i-ar fi deschis drumul în inima Moldovei.

În realitate centrul tuturor preocupărilor dușmane a fost distrugerea cu ori-ce preț, a armatei a II.

Drumul care și l'a căutat pe la Mărășești spre Adjud, nu urmărea decât acest scop: să cadă în spatele Armatei a II.

Drumul care a încercat să și-l facă peste Târgu-Ocna Adjud, în fond viza acelaș lucru: întoarcerea Armatei a II.

Iată marea bătălie a Moldovii la ce se reduce: să decidă de soarta Armatei a II.

Victoria e în realitate a ei. Căci ea a fost ținta tuturor atacurilor până la urmă.

E un adevăr pe care o strategie trebuie să-l recunoască și să-l pue în evidență.

Abia eșită din ofensiva dela Mărășești, Armata II, în fața constantei superiorității numerice copleșitoare, a suportat singură, ciocnirea formidabilă a adversarului, în punctul considerat ca cel mai delicat al bătăliei

Ea a rezistat în condițiuni particular de grele, fără rezerve, cu Rușii demoralizați în spate, care-i ațâțau la dezertare, coloanele.

Luptele dela Oituz, nu au fost un accesoriu, al celor dela Mărășești, ci sunt o parte integrantă a victoriei. Ele au jucat rolul esențial, în bătălia, care a hotărât de soarta Moldovei. Un ordin al Marelui Cartier General din 30 Iulie, cu No.... la aliniatul b, decidea astfel:

„Pentru a asigura coordonarea eforturilor, acțiunea armatelor a IV-a și a I-a, va fi condusă de generalul Ragoza. În acest scop armata I-a se pune provizoriu, cu începere dela 30/VII ora 8 dimineața sub ordinele generalului Ragoza”.

Oituzul l'au câștigat numai Românii. E victoria cea mai mândră a noastră. Ea e simbolul rezistenței, marea virtute războinică a acestei rase. Generalul care a câștigat-o, e acela care a fost în toate zilele bune, ale războiului nostru, numai cu propriile noastre forțe.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

139

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

IX. Armistițiul

Felul cum s'a desfășurat bătălia Moldovii și ofensiva noastră la Mărăști mai înainte, au pus în evidență și mai mult, marea criză strategică, prin care trecea frontul nostru. Prăbușirea vertiginoasă a puterii militare ruse, impunea neîncetat comandamentului român, un examen serios al situației.

Dacă din punct de vedere strategic, era o aberațiune de conceput o rezistență, fără sprijinul forțelor imperiului rus, din punct de vedere ale soluționării practice, această problemă, comporta unele greutăți aproape de neînvins.

Chestiunea nu avea numai un aspect militar, ci și unul deosebit de important politic. De aici dificultatea luării unei hotărâri, care să corespundă, cu situațiunea armatei noastre, lipsită de concursul Rușilor, dar și cu exigențele politice și diplomatice de ordin superior, care ni le impunea tratatele și convențiunile cu aliații.

O problemă extrem de grea, pe care nu am cunoscut-o nici în zilele cele mai turburi, ale lui 1914 și 1916. Omul politic ca și militarul avea de-o potrivă ocazia, să-și dea acum, toată măsura valorii, și a patriotismului său, prin grava răspundere, la care trebuia în fiecare moment să facă față.

Istoria va recunoaște că Generalul Averescu, comandant de armată, a jucat în aceste împrejurări extraordinar de critice un rol capital. El a fost nu numai un arbitru, — prin autoritatea morală care o câștigase prin activitatea sa pe front — dar a știut să se ridice, până la înălțimea unui mare conducător, care domina prin prestigiul său o situație și pe care nu-l poate turbura, contingentele momentului.

El a știut să despartă accidentalul de ceea ce e permanent, privind în față realitatea adâncă a lucrurilor și având curajul de a pune o mână tare atunci când era mai ales nevoie de un ajutor hotărât.

Omul de război nu are a-și reproșa nimic, în toată această acțiune, care a condus, la clarificarea pozițiunii militare a României, în urma dezerțiunii dela luptă a Rusii. Din potrivă, el și-a încheiat o carieră glorioasă, cu cel mai mare act, pe care-l poate săvârși un soldat, acela de a-și fi salvat patria dela cea mai grozavă încercare la care fusese până atunci supusă.

Românii dădeau în realitate abia acum, principala bătălie a lor. De ea depindea nu numai soarta țării, dar în primul rând, onoarea ei, în ochii întregii lumi civilizate.

Era o bătălie la care avea să ia parte însă numai conducătorii. Națiunea avea să aștepte ca o „mare mută”, sau jertfă finală, moartea, sau viața, cu onoarea însă nepătată.

Această bătălie, cum era de așteptat, n’au câștigat-o conducătorii politici, ci un oștaș, care venea direct de pe front, care-l ținuse de multe ori chiar singur. În această perioadă de contrarietate și de desnădăjduită luptă sufletească Generalul Averescu, a încarnat în adevăr, spiritul unui mare șef național.

El a înțeles un adevăr imuabil și etern pe care oamenii politici m șovăiala și frica lor de răspundere, îi uitaseră și despre care, un mare profesor german, scria astfel:

„Un erou poate să moară mai bine, de cât să se predea. Un marinar poate să prefere să-și arunce în act vasul, decât să-și scoboare pavilionul. Un popor însă, nu poate să moară. Atunci când e învins și nu poate să răstoarne o situație, el trebuie să lupte, ca să îmblânzească asprimea condițiunilor supunerii sale.”

Omul de stat și omul de război au aici puncte de contact comune. Dacă unul reprezintă forța de distrugere și cellalt forța creatoare, ei în fond, servesc acelaș scop, și nu sunt de cât două aspecte diferite ale energiei naționale. Activitatea unuia, dacă diferă așa de profund, de a celui’lalt, trebuie să existe totuși, un teren, unde eforturile lor, să se întâlnească. Metodele lor, atât de deosebite, trebuie să se supue, aceluiaș principiu, de conservățiune a statului și de apărare națională.

Este rar cazul, în viața unui popor ca asemenea răspunderi, să poată fi duse la bun sfârșit, în acelaș timp de un acelaș om.

Averescu realizează totuși în această privință un admirabil model, pe care Colonelul Vandeveld de îl fixează în această maximă și care reprezintă, unul din adevărurile militare cele mai adânci.

„La science politique est aussi nécessaire au général en chef, que le stratégie générale est indispensable à l’homme d’Etat.”

Două probleme aveau să se pue acum direcțiunii superioare a războiului și guvernului nostru: armistițiul și tratatul de pace.

Armistițiul este un act pur militar, pe când tratativele de pace, sunt un act

esențialmente politic. Generalul Averescu, a făcut dela început distincțiunea, considerând chestiunea, sub un aspect îndoit, soluțiunile putând prin aceasta fi chiar, diferite. Deși convins de necesitatea păcii, problema armistițiului putea fi provizoriu suspendată. Semnarea armistițiului de către Ruși, nu implica necesitatea, semnării lui în acelaș timp și de către noi. Dacă omul de stat vedea, că tratativele de pace nu puteau fi definitiv înlăturate, soldatul nu era grăbit, să pue arma jos la picior.

El s'a opus cu energie la încheierea lui atât timp cât era încredințat, că refuzul semnării, nu compromitea interesele superioare ale apărării.

În consiliul de război ce a avut loc pe la 25 Iulie 1917, în care s'a examinat chestiunea evacuării armatii în Rusia, Averescu a fost de acord cu toate măsurile propuse în această privință. A pus însă o condițiune: „ca retragerea să fie pregătită până în cele mai mici amănunte, pentru a nu se repeta cele întâmplate cu prilejul evacuării Olteniei și Munteniei.”

Reîntors la Bacău el a întocmit cel dintâi un plan complet de retragere. „Am stabilit — spune el — în-tinerariul diferitelor coloane până la Prut, am fixat punctele în care să se creeze depozite și am și dispus numai decât amenajarea drumurilor pentru ca să fie practicabile. Nu știu dacă o asemenea lucrare s'a întocmit de vre un alt organ militar superior, inclusiv Marele Cuartier General. Lucrarea mea însă există în arhive și drumurile reparate și create există în natură.”

În Septembrie 1917, deci după Mărășești și Oituz, într'o convorbire pe care a avut cu un corespondent militar francez, el îi explică nevoia absolută ca „aliații să trimeată 10-15 divizii și un mare număr de ofițeri, pentru a încadra regimentele rusești necontaminate încă.”

Totuși „convingerea — spune Averescu — că totul era pierdut am păstrat-o pentru mine. Ea nu a transpirat din nici un act al meu și nici din atitudinea mea. Din potrivă moralul trupelor mele a fost neconținut menținut sus.”

Mai târziu, la 19 Noembrie 1917, a avut loc un consiliu de război, la care a luat parte Președintele Consiliului de Miniștri, șeful de stat major al Armatei și cei doi comandanți de armată.

Trebuie să se discute chestinea armistițiului nostru. „Cerându-mi-se părerea — spune Averescu — am pus această întrebare: Vreți să faceți pace sau nu? Brătianu a răspuns: nu. Și că, să-mi dau părerea, numai din punct de vedere militar. Am opinat

atunci că cu încheierea armistițiului de către armata rusă, independent de forma lui, situațiunea militară nu ar fi constrâns armata română să încheie și ea armistițiu. Am arătat chiar că starea de armistițiu, făcând inviolabil frontul rus, frontul nostru ar fi câștigat în tărie. Toți militarii prezenți au fost de aceeași părere, fără nici o rezervă. S'a redactat o încheiere pe care am semnat-o toți."

În ziua de 22 Noembrie comandamentul armatei a II a fost încunoștințat oficial că armata română a încheiat armistițiu, dându-i-se și ordinele de a dispune în consecință.

S'a explicat că motivul acestei schimbări a fost „că se conta pe unele avantaje”, care însă nu s'au realizat.

Generalul Averescu putea dar din adâncă convingere să declare mai târziu, următoarele cuvinte, care corespundeau faptelor și întregii sale atitudini.

„Am fost partizan al războiului până la capăt, cât timp el putea salva frontul oriental. M'am împotrivit ca general la încheierea unui armistițiu, chiar după ce Rușii îl iscălisera. Am comunicat ministrului Franței, la 12 Decembrie 1917, că mă făceam forte să rezist, dacă printr'un mijloc oare-care, aliații puteau să-mi făgăduiască sprijinul a 10 divizii, alt-fel decât trupe rusești, cărora li se putea cere ori-ce afară de a se bate.

O asemenea operație, care consista în a aduce diviziile aliate pe frontul nostru era o operație din cele mai dificile, dar nu era mai dificilă decât aceia pe care o preconizau, cei care cereau retragerea trupelor noastre, fără nici un obiectiv dealungul Rusiei bolșeviste. Ni s'a vorbit de reorganizarea a 60 de divizii în Ucraina... N'am crezut niciodată în o asemenea fantezie. Nu puteam baza o strategie pe un asemenea sprijin. La cât-va timp s'a dovedit că tocmai guvernul din Kiev era cel dintâi dispus să trateze cu dușmanii... Aveam dreptul să spun că țara mea nu poate fi torturată astfel."

Dacă o retragere în Iulie după Mărăști era considerată ca posibilă, în condițiunile de acum, ea constituia o adevărată aberațiune. Iată părerea lui Averescu în această privință:

„Cât despre posibilitatea unei lupte de retragere, în care terenul să nu fie cedat decât pas cu pas, aceasta era de asemenea exclusă, pentru următoarele motive:

- 1) Totala lipsă de atelaje necesare artileriei grele, insuficiența și reaua stare a

atelajelor de artilerie de câmp pentru mișcările mari. Pentru mișcările de artilerie puțin importante pe linia fixă a frontului, trebuia să se recurgă la atelaje de boi.

2) Lipsa de muniții.

3) Atitudinea ostilă a Rușilor, deci limitarea câmpului nostru de retragere la Nistru.

Nu putea fi vorba deci decât de o rezistență limitată, atât din punctul de vedere al duratei, cât și al spațiului. Consecințe: pierderea teritoriului și a armamentului nostru întreg, într'un cuvânt al întregului nostru material de război și asta fără nici un profit pentru nimeni".

Dar adversarii ne dau ultimatum: sau intrăm în tratative de pace, sau continuăm războiul, după 2 luni dela încheierea armistițiului.

„În asemenea condițiuni, spune generalul Averescu, am văzut că suntem constrânși să negociem. Prin aceasta evitam sacrificii inutile și păstrăm și o parte din armată și materialul nostru de război, pentru ultima fază a luptei".

Între timp s'a format guvernul Averescu, care și-a luat formal sarcina începerii tratativelor de pace.

Omul de stat, în deplinătatea răspunderilor sale politice, cu cari era investit acum, avea să încerce să soluționeze una din cele mai grele probleme, pe cari le-am cunoscut vreodată.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

145

Generalul Averescu în mijlocul ofițerilor din comandamentul Armatei a II-a.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

X. Caracteristica generală

Soarta campaniei noastre ar fi fost în multe privințe alta, dacă Brătianu, trecând peste resentimentele, față de generalul Averescu, l'ar fi designat, la comanda supremă, atât în perioada preparațiunii în faza neutrală, cât mai ales, după deschiderea ostilităților. De sigur că, aspectul întreg al campaniei, ar fi fost schimbat. Este știut, că generalul Averescu, era un șef popular și iubit, nu numai în armată, dar și în țară, ceea ce ar fi contribuit, încă dela început, să dea trupelor noastre, o încredere și un spirit de rezistență, care ar fi supraviețuit chiar, primelor înfrângeri.

Perioada de depresiune și de descurajare, ce a urmat după atâtea eșecuri, ar fi fost combătută, de viteaza noastră armată, dacă în capul ei, ar fi fost un șef, un animator de energie, nu oameni de cabinet sau improvizațiuni nefericite. I a lipsit conducătorul — pe care ea l-a căutat și l-a găsit în acest război — care să electrizeze masele și să creeze, acele devotamente gata pentru sacrificiu, adevăratul izvor al acțiunilor mari.

Dacă în 1916 pe calea unui vot popular, ar fi fost să se desemneze comandantul suprem al armatei, este neîndoios, că generalul Averescu, ar fi avut aproape unanimitatea sufragiilor. Chiar dacă Parlamentul de atunci, ar fi avut această prerogativă, este cert, că tot numele său ar fi ieșit din urnă.

În 1789 Congresul dela Filadelfia, în ajunul izbucnirii războiului, între Statele-Unite și Metropolă, indică, șef suprem al armatelor de operațiuni, pe generalul Washington, un militar cunoscut și care-și făcuse probele de destoinicie, pe câmpul de luptă. Se cunosc rezultatele acestei campanii. Washington a putut suferi și înfrângeri, dar victoria a fost de partea lui, fiindcă sufletul armatei și încrederea națiunii îl urmărea, chiar atunci, mai ales atunci, când situațiunea îi era defavorabilă.

La 1812 când Francezii pătrunseră în Rusia și înaintau spre Moscova, cum spun toți comentatorii acestei campanii, opiniunea publică critica înaltului comandament al armatelor moscovite și cerea înlocuirea lui. Țarul ia comanda lui Barclay de Tolly și numește pe Kutusow un șef nu numai popular, dar cu o mare

experiență, pe care o făcuse în atâtea războaie glorioase.

Kutusow a putut fi bătut de Napoleon la Borodino, a pierdut și bătălia de la Moscova, dar iubirea trupelor și încrederea populației pe care o apăra, nici odată.

După fie-care înfrângere, era o izbucnire nouă de energie pentru lupta hotărâtoare,

Iubit și cunoscut în toate clasele sociale, el încarna rezistența națională și la momentul oportun, când situațiunea militară i-a permis, el și-a luat cea mai strălucită revanșă, împotriva cîmpitorului, transformându-i retragerea, în cel mai cumplit dezastru.

Nici unul nici altul n'au fost însă, niște comandanți improvizați, niște foi albe, ci șefi experimentați, făcuți în mijlocul dificultăților și al frământărilor războiului, încărunțiți în lupte care trecuseră pe la posturile cele mai înalte și de răspundere tot d'auna ilustrându-le,

Ei dobândiseră autoritatea și prestigiul, pentru a rezista încercărilor, la care destinul poate supune o națiune în război, dar mai ales pentru a imprima în ceasurile favorabile, acea mișcare sufletului național, care singur e capabil, de a crea evenimentele și de a provoca marile hotărâri în viața popoarelor.

La 1916 s'a procedat tot așa?

Preparațiunea noastră tehnică fatal trebuia să sufere din cauza condițiunilor externe, în care ne aflam, Comenzile de material, nu puteau veni numai prin Rusia. Guvernul, admitând că ar fi făcut în această privință, tot ce s'ar fi putut face, încă lipsurile noastre, ar fi fost enorme și nu vedem, cum le-am fi putut împlini.

Dar tocmai fiind-că eram condamnați sub reportul acesta, să ne găsim pururea într'o stare de inferioritate, față de progresele zilnice, ce le realizau armatele în luptă.

Români trebuiau să-și îndrepte privirile spre o conducere superioară bună, alegând un comandament încercat, care să imprime operațiunilor adevărata mișcare strategică, nu caracterul de aventură războinică, cum l'a avut. O bună strategie cu toată nepregătirea noastră tactică, ne-ar fi adus la alte rezultate.

Foch criticând greșelile comise de Moltke în campania din 1870, spune că nu strategia sa, i-a dat victoria ci tactica comandanților de unități. Admirabila pregătire tactică a diviziilor și corpurilor de armată a salvat victoria germană. Planul strategic al lui Moltke a fost o serie de greșeli strategice care nu i-a fost fatale, numai

din cauza valorii tactice, a unităților sale de luptă.

La noi s'ar fi putut întâmpla contrariul. Salvarea să ne vie de la strategie. În ori-ce caz, ea ne-ar fi evitat un dezastru, ca cel din 1916. Roadele pe care le-am fi cules de pe urma unei strategii bune în Moldova în timpul ofensivii din 1917, ar fi fost incomparabil altele. După cum trebuie să recunoaștem, că strategia Generalului Averescu mai târziu a scăpat țara și armata, de o catastrofă sigură, prin evitarea retragerii în Rusia și prelungirea unei rezistențe inutile.

Generalul Averescu e un strateg. Trăsătura caracteristică a acestei personalități militare, sunt calitățile sale strategice.

Este cea mai rară și mai înaltă însușire a omului de război. Marii căpitani, în toate timpurile, s'au impus prin aceasta, artă a artelor, care se cheamă strategia, pe care au știut să o aplice evenimentelor, pentru a obține maximum de rezultat.

Care sunt principalele elemente ale acestei strategii?

Care e partea ei de originalitate, care rezultă din întreaga activitate de până acum a Generalului Averescu?

Ea are la bază o doctrină. formată din studiul războaielor, din „adâncire pacientă a nenumăratelor fapte de arme importante din toate vremurile și din toate locurile, înregistrate de istorie”.

Această doctrină nu recunoaște în conducerea războaielor de cât o singură lege, care se aplică în toate cazurile, aceea care regulează raporturile, între cauze și efecte. „Atunci când acest raport, scrie Averescu este dedus, din o serie lungă de cercetări, se ajunge la unele principii generale, foarte puține la număr, și foarte elastice în aplicațiune, dar atât de absolute în esența lor, în cât se ridică la nivelul unor legi științifice”.

Rezultatele acestea, a atâtor îndelungate cercetări, au în ele ceva „parcimonios” și aproape „fără preț”, dacă nu ar exista spiritul creator al omului de război, care să le anime, pentru ca la lumina lor, să poată construi o strategie.

Din studiul campaniilor, din 1913 și 1916-1917, rezultă că, ideia dominantă a generalului Averescu, care a asigurat întreprinderilor sale, un succes statornic, e o concepțiune de bază judicioasă, ce și-a făcut-o totdeauna, între mijloacele de cari dispune și scopurile pe cari vrea să le atingă.

Din această cauză în toate construcțiunile sale strategice, a căror aplicațiune

am văzut-o, aproape nu a dat greș.

Evident că nu e vorba de greșelile izolate, cari se pot comite în cursul desfășurării strategice, în care imponderabilele și atâtea elemente noi, pot intra în joc, ci de conduita generală a operațiunilor, dacă ele răspund, într'adevăr, scopurilor definite și mijloacelor, cari ne stau la îndemână.

În această privință, fără să fi fost, nici în 1916 și nici în 1917, comandant en șef, deci în posesiunea tuturor elementelor marilor probleme, care a fost eroarea de ordin strategic, care să nu o fi prevăzut-o, să nu o fi denunțat la timp și să nu fi fost confirmată până la urmă de evenimente?

El s'a bucurat de un fel de infailibilitate în ochii oștirii și cercetătorii de azi, vor trebui să se încline și ei, la rândul lor în fața aceluiași lucru.

Dar să precizăm unele noțiuni și unele situațiuni, necesare, pentru a clarifica întreaga strategie a războiului nostru, în raport cu ideile și acțiunea generalului Averescu, în această direcțiune.

Generalul Castelnau, cel dintâiu a caracterizat cea mai măreață încercare, ce se făcuse până atunci, pe frontul occidental — ofensivele puternice ale lui Ludendorff din 1918 — cari aveau să decidă, de soarta războiului, de *strategie de bivol*.

După cum altă dată, Rușii, în 1812, comandați de Kutusov, au adoptat, *strategia vidului*, adică desfășurarea în nesfârșitul spațiului rusesc, pentru a sili, mândra *strategie napoleoniană*, să-și recunoască cea mai dureroasă înfrângere a sa.

Toate aceste trei concepțiuni au ceva specific rasei căreia aparțin, ele sunt expresiunea seculară, a unui lung trecut militar, politic și etnic, pe cari omul de război le creiază, în momentele de mare criză națională, pentru a învinge.

Strategia lui Averescu, are acea adâncă seriozitate și originalitate impunătoare, fiindcă ea răspunde, însuși fondului nostru. de calități naturale, puterilor noastre istorice și materiale, pământului acesta, în care s'a născut și pe care are să-l apere.

De aceea ea a inspirat dela început încrederea instinctivă a armatei. Ea a recunoscut, în formula strategică a lui Averescu, adevărata idee războinică, pe care o poate servi cu folos.

În 1916 când s'a pus, în fapt, problema războiului de întregire, conducerea superioară, nu vedea pentru tânăra noastră armată, alt mijloc de a obține victoria,

decât în aplicarea integrală, a *străgiei de nimicire*, a totalității forțelor dușmanului.

În potriva ei s'a ridicat *strategia de sleire* sau mai bine zis de slăbire a forțelor inamicului, ca mai conformă cu realitatea, însă mai puțin seducătoare, pentru cei care dețineau înaltele răspunderi. Ea a fost preconizată și susținută tot timpul de Averescu.

Flămânda s'a născut din această idee și este rezultatul unei ast-fel de strategii. Ea ne ar fi condus — cum spunea Frederic al II-lea, „dacă nu poți să învingi armata dușmanului, distruge-i detașamentele” — să distrugem puternicele lui detașamente de peste Dunăre. Era o victorie, care prețuia mai mult decât o promenadă strălucită, de a lungul Transilvaniei, pe care n'o puteam ține, la cea întâi întoarcere a inamicului.

În timp ce strategia de nimicire ne făcea să trecem munții, având ca scop, să punem capăt războiului mondial, strategia de sleire recomanda pregătirea serioasă, a unei rezistențe în munți, în vederea acelei bătălii — care a urmat curând — de apărare a defileurilor, ce a decis de soarta Munteniei.

În 1917, când condițiunile tactice, erau schimbate, Averescu propune din nou o strategie de slăbire, nu una de nimicire, pe care n'o vedea posibilă. Lucrul acesta îl căuta iarăși, într'o bătălie ofensivă. așa cum îl preconizase și la Flămânda.

Strategia noastră oficială s'a opus. În ambițiunea ei nemăsurată, nu admitea să se pregătească, dușmanului, decât catastrofe militare în plin, — calea de mijloc era exclusă — și ea cădea regulat cea dintâi.

Simțul acesta atât de puternic al realităților războiului, a condus pe Averescu tot timpul, la concluziunea, că prin acțiuni energice ofensive și defensive putem da lovituri dureroase dușmanului dar nu puteam nădăjdui, ca să-l distrugem, pe calea marilor deciziuni, după care am umblat veșnic, fără să le obținem.

Credincios acestei strategii de sleire, singura pe care o poate face cu folos României, el vrea pacea după prăbușirea definitivă a Rusiei, pentru ca mâine, poporul român, să poată lua armele cu succes în mână.

Bătălia înțelegea să o continue, sub altă formă, însă la momentul oportun, atunci când drama europeană se apropia de desnodământ, până la satisfacția completă a scopurilor războiului nostru.

El n'a visat pentru țara lui grandori napoleoniene în strateg e. El a voit rezultate certe.

Acestea le-a căutat în război și n'a încetat de a le urmări, chiar atunci când a

trebuit să pună arma jos, în fața trădării ruse și a superiorității copleșitoare dușmane.

El n'a conceput războiul — războiul așa cum se deduce azi între popoare — ca un câmp bogat unde pot înflori fanfaronadele ușoare sau aventurile strălucite, care consacră gloriei europene ieftine, ci ca o realitate tragică și dureroasă, căreia trebuie să-i facem față, cu tot seriosul, cu toată gravitatea, pe care o stârnește în lume, mizeria și suferința omenească, de care inevitabil e legată.

Omul de război, este întreg în toată simplitatea și măreția lui eroică, așa cum timpurile moderne și mai ales marea criză contimporană prin care trecem, îl cere.

„Loin de nous les héros sans humanité!”, a spus un cardinal, unui învingător, care intra într'o cetate cucerită,

Cu atât mai mult, trebuia să o spunem noi în fața desastrului, care vedeam, că ne-a cuprins din toate părțile.

Există un echilibru superior între puterea intelectuală a strategului, voința soldatului și sufletul omului.

Această armonie, studiind omul de război, Averescu, o realizează, în proporțiuni clasice.

Dacă totuși aplicând o teorie celebră, am voi să-i găsim în ultima analiză „la faculté maitresse”, e spiritul strategic, care domină, personalitatea sa creatoare,

Ultimul său mare act, tratativele de pace, o dovedește până la evidentă.

Criticul militar german Profesorul Delbrück, face această surprinzătoare dar profundă observație:

„Mari strategi, sunt oameni de stat, mai mult de cât sânt soldați.”

În admirabila critică pe care o face lui Ludendorf, în comparațiune cu Bonaparte, el ajunge la aceasta concluziune:

„Ludendorf nu e decât un soldat și de aceia nu a fost un strateg”.

Elementul dar constitutiv, al acestei strategii și caracteristica dominantă a acestei personalități în primul rând, e un puternic fond intelectual, care explică opera sa, în toate manifestările ei.

Rasa noastră recunoaște, în claritatea ideilor, în preocuparea luminoasă a faptelor și în pătrunzătoarea comprehensiune a lor, geniul practic al ei, în ce are el mai adânc și mai original,

Omul de război, a cărei strategie nu stă numai într'o concepțiune unilaterală

de violență brutală ci într-o superioară răstălmăcire a complexității evenimentelor ome-nești, a dat naștere — în marea epocă pe care am traversat-o — uneia din cele mai mândre și mai complete creațiuni ale spiritului românesc.

În fața ei trebuie să ne plecăm, pentru a-i cerceta toate tainele, până în cele mai ascunse cute, fiind-că ea constituie nu numai o lecțiune splendidă pentru viitor, dar e un exemplu minunat de cuminenție și vitejie, cele două însușiri de bază, al mult încercatului nostru popor, care i-au asigurat dealungul veacurilor și integritatea și ființa.

Dar o strategie ori-cât de genială, nu se bazează pe abstracțiuni, sau formule miraculoase, ci pe un sâmbure fix, solid, e principalul instrument al războiului, *omul*.

La școala de război din Paris, una din primele învățături asupra căreia elevii trebuie să mediteze mai mult este aceasta:

„La război totul se reduce la om, atât execuția către trupă, cât și concepțiunile comandamentului, de aceia cunoașterea omului rămâne în primul rang printre darurile care califică pe adevăratul șef”.

Iar Mareșalul de Saxa a exprimat acelaș adevăr, în mod magistral cu mult înainte:

„Le secret de la victoire est dans le coeur des hommes.”

Strategia lui Averescu are această superioritate, că-și trage rădăcinile ei adânci, tocmai din această cunoștință temeinică a omului.

Este caracteristica fundamentală, a tuturor marilor opere care au isbutit, în istoria războaielor.

Nimeni până la Averescu, n’a cultivat până la perfecțiune, *omul*, realizând principalul postulat, al științei militare: „cunoașterea inimii ome-nești este suprema artă a comandamentului”.

Sub acest raport el rămâne ca o pildă pentru toate timpurile și pentru toate locurile. Puțini chiar dintre marii căpitani ai lumii, l’au egalat în această privință.

Adorat de soldați, cum a fost poate numai Turenne sau Napoleon, el a rămas pentru ostașul român, în timpul războiului de întregire și după aceea, în mintea și în inima lui, un fel de divinitate.

Nimeni nu poate nega evidența, și realitatea e sufletul soldatului: ori unde a fost el s’a dat tot lui Averescu.

Dacă forța morală e una din condițiunile esențiale ale victoriei, atunci această forță morală, a fost răspândită în rândurile armatei cu profuziune de el. Este nevoie să amintim de luptele din Dobrogea, de cele dela Câmpulung și în alte împrejurări grele, pentru ca să ne dăm seama de puterea magică, a acestui om, asupra trupelor?

Nimic nu consacră pe omul de război, decât testimoniul acesta, simplu, dar sublim — semnul adevăratei glorii — și pe cari nici una din măririle lumii n’o întrece.

Averescu își iubește cu pasiune soldații. El le înțelege slăbiciunile, cum le cunoaște virtuțile, de care știe totdeauna să se folosească.

„În ceea ce privește conducerea — spune el — este foarte dureros să mai amintesc înfrângerile pe care le-am suferit, dar avem mângâierea că materialul nostru în oameni a fost excelent, căci excelent s’a arătat și pe timpul primei perioade și pe timpul celei de a doua perioadă. Nu este soldatul de vină, nu se poate pune în sarcina lui toate înfrângerile pe care le-am avut în prima perioadă a războiului, ci în sarcina atât a pregătirii, cât și a conducerii”.

Averescu nu e mulțumit de pregătirea sufletească, cu care a intrat soldatul nostru în campania din 1916. El compară starea de spirit deatunci cu cea din 1913 și caută o explicație:

„Cu trei ani de zile înainte... fără să-l înțeleagă toți, toți au voit războiul, toți au mers cântând, toți s’au împodobit cu flori și tricolor la capelă.

Soldații care treceau podul peste Dunăre în pas alergător, când puneau piciorul pe pământul dușmanului, luau de jos un pumn de țărână. Era un adevărat delir.

Expresiunea de „avânt” cu care a fost caracterizat, era palidă cu realitatea. O știu bine acei care au trăit-o. Pentru ce această deosebire?

În 1916 scopul fiind mai măreț și mai la îndemână ori-cărei judecăți, sguđuirea ar fi trebuit să fie mai puternică, mai înălțătoare. Pentru ce n’a fost așa?

Două ani de concentrări nesăbuite, concentrări cari au stors atâtea lacrimi la cei de acasă și au vărsat atâtea amărăciuni în sufletul celor care, departe de cei scumpi lor, sau lăncezeau prin creerii munților fără să știe pentru ce, sau săpau la șanțuri peste șanțuri, fără să le înțeleagă rostul!

În asemenea împrejurări, nu se putea intra decât cu entuziasmul tocit înainte de a fi uzat. Totuși data de 14 August rămâne memorabilă, scumpă neamului.

Dar când mai târziu nenorocirile, invazia și celelalte, cari s'au revărsat asupra noastră, au avut darul de a deștepta, sufletul soldatului român și a-l face să se arate lumii, în toată măreția..."

Averescu știe totdeauna unde să puie degetul, atunci când soldatul, are o rană, pe suflet, care-l doare.

Psiholog adânc, el cunoaște deopotrivă păsurile și nevoile lui, pentru ca — atunci când e nevoie — să poată să-l îmbărbăteze și să-l facă, să meargă înainte, ca mânat de un resort.

La 1917 la 22 Martie, Regele Ferdinand vine la armata II, unde declară în auzul tuturor următoarele cuvinte:

„Vi se va da pământ. Eu, Regele vostru, voi fi întâiul a da pilda. Vi se va da și o largă participare la treburile Statului”.

În ajunul bătăliei dela Mărăști, într'un ordin de zi, Averescu le arată „căminurile” lor de unde „se aud gemetele părinților și copiilor noștri, sub apăsarea vrășmașului hrăpăreț”. El le cere să „isgonească pe cotropitor”.

Averescu nu e un șef, care să nu reclame soldaților lui, privațiuni și jertfe și la nevoie, să nu le impue, atunci când e vorba de atins un scop important.

În 1913 capetele coloanelor care trecuseră Dunărea, au primit ordin de a înainta repede, fără a aștepta serviciul de subsistență, mergând în marșuri repezi, care au obosit trupele.

Motivul era, că o întârziere de 6 zile, nu ar mai fi permis să se coordoneze acțiunea noastră în timp și spațiu, cu cea sârbă-greacă, care începuse să devie critică, și am fi întâmpinat dificultăți, dacă nu puneam stăpânire grabnică, pe intrarea din defileuri.

„Condițiunea fundamentală — spunea el — a acțiunii militare române atunci, era înaintarea repede spre Sofia, trecându-se peste orice considerații, peste orice sacrificiu...”

În sfârșit, vorbind de bătălia dela Argeș, după ce o arată ca „risipă necugetată de vieți omenești”, spune următoarele cuvinte, care explică, mai mult decât toate considerațiile de până aci, tot secretul acestei prodigioase cariere:

„Sunt incontestabil, cazuri în care nu trebuie a se precupeți sângele trupelor. Dar pe dasupra teoriilor, discernământul instinctiv al soldatului arată, ulterior, fără

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

155

greș, care au fost acele cazuri. Numai generalii care fac jertfe *folositoare* sau cel puțin, *neînălăturabile*, pătrund în sufletul maselor în poezie, în legendă”.

De aceea, înțelegem tot adevărul, pe care-l cuprinde, aceste vorbe, pe care le deșteaptă apariția acestei figuri în mijlocul trupelor:

„Les gens devenaient braves rien qu’en le regardant”.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Omul de stat

I. În luptă cu politicianismul

Primul act politic al Generalului Averescu, a fost intrarea sa ca ministru de război, în cabinetul Sturdza, în 1907. Împrejurările extrem de grele, în cari se afla țara, din cauza turburărilor țărănești, au făcut ca alegerea ministrului de război, să se facă cu o deosebită grije.

S'a afirmat totdeauna, că Regele Carol ar fi desemnat el însuși, în această ocaziune, titularul.

Starea de lucruri de atunci, și greutățile cari au trebuit să se învingă, sunt descrise de regretatul Duiliu Zamfirescu, cu iubirea sa de adevăr, dar și cu humorul său sănătos, în următorul admirabil tablou:

„Pe acest adevărat ofițer de stat major — generalul Averescu — avusesem ocazia să-l văd la lucru în 1907 când cu răscoalele țărănești. Eram pe atunci secretar general la ministerul afacerilor străine. În cabinetul meu din palatul Sturdza a avut loc trecerea puterii din mâinile răposatului Iorgu Cantacuzino în mâinile răposatului Dimitrie Sturdza. În ministerul Cantacuzino portofoliul războiului îl ținea un alt răposat generalul Manu. E locul aici, ca istoric imparțial, să aduc un omagiu D-lui Take Ionescu, unul din miniștri „vii” din acel cabinet. Pe când dela ministerul de război plecau ordine peste ordine, să nu se tragă în țărani, ba să se tragă, cu cartușe fără glonț, ba nu, să se tragă cu glonț și în fine, iarăși fără glonț „fiindcă nu vrea Regele” — la ministerul de externe unde era titular un al patrulea răposat, corectul Iancu Lahovary venea în toate zilele d. Take Ionescu, foarte îngrijorat de întorsătura lucrurilor, să asculte pe optimistul Lahovary, care-l prindea de nasturul hainei și vrea să-i dovedească perorând la infinit, că nu se poate trage cu glonț „ca să nu poarte

ponosul numai partidul conservator”, mai cu seamă că nu era nimic serios. D-l Take Ionescu, drept orice răspuns, își smulgea puținul păr ce i-au mai lăsat grijile țării și se ducea la răposatul Dimitrie Sturdza, să-i treacă puterea ținută oficial de răposatul Cantacuzino. Acolo, sub ochii mei. Primul Ministru Dimitrie Sturdza, tremurând de groază, întreba pe Generalul Averescu: „ci dziși Domnule Gheneral, putem spera să-i astâmpărăm?” Bătrânul șef al liberalilor, nu cunoștea probabil uneltirile criminale ale comitetelor secrete, puse sub ocârmuirea D-lui Haret, care încă de atunci duceau țara la pieire, căci 2 corpuri de armată străine stau gata să treacă frontiera. Aceasta e istoria pozitivă. Generalul Averescu a mișcat trupele cu atâta îndemânare, încât, cu toată crușarea posibilă, în 8 zile revoltele erau domolite.”

Nu mult după aceea, avu loc în culisele politice, un incident, neînsemnat în aparență, dar bogat și plin de învățăminte, prin urmările incalculabile pe cari le-a avut.

Incidentul acesta care va influența adânc destinele politice și militare ale țării, a pornit în realitate dela un fapt banal, care nu are importanța decât a unui fapt divers.

Un ofițer superior din Pitești, mergând la vot contrar dispozițiunii exprese a ministrului de război a fost pedepsit de acesta.

Pedeapsa consta în refuzul mutării ofițerului de la Focșani la Pitești, mutare promisă de ministru, dar anulată în urma insubordonanței inferiorului.

Fratele Președintelui de Consiliu, care sfătuisese pe ofițerul în chestiune să ia parte la vot, intervenind în favoarea protejatului său, nu obținut cu toate insistențele nici o satisfacțiune. Aceasta a fost origina duelului Brătianu — Averescu. Urmarea se cunoaște.

O interpelare răsunătoare, pornită de pe băncile opoziției, avu loc la 27 Februarie 1909, împotriva administrațiunii ministerului de război, căreia i se aduce grave învinuiri.

Majoritatea a aplaudat pe D-l Marghiloman, iar primul ministru s’a solidarizat, în formă, cu colegul său ataca.

Totuși guvernul a demisionat, pentru ca imediat să se reconstitue fără generalul Averescu.

Acestea sunt faptele.

Adevărata cauză era incompatibilitatea, care rezulta din concepțiuni și din metode diferite, ale acestor doi oameni. Și era însăși personalitatea fostului ministru

de război, a cărui educație militară și conștiință profesională, fatal îl aruncau în conflict, cu noua lume — a politicii — în care intrase a cărui taine nepătrunse și știința prestidigioasă, nu avusese timpul, nici s'o cunoască, nici s'o adâncească...

Primind lupta pe un teren, ales anume, al cărui rezultat se știa mai din nainte, în atmosfera unei ședințe parlamentare, explorate de cei inițiați în asemenea lovituri cu grije, a fost învins. El a căzut ca un soldat, la postul său, fără să primească transacții sigur pe dreptul lui și pe conștiința lui curată.

În știința militară el învățase arta de a învinge. O predase elevilor lui și scrisese atâtea de ea. Acum făcuse cunoștință cu arta infernală de a distruge moralicește un om, care crezuse în împlinirea datori.

Acel ce liniștise miniștri, care tremurau în consiliu, la știrile tragice ce soseau din județe, în prima-vara lui 1907, era isgonit ca nedemn să stea pe bancă cu ei, pentru motive de corectitudine.

Asemenea acte logica superioară a faptelor și legea morală, le răzbună cumplit.

A fost numai o chestie de timp. Din nefericire urmările, le-a plătit în primul rând, țara și instituția armatii.

I s'a dat apoi comanda unei divizi în Oltenia, iar noul ministru de război, i-a aplicat curând după aceea, și o pedeapsă de 30 de zile de arest pentru motive disciplinare.

Amărât el încearcă să-și dea demisia din armată. Regele Carol îl opri. Intimii îl convinseră să renunțe.

Era primul contact pe care-l avusese efectiv cu politica. În memoriul pe care la adresat publicului, pentru a-i arăta documentat în ce constau acuzațiunile, care se spulberau de la sine, prin neseriozitatea lor, el spune aceste cuvinte pline de resemnare și de o înălțare admirabilă:

„Suntem la Porțile Orientului și deci nu ne putem desface de oareși care fatalism. Voi încheia de aceea zicând: așa a fost să fie”.

Militarul desăvârșit, format la cea mai înaltă școală, înzestrat cu darurile superioare din care se plămădesc numai marii ostași, fu învins, umilit, fără considerație, nici pentru serviciile care le adusese, nici pentru valoarea morală și intelectuală remarcabilă, pe care o reprezenta pentru oștirea noastră.

Al doilea moment, când avu să cunoască, atingerea otrăvită, a ghiarelor politicianismului român, fu în clipa când se întorcea victorios din expediția din Balcani în toamna lui 1913.

Atacat cu vehemență zile întregi de presa partidului liberal, pentru nepriceperea conducerii operațiunilor, tratat de alți de „general ispano-american”, el încearcă să răspundă printr’un interviu unora din aceste nefundate acuzațiuni.

A fost un torent de injurii și de atacuri noi, care nu mai conteneau. Trebuia nimicită cu orice preț o glorie care începea să se creeze în sânul tinerei noastre armate și care era instrumentul cel mai bun de ridicare și de întărire al ei. Ea ar fi preparat-o mai bine pentru evenimentele din 1916, decât toate legile organice și dotațiunile nefolositoare ale guvernelor.

Liniștea nu s’a restabilit decât când șeful marelui stat major, căruia îi datorăm în primul rând triumful politicei noastre din Balcani, a demisionat.

Un al treilea moment se ivește. Politicianismul i se arată acum, sub forma lui cea mai hidoasă. De astă-dată e lovitura în plin. E așa de grea și de dureroasă, încât anevoie o poate suporta un om, conștient de valoarea lui, dar și de gravitatea evenimentelor, prin care țara sa trece.

Conflagrația generală izbucnește.

Prepararea și conducerea războiului nostru — care părea inevitabil — era chestiunea cea mai importantă.

Regele Carol, chiamă din nou pe acelaș soldat, pe care-l pusese în 1911, în capul statului major, la izbucnirea conflictului turco-italian.

La Castelul Peleş avu loc o întrevedere. El declară că fără Averescu, în capul Statului major, nu va consimți să ia nici o deciziune de ordin militar.

Politica însă și-a continuat jocul ei nefast. Rezultatele le-am văzut în sistematica sa înlăturare. Durerea morală a ostașului am cunoscut-o, în tot cursul războiului de întregire.

Generalul von der Goltz explică nevoia covârșitoare, organică, care există totdeauna la o armată, de a avea în capul ei un comandant, mai ales când e chemată să joace un rol, ast-fel:

„Personalitatea comandantului este de comparat cu un izvor de putere electrică, din care se varsă valuri de vibrațiuni, pe care știința va ști poate odată să ni-

l explice, și care trebuie să dea impuls armatei.

Aceasta este posibil însă, numai când există un just acord între personalitatea comandantului și armată. Încrederea acestei din urmă, în căpetenia sa, este cu atât mai necesară, cu cât dela ea depinde și încrederea ce va avea dânsa în sine însuși, în puterea sa, în norocul său... Pe treapta cea mai înaltă a calităților, care se cer unui comandant însă, este *autoritatea*, care se odihnește pe *încredere* și se cunună cu *iubirea*... Pentru a o cuceri — această iubire a ostașilor — nu există decât două mijloace: cunoașterea oamenilor și inimă mare”.

În loc de aceasta — era cu atât mai necesar, cu cât era vorba de o armată tânără și fără tradițiuni — prepararea și conducerea, s’a făcut sub auspiciile unei entități abstracte sau mai bine zis a unui sindicat anonim, în care gerantul era fostul Locotenent Colonel D. Iliescu, pe care generalul Averescu îl avusese, când era ministru de război, director al munițiilor.

În sfârșit politicianismul român avea să facă ultima și suprema încercare. De astă dată va cădea învins.

Un om îi sta continuu în cale, îndată ce lucrurile se încurcau în afară. Gonit de la comanda supremă, contracarat în toate planurile și inițiativele lui militare, el totuși prin conduita sa strălucită, se impusese în cursul campaniei, neîncetat, pe planul întâi,

Adorat de armată, iubit de populația civilă, numele lui devenea din ce în ce mai amenințător. El răsturnase toate piedicile, ce i s’au pus de ani de zile înainte și era acum la apogeu,

Mănat numai din considerațiuni de ordin superior strategic, în iarna anului 1917, el nu vedea ieșire, pentru pozițiunea militară, în care ne aflam, decât în tratative separate de pace.

Momentul era prielnic, pentru ca politicianismul român, printr’o manevră abilă, să-i treacă în brațe puterea și în acelaș timp problema dificilă a păcii și odată angajat noul guvern în ea, printr’o campanie meșteșugită, să distrugă tot renumele și toată popularitatea acestui om, pe care și-o câștigase în război, acuzându-l de pactizare cu inamicul.

Averescu ca un soldat care nu șovoaie, în fața unei grele însărcinări și-a luat răspunderea. El a jucat partida de astădată, în mod magistral, apărând cu curaj interesele superioare ale statului, neinfluențat de nici o amenințare sau perspectivă

vătămătoare, pentru situația lui, și dejucând o manevră perfidă, care s'a întors până la urmă, împotriva celor ce au încercat-o, întărindu-și și mai mult pozițiunea sa, în țară și în popor.

Guvernul Brătianu împotriva dispozițiunilor exprese ale consiliului de război din 19 Noembrie 1917, consimțise să încheie după 3 zile, armistițiul cu dușmanii. Fiind somați de germani la cât-va timp să încheiem pace sau să continuăm războiul, guvernul Brătianu care acceptase armistițiul împotriva părerii conducătorilor armatiei, a demisionat și s'a recurs la un guvern Averescu.

„Pentruce această schimbare — se întreabă Averescu — când se știa că noul Cabinet va urma politica guvernului precedent în această direcție? În mod cinstit, nu există explicațiune. Explicațiunea trebuie căutată în acele viclenii politice, la care au recurs rând pe rând politicienii noștri de marcă, în totdeauna când s'au găsit în fața unei probleme a cărei soluțiune comportă o atingere a intereselor strâmte de partid.

Pacea era, da, o necesitate inexorabilă, dar ea era în opoziție cu simțământul general și implica un risc foarte mare, căci nu se știa cum-va fi privită de aliați.

Ast-fel fiind politicianismul cerea o manevră abilă, multumită, căreia. castanele să fie scoase de alții, din foc.”

Dar guvernul Averescu s'a pus imediat pe lucru. El își avea trasă linia lui de conduită.

„Fără a intra în asemenea drămuiri de politicianism — scrie Averescu — căci de fapt nici nu era un guvern de „politicieni,” el a primit greaua și ingrata sarcină, de a merge deși cu inima sângerândă, cu ramura de măslin la dușman, puind în joc propria popularitate și având perspectiva, ca la cel mai mic pas greșit, să compromită marea cauză națională.

Drumul de urmat îi era tras, pe o potecă îngustă ca tăiușul unui cuțit, iar de ambele părți, prăpastie.

Era necesar pe de o parte a încheia pacea, pentru a înlătura cu ori-ce preț o catastrofă nefolositoare, era necesar în același timp a nu știrbi nimic din drepturile câștigate prin sacrificiile făcute, era în fine necesar spre a obține o pace cât mai bună, pentru ca țara să sufere cât mai puțin materialicește și moralicește, până la pacea generală.

Avea de câștigat prin urmare în acțiunea sa: sprijinul opiniuni publice,

asentimentul puterilor aliate și o atitudine, binevoitoare din partea puterilor adverse.

Primele greutăți au fost învinse.

De asemenea și asentimentul puterilor aliate a putut fi obținut, deși greutățile aci au fost mult mai mari.”

În această privință Generalul Averescu și’a făcut în mod larg datoria.

„Pe când eram în tratative — spune Averescu, — m’am declarat gata să dau miniștrilor aliați, toate garanțiile scrise. D-l de Saint Aulaire nu poate să fi uitat demersul care l’am făcut pe lângă D-sa în această privință.

Am mers până acolo în cât am propus să se semneze o convențiune prin care Românii se angajează să ia armele înainte de pacea generală, pentru ca să dea înțelegerii un gaj mai mult de bună credință”.

Averescu putea dar cu drept cuvânt, să facă mai târziu această declarație:

„Socotesc că actul cel mai important al scurtului meu minister a fost răspunsul Domnilor Balfour și Pichon, considerând tratatul nostru (cu dușmani) ca *nul și neavenit*”.

Dar politicianismul își continua pe dedesupt opera sa surdă, distrugătoare, inspirată de cel mai blestemat spirit machiavelic.

El ținea să facă situațiunea guvernului cât mai grea, să-i întindă curse, și să-i pue înainte încurcături cât mai mari, pentru ca să se tragă cât mai greu din afacere, indiferent dacă interesele generale ar fi suferit.

Este caracteristic ce s’a petrecut în ziua de 17 Februarie 1918, când s’a convocat un consiliu de coroană, pentru a se examina situațiunea, ce se crea țării, prin condițiunile de pace puse de adversari.

Au fost trei păreri: 1) a conservatorilor care voiau retragerea în Rusia 2) a liberalilor: de a relua operațiunile , după o tergivezare cât mai lungă și aduce rezistența până la ultima extremitate și 3) a guvernului: a încheia pacea fără tergivezări, ori-care ar fi condițiunile, fiind preferabile dezastrului, total și sigur și având credința că rezultatele păcii generale, ne vor pune în toate drepturile noastre „smulse prin forța brutală și prin împrejurări independente de puterea armelor”.

Dar șeful partidului liberal refuza să ia singur răspunderea soluțiunii pe care o credea cea mai bună, propuind ca ea să fie adoptată tot sub egida guvernului existent. Nu numai atât dar a refuzat și asocierea la soluțiunea guvernului,

Atunci Generalul Averescu a propus că în caz când își ia vre un partid îndatorirea de a continua războiul, el nu-și poate lua o răspundere politică, dar va primi să ia comanda trupelor pentru a le însufleși în luptă.

Și acum cu drept cuvânt se pune această întrebare:

„Pentru ce era de preferat — scrie Averescu — rezistența, când cu o lună de zile înainte de a demisiona guvernul de colaborare, credea alt-fel? De ce atunci Aliați ne garantau drepturile câștigate și de ce acum ne-ar fi cerut supremul sacrificiu? Ce s’a schimbat? Ar fi fost rezistența de fapt o hotărâre chibzuită?

Realitatea de azi, îi pun în evidență pipăită valoarea și nu lasă nici o îndoială, asupra simțului politic al celor care au formulat-o.

Ce s’ar fi întâmplat dacă se adopta soluțiunea crezută cea mai bună de partidul liberal?

Pustiu în Moldova, fără să mai fi adăogat nimic la ceea ce se câștigase deja. Plus o stare de lucruri în întreaga țară, pe care aliați noștri ar fi fost cei dintâi a o deplânge”.

Rezultatul a fost că neavând nimeni curajul a-l înlocui, Generalul Averescu a rămas la postul său. „El și-a luat răspunderea grea și ingrătă a tratări, mai departe cu dușmanul în convingerea că pacea nu avea să fie decât vremelnică și în speranța de a obține, pentru țară cele mai puțin grele condițiuni, până la pacea generală”.

Totuși guvernul a fost răsturnat. El dovedise că poate să dea adevărata îndrumare situațiunii.

Generalul Averescu iată ce scrie cu privire la aceasta: „După toate probabilitățile guvernul ar fi reușit pe deplin mai cu seamă în aceasta din urmă sarcină (condițiuni mai puțin grele), dacă ar fi putut să prezinte neconținut, garanțiile unui guvern „tare”, „viabil”. Aceste garanții complete în primele zile au început să-i lipsească și în această lipsă repercutându-se asupra tratativelor, guvernul a crezut că este o datorie patriotică a ceda numai decât locul unui alt guvern. Ceea ce a și făcut, fără cea mai mică ezitare și cu o părere de rău și mai mică.

Tratativele guvernului următor nu au dus la rezultatele dorite sau cel puțin așteptate. Condițiunile de pace au devenit din ce în ce mai apăsătoare”.

Generalul Averescu dominase situațiunea împotriva jocului ocult din năuntru și a greutăților din afară. El știuse să meargă cu un simț politic desăvârșit, până la

limita necesară a concesiunilor, care nu periclitau situațiunea țării și nici situațiunea sa morală.

Politicianismul îl găsisese destul de „avizat” pentru ca să se mai „încurce” cu el. El fu dat pur și simplu la o parte. „Maurul și-a făcut datoria. Maurul poate să plece.” Era cazul să se mai pună încă odată.

Ceasurile grele, prin care a trecut, le descrie el însuși în aceste câte-va cuvinte, atât de bogate ca înțeles și atât de profunde ca emoțiune:

„Aceste negocieri au fost calvarul existenței mele. La toate durerile morale, mai puneți și toate greutatele materiale, ce mi s’au impus. Opiniunile oamenilor noștri politici erau împărțite. D-ni Take Ionescu și Titulescu, voiau război fără să țină socoteala de împrejurări. Ceilalți voiau pacea cu condițiunea să n’o facă și mai ales să aibă aerul de a nu o voi”.

Voi termina acest capitol, al acestei lupte încăpățânate, pe care a adus-o împotriva reprezentanților autorizați, ai politicianismului român, cu aceste rânduri, pe care le-a scris în toamna lui 1919, când o popularitate ne mai văzută până atunci, se revărsa din toate unghiurile țării, ca răspuns la atacurile nedemne de atunci ale lui Brătianu:

„După ce a încercat să mă declaseze în 1909, după ce a repetat această încercare în 1913, după ce mi-a întins o cursă în 1918 în care trebuia să-și găsească sfârșitul cariera mea și militară și politica, văzând că totul este zadarnic și că rămân pe picioarele mele din ce în ce mai solid, s’a gândit să schimbe tactica. Dacă nu mă poate distruge, cel puțin să mă micșoreze. A început seria născocirilor. Revoluționar, republican, a vrut să vândă misiunile străine Nemților, a ținut corespondența peste linile noastre cu Mackensen, a voit să trădeze neamul etc”.

Era prea târziu. După atâtea înfrângeri dureroase și nemeritate, era acum victoria mare, grandioasă, așa cum nu o mai cunoscuse în țara asta, vre-un alt om politic. Era răsplata atâtor jertfe, atâtor umilinți suferite în tăcere, pe care acum națiunea într’o izbucnire universală, părea că și le însușește și vrea să le răzbune...

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

165

II. Popularitatea

Psihologicește Averescu, e un idealist, un rationalist și un realist. Ceeace în cariera armelor i-a permis să fie un mare căpitan, iar în politică un om de stat și o forță morală de primul rang.

Toți marii soldați a avut un fond puternic de idealism, de care nu s'au putut depărta niciodată în cursul vieții lor. Numai prin încrederea în virtuțile, în calitățile de devotament și de sacrificiu, în iubirea de care e capabilă omenirea, pentru un om sau o idee, au putut ei să-și clădească marile lor planuri și să aibă curajul să întreprindă acțiuni de o importanță decizivă.

Fără această credință în omenire, profund idealistă, nici o faptă însemnată nu ar fi putut săvârși un om de război.

Această încredere în bunătatea sufletului omenesc, în tendința lui ascultătoare, în facultățile sale ilimitate de jertfă și de abnegațiune, care există în fiecare om, a făcut ca și concepțiunea sa politică, să fie mai înaltă și să aibă o valoare etică, incomparabil superioară aceleia a omului politic, născut sau format, prin educațiune, la școala luptelor politice ordinare, de obicei atât de egoiste și de meschine.

De aici necesitatea adâncă, sufletească, la un astfel de om, de a-și conserva intactă forța morală, ori care ar fi împrejurările și situațiile, fără de care conducătorul militar ca și omul superior de stat, nu pot avea o activitate rodnică și durabilă.

De aici necesitatea de a face cât mai puține concesiuni momentului, de a urma o linie dreaptă dela care să nu se abată, de a nu acorda o importanță prea mare detaliului, accidentului, care în viața politică de multe ori, are o influență covârșitoare, de aici lupta, tragică aproape, cu oportunismul, cu acel rege, al tuturor democrațiilor ca și al oligarhiilor cezariene.

Politica cere o mare sforțare de voință, unei astfel de naturi, atunci când e expresiunea unui temperament înăscut și a unei lungi educațiuni căpătate, într-o carieră militară, încununată de succese strălucite.

Raționalismul său corectează împarte, exagerările ce fatal se leagă, de o astfel de concepțiune și care împiedică une-ori, o desfășurare liberă și normală acțiunii

politice.

Un spirit clar, logic, incisiv, de o putere de analiză și de pătrundere rece, o inteligență deprinsă, a surprinde pururea legătură cauzală a actelor și fenomenelor, o obiectivitate și o impersonalitate clasică, pe care o dă numai o judecată sigură, obicinuită a vedea esența lucrurilor, toate acestea, restabilesc repede echilibrul, pe care încearcă să-l rupă în favoarea sa, fondul de ideologie, care zace nestins în sufletul unui vechi soldat și care i-ar putea îngreua, opera politică sau distruge în germen activitatea în această direcție.

Dar aceea ce întregește figura omului de stat și îi dă nervul acțiunii și forța în lupta politică, fără de care succesul nu e posibil, e realismul său viguros, iubirea de fapte pozitive, pe care le caută și îi rețin atențiunea, dar mai pre sus de toate, e interesul pentru rezultatele mari.

Un fel de rectitudine militară, s'ar părea că oprește această forță morală, de a deveni o forță de voință activă politică creatoare.

Dar tocmai această formează elementul de bază, care sprijină și asigură triumful mării sale popularități. Aici stă explicațiunea, tot secretul, origina psihologică, a acestei prodigioase manifestațiuni populare de atașament pentru un om.

În structura lui morală găsim acel mănunchiu de elemente sufletești, care atrag mulțimile, ca un magnet puternic și irezistibil.

O fire nemlădioasă, virilă, unită cu un amestec de idealism sănătos și de calcul rece — semnul adevărat al forței — e aceea ce iubesc masele prin instinct mai mult.

Ele o caută la eroii și idoli ei, cu pasiunea mistică, cu care îi urmărește, în toate actele vieții lor.

Averescu pentru masele profunde ale orașelor și ale satelor noastre e un idol și un erou.

Popularitatea — când e astfel înțeleasă și când repauzează pe un fond etic așa de înalt — e un lucru sacru.

Înainte ei, nu stă nici o virtute politică, genialitatea oricărei formule politice e un artificiu. Ea e forța, care le domină pe toate și se impune cu puterea elementară a unui mare fenomen social, peste care nu se poate trece fără ca statul și societatea, să nu se expue celor mai grave primejdii.

Dar cum putem noi înțelege mai bine, cauzele intime, care au determinat formarea acestei popularități, decât căutând tocmai să pătrundem, tainele acestei personalități, pentru a-i găsi partea de seducțiune și de farmec personal, fără de care nu se explică, cum un om, a aruncat atâta vraje în lume.

Unul dintre istoriografi și prieteni Prințului de Conde, vorbind de calitățile lui de distincțiune, de măsură și de liniște nobilă, care impresiona atât pe cei care-l apropiau, spunea aceste cuvinte, care nu pot lipsi din portretul contemporanului nostru, așa sunt de asemănătoare:

„Nici odată un om nu s’a temut mai puțin, ca familiaritatea să jignească respectul care i se datorește. Să fie el acela, care cucerește cetățile și câștigă bătăliile? Recunoașteți în el, pe eroul, care tot-d’una liniștit și egal cu el însuși, fără să se ridice pentru a părea mare, fără să se coboare pentru a fi blând și îndatoritor cu alții! El e pururea același, așa cum trebuie să fie, față de toți: ca un fluviu majestos și binefăcător, care aduce potolit, în orașe, abundența pe care a răspândit-o, prin câmpii, și se împarte tuturor și nu se ridică, și undele lui nu le înalță, decât atuncea, când cu violența cineva se opune, la panta dulce, cu care-și continuă liniștit cursul. Aceasta a fost dulceața, și aceasta a fost forța, acestui om mare”.

Evenimente de primul ordin, fapte de care e legat adânc numele generalului Averescu, au ajutat și au sporit mai ales, patrimoniul, care a creat această popularitate.

Evident în primul rând, trebuie să punem, acțiunea sa glorioasă, pe frontul armatei active, în tot cursul războiului.

Comandant al armatei a II, aproape în tot timpul campaniei, el a avut arta de a ști să se facă iubit de soldații lui, până la exaltare. Se petrecea acest fenomen curios, comandantul armatei, numai semăna cu conducătorul obicinuit al unei unități militare, ci părea a fi mai mult părintele unei mari familii, în care membrii ei, erau legați de o dragoste comună și fanatică pentru șef.

Nimeni nu a răspândit credința, în țară și în toate celelalte elemente ale armatei, în puterea magică a numelui său, decât acești credincioși fii ai armatei a II, care erau sub ordinele lui și mai în apropiere de persoana sa.

Dacă e legenda militară, dacă simt suveniruri glorioase, scumpe fiecăruia din soldații marelui războiu, care se împletesc, în cultul acesta nemărginit pentru un om, atunci fondul unei astfel de popularități, are în adevăr, în el ceva, permanent și

indestructibil

Ea e mai presus de toate, o manifestație națională și generală a întreg sufletului românesc din acea epocă.

În al doilea rând, nu puțin a contribuit, ca poporul să-și pue nădejdea cu atâta violență în Averescu, atitudinea sa, energică și curgioasă, în chestiunea păcii separată. Un sentiment de admirație ca și de recunoștință, i-a păstrat națiunea întreagă, pentru purtarea lui înțeleaptă în acele împrejurări. Dar aceea ce a întărit încrederea în el, e că în cursul acelei grele crize, el știuse să vadă bine și să judece exact situațiunea. Evenimentele ulterioare au dovedit că în acțiunea sa avusese dreptate.

Înfundându-ne în interiorul Rusiei — cum cereau cei care preconizau retragerea și evacuarea Moldovei — am fi avut soarta Ucrânii și a celorlalte provincii, cari au căzut sub puterea dizolvantă a bolșevismului rus.

Apărarea provinciilor alipite, expediția de la Buda-Pesta, ce ar fi devenit, fără acel sâmbure de stat, pe care l'am păstrat nevătămat și fără acea armată, pe care n'am consimțit s'o jertfim, spiritului de aventură și de criminală ușurință, al quasi-unanimității oamenilor noștri politici?

În conștiința poporului era adânc intrată ideea, că nimeni nu suferea mai mult, decât acest soldat viteaz, biruitor pe toate fronturile, care se ducea el „cel dintâi cu ramura de măslin la inamic”.

Cei mulți și cei simpli, șopteau cu înfrigurare, că „Domnul General” face acest sacrificiu, pentru „copii lui”, cu care până atunci luptase.

În adevăr, dureroasă a trebuit să fie clipa — pe care o descrie el însuși — când Contele Czernin la 11 Februarie 1918, arătându-i masa unde era închisă harta, cu așa zisele rectificări de graniță, el nu are nici puterea să vadă atunci această hartă și nici măcar să vorbească de ea.

„Preferam orice, afară de amputarea țării — spune el, intenționând în acelaș timp să demisioneze. Am fost pironit la postul meu și am primit poate, dintr'un sentiment, știu eu, datorit educației mele militare, consideram că ar fi fost o dezertare de acolo de unde toți spuneau că trebuie să rămân. Am rămas la post.”

Când mai târziu, în Parlamentul din 1920, un deputat i-a amintit de această chestiune, reproșându-i asprimea unor cuvinte, rostite în aceeași ocazie, el răspunde ast-fel:

„Iată ce am spus la Iași: „Domnilor, dacă vă doare pe Dumneavoastră în suflet, astăzi, de ceace se petrece vă puteți Dumneavoastră imagina, ce este în sufletu meu, care am trista misiune, ca să iau cuțitul și să tai din corpul maichii mele.” Iată ce am spus. Eram cu moartea în inimă când vorbeam, însă în cariera mea, am făcut școala de a-mi stăpâni sentimentele, și că vorbeam, cu liniște... dar nimeni nu știa, ce se petrece în sufletul meu... După cum nu știa un general rus când ne retragem dela Băicoi spre Moldova, ce se petrecea în conștiința mea, când îmi spunea: „Domnule general, am impresiunea că mergem la o victorie, nu la o retragere.” Vedeți atâta liniște în fața mea fără să știe ce era în inima mea. „Dumneata Domnule Deputat, ai auzit cuvintele mele, ai văzut masca mea, n’ ai văzut sufletul meu și îmi pare rău.”

Țara însă, țara înțeleghătoare, nu a uitat atitudinea sa demnă, inspirată de grija intereselor superioare, atunci când venind la ordinea zilei chestiunea ratificării păcii dela București, a rostit în Camera dela Iași, aceste cuvinte de protestare:

„Guvernul dă păcii încheiate un caracter definitiv și o consideră chiar ca un fericit punct de plecare, pentru dezvoltarea noastră interioară. Protestez contra acestui caracter ce i se dă păcii, în opoziție absolută cu intențiunile celot care au început-o și mai cu seamă în opoziție cu simțământul milioanelor de Români, care au voit și sutelor de mii care au făcut războiul.

Singuri aceștia sunt în drept a-și spune cuvântul în această chestiune și anume prin glasul unui guvern, care să exprime voința liberă a națiunii, iar nu prin acela al unui guvern, al cărui președinte este recomandatul uneia din puterile cu care a tratat.”

Opera din iarna lui 1917 și primă-vara lui 1918, națiunea întreagă, în toate straturile adânci, a înțeles-o așa cum se cuvenea, în toată curățenia intențiunilor ei, dar și în toată aspra ei necesitate.

Ea a fost opera unui om de stat, care nu putea fi începută și nici înfăptuită, fără autoritatea primului soldat al țării, care se ilustrase pe toate câmpurile noastre de luptă.

Actele mari pozitive istorice, rămân, adevăratul lor sens, nu-l poate șterge nimeni.

Din ele nu se nasc popularitățile efemere, ci acelea care trăesc viu, organic, în conștiința publică.

Nimic nu a avut darul să stârnească mai mult această popularitate, decât

partea pe care a luat-o la evenimentele războiului, masa cea mare a țărănimii noastre, care era chemată, pentru întâia oară, să participe la viața publică a țării, într'un mod intens, prin vărsarea sângelui ei generos.

Cu instinctul sigur, pe care i-l dă experiența sa rudimentară, dar seculară, ea a recunoscut și s'a atașat cu încăpățănare de un om. Era acela cu care a venit mai mult în contact, în timpul războiului și care a stat mai aproape de ea.

Averescu a înțeles ce tezaur e în sufletul acesta simplu și ce fapte mari s'ar putea săvârși cu el.

El s'a pus dela început în serviciul aspirațiunilor și drepturilor țărănești, atât năpăstuite ie vechea Românie mică.

El a luat în mâini instrumentul de luptă, pe care împrejurările i l'au dat făurit aproape gata.

Intrat în viața politică, ales de colegiile țărănești în mai multe județe, atunci când guvernul Marghiloman, luase angajamentul de a nu ține seama de reformele votate de Parlamentul din 1917, el vine în Camera dela Iași și declară „că o asemenea lovitură ar fi o lovitură de stat.”

La cât-va timp un proiect de lege al aceluiasi guvern, aducea o știrbire a drepturilor câștigate în materie agrară. Averescu susține dela tribună, teza, că „guvernul poate să ceară o nouă modificare a Constituției, dar aceasta în scopul de a se lărgi, iar nici de cum de a se restrânge, ceea ce s'a acordat deja.”

Marea chestie care domina însă, întreaga situație în țară, după Unire, alături de problemele în legătură cu pacea generală, era problema improprietăririi țăranilor.

Siguranța internă, era în funcțiune de această gravă chestiune. Se cereau soluțiuni precise.

Spiritele la sate, cu toate aparența contrară, erau departe de a fi liniștite.

Se părea că problema agrară departe de a fi făcut un pas înainte, prin reformele din 1917, abia începea și drumul parcurs aproape n'avea nici o valoare.

În Martie 1919 generalul Averescu scrie:

„Guvernanții scapă acest lucru din vedere, ei sunt impresionați de faptul, că dau ceva țăranului și țăranul nu numai că nu se repede cu recunoștință să primească acest ceva, dar chiar întoarce spatele dând din cap, în care se învârtește de sigur, sceptica dar foarte răspândita formulă: iar am fost păcăliți!

A cui e vina? A celor cari au făcut promisiuni riscate... Țăranul care înțelegea obștea, când era vorba de arendări, când i s'a spus, că prin obște se va împroprietări, a văzut în obște o dezamăgire și a bănuit o amăgire".

Deveni ast-fel partizanal împroprietării individuale imediate, singura măsură dictată de împrejurări, care putea da încredere țăranimii, în marea operă de Stat a împroprietării, a cărei efecte, nu dăduse roadele așteptate.

Generalul Averescu rămâne ca autorul împroprietării individuale a țăranilor. El a văzut în obște un mijloc de exploatare și de presiune administrativă sau politică.

Încrezător în puterile țăranului și în îmboldul său pentru muncă și o viață mai bună, el a întărit ideea proprietății individuale în țară, proclamând necesitatea urgentă a desființării obștelor la sate.

Omul de stat vedea în această măsură, soluțiunea rațională a unei probleme, omul însă, avea inima sa îndreptată, către această pătură mare, căreia războiul nu-i dăduse, măcar satisfacțiunea sufletească, la care-i dădea dreptul, necazurile, ce i-le produsese

atât de mult, în trecut, marea problemă a pământului.

Nimeni n'a descris mai duios și nu a arătat țăranului o admirațiune, mai sinceră pentru calitățile, pentru virtuțile lui decât Averescu. El îl vede, în adevăr mare în suferință:

„L'am văzut în toate aceste împrejurări grele — scrie Averescu — și în multe altele nenumărate... Și în tot'd'una am citit în ochii lui acelaș și iar acelaș lucru, pe fața lui, aceiași și iar aceiași expresiune: resemnațiune, încredere și o dulceață melancolică luminată de licăriri arzătoare!

Nici un semn de nemulțumire, nici o urmă de protestare, de abia dacă suferințele fizice, îi smulgeau câte un văetat înăbușit.

De abia dacă trupul câte odată mărturisea că durerile sunt covârșitoare. Sufletul însă niciodată, s'a menținut neconținut sus, sus de tot, și s'o mărturisim, s'a menținut sus, de asupra noastră a tuturor!"

Făcând o critică generală a dezvoltării întregii noastre civilizațiuni, el ajunge la următoarele triste constatări.

Aceste constatări sunt o biciuire sângeroasă, a regimului nostru politic din

trecut, responsabil de această stare de lucruri, dar și manifestarea solemnă a interesului adânc și a dragostii constante, ce o poartă elementului de la țară:

„Pe când avem instituțiuni din cele mai înaintate și în viața noastră s’au introdus obiceiurile cele mai rafinate din țările îmbătrânite în civilizație, la doi pași avem contrastul isbitor al celei mai vinovate nepăsări. Căci nu trebuie să închidem ochii, asupra faptului pe care l’am mai semnalat, că la puțini kilometri de centrele în care au pătruns razele binefăcătoare ale civilizației, sunt sate în care locuitorii se adăpostesc, se îmbracă și se hrănesc, nu mai bine ca pe timpul lui Ștefan cel mare.

Compar, din punctul de vedere al progresului, țara noastră, cu o coloană în marș, a cărei avant-gardă a lăsat atât de mult grosul înapoi, în cât nu există nici o legătură între cele două părți ale ei, știință, progres, confort: în avant-gardă, viața primitivă, analfabetism, molime, ca: tuberculoza, sifilis și febră palustră: în grosul națiunii. S’a muncit, dar s’a muncit mai cu seamă pentru minoritatea care constituie avant-garda pe calea progresului și s’a neglijat peste măsură grosul, deși în toate programele partidelor politice făgăduielele cele mai generoase, dar tot pe atât de mincinoase, erau făcute pentru el.

Relele unei asemenea activități s’au arătat în toată goliciunea lor, atunci când în acea supremă încercare, prin care a trecut Țara în război, salvarea era în efortul grosului națiunii”.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

174

*Mareșalul ALEXANDRU AVERESCU în ținută de campanie
pe frontul Armatei a II-a*

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

III. Democrația.

Unul din ultimii soldați ai armatii imperiale franceze: fostul Ministru de Război, Generalul de Galiffet ar fi spus odată, că „armata și democrația sunt doi termeni care se exclud”.

Războiul european și evenimentele, care l’au însoțit au răsturnat complet aceste vechi teorii.

Armatele moderne au fost marile laboratorii, unde s’au urzit marile democrații, care au apărut după ultima criza europeană.

Curente populare demostactice, pretutindeni după război, în Europa și-au avut leagănul lor, în sânul armatelor combatante.

Acolo s’au plămădit toate forțele active, care au răsturnat vechile regimuri și au creat pe cele noi.

Cu excepția marilor democrații tradiționale din Franța și Anglia pretutindeni din frământarea armatelor în război au ieșit curente care au creat o nouă stare de lucruri.

Ca și armatele napoleoniene la începutul secolului trecut, care au răspândit pe continent, în marșul lor triumfal, ideile revoluțiunii franceze, tot așa un secol mai târziu, armatele care au participat la conflagrația generală, aveau să arunce sămânța revoluției și a noilor prefaceri.

Răsturnarea regimului țarist și revoluția rusă, nu e atâta opera partidelor din stânga, câte mai ales, opera războiului și acțiunea armatei.

Toți istoricii în această privință sunt de acord. Amploarea mișcării revoluționare și catastrofa în care s’au prăbușit toate forțele de viață ale imperiului rus, sunt rezultatul frigurilor care au cuprins în mod latent și au izbucnit apoi cu violență, în uriașul organism al armatei ruse, încă dela primele înfrângeri.

Boala morală, epidemia de fatalism și de misticism, caracteristica rasii, au subminat sufletului ostașului după trei ani de război și de repetate înfrângeri.

În Rusia, la declararea mării crizi interne, nu existau decât două categorii de

conducători politici.

De o parte vechea birocratie și marea funcționărimă țaristă, care-și perduseră autoritatea, prin înlocuirea regimului,

De alta nouile forțe moderate, care neavând autoritate, au fost date repede la oparte și locul lor, l'au luat elementele, active revoluționare, care au înțeles, că cheia situațiunii, pentru a se putea menține, e să acționeze direct asupra moralului și sufletului armatei, pe care-l cunoșteau și îl înțelegeau foarte bine.

Revoluțiunea rusă în ciuda aparențelor, a pornit de la armată. Ea i-a întărit pozițiunea și i-a lărgit baza. Conducători noi Rusii cunoscând sufletul armatii, nu aveau pe buze de cât strigătul de pace al ei: pace fără aneștiuni pace cu ori-ce preț, cât mai repede.

Vecinătatea Rusii, de care ne legasem în acelaș timp soarta, în cursul războiului, a exercitat, asupra stării de lucruri de la noi, o influență covârșitoare,

Europa întreagă s'a resimțit de pe urma acestui eveniment și catastrofa politică și militară a Germaniei, sunt oameni cari cred, că este mai curând rezultatul direct al revoluțiunii ruse, de cât al victoriei aliate,

Dacă victoriile lui Foch au sdruncinat moralul armatelor germane, nu e mai puțin adevărat, că lovitura decizivă le-a dat-o, noul spirit, care există la spatele frontului, importat direct din Rusia și care avea în curând să cuprindă și cea mai mare parte din elementele active ale trupelor, care se retrăgeau în grabă prin Belgia și Lorena.

Cu atât mai mare a trebuit să fie influența asupra noastră, cu cât eram un popor de țărani cu o civilizație tânără, fără tradițiuni mari, cu probleme politice și sociale asemănătoare, cu dezastre militare dureroase și perduți, ca o insula strânsă între puhoiul slav, în efervescență revoluționară și dușmani noștri nesățioși însetați de pofte de cucerire.

Revoluțiunea rusă era un uragan prea mare, pentru ca suflul năprășnic al ei să nu răscrolească și să aprindă toate durerile, iritând rănilor noastre deschise și încă sângerânde.

Lumea politică, vechile cadre guvernamentale își perduseră complet autoritatea și încrederea populară. Ele erau făcute răspunzătoare de toate nenorocirile și tot o?iul cădea asupra lor. Nouile formațiuni politice sau nouile partide erau

inexistente sau prea slabe, pentru a se pune, în capul unei ast-fel de mișcări.

Armata singură era chemată să joace rolul principal în asemenea împrejurări. Ea avea sufletul ei, tendințele ei, voința sa hotărâtă, peste care nu se putea trece.

Maximalismul rus a pus stăpânire — în imperiul vecin — la timp pe acest suflet și l'a exaltat.

Sufletul deosebit al armatei noastre, trebuia să-și găsească exponentul ei. El trebuia să-i tălmăcească ideologia sa sănătoasă. Să-i fixeze credința și să-i dea impulsivitatea necesară în lupta cea nouă.

Curentul format în oștire avea să fie hotărâtor. El avea să dea tonul în țară. Aveam să fim așa — și nu alt-fel — cum se va orienta această mișcare spontană a luptătorilor noștri, care forma masa mare, activă energetică și oțelită a națiunii. Curentul era prea puternic și pornit ca să i se reziste.

Dar armata noastră, cu toate încercările și suferințele grozave prin care trecuse, își păstrase intact idealul ei militar.

Omul care avea să o reprezinte trebuia să concilieze aspirațiunile ei spre mai bine, revoltele sale surde, explozia sa înăbușită pentru abuzurile și greșelele comise, în același timp, trebuia să rămână statornică credințelor sale ostășești.

Aceasta a fost secretul rezistenței noastre. Aceasta a fost elementul determinant al victoriei, atunci când eforturile încununate de succes ale aliaților noștri, ne-au permis-o.

Omul pe care și l-a ales ea, a fost un militar încercat ale cărui simpatii și înțelegere pentru mase, a fost unul din punctele cardinale ale întregii sale activități.

El încarna spiritul „națiunii armate” în unanimitatea impresionantă a ei.

El era reprezentantul noii ideologii născute în tranșee sau în spitalele de la spatele frontului. El fu dar și părintele noii democrații române.

Armata și democrația nu mai erau — după afirmația lui Galiffet — doi termeni cari se exclud, ci două noțiuni care se completează, se îmbină fericit, pentru a realiza înțelesul nou și fecund, pe care i-l dădeau noile împrejurări, ideile democratice.

„În mijlocul frământărilor din război, — scrie generalul Averescu — conștiința generală și-a dat seama, că răspunderea nenorocirilor prin care treceam se datora mentalității oamenilor, cari au avut destinele țării, pe mâini, adică, partidelor politice cari au cârmuit țara până la război.

S'a născut atunci dorința neînfrănată de a se rupe cu trecutul și de a porni pe o cale nouă în viața politică. Această dorință a fost generală, căci s'a manifestat deodată în toate păturile națiunii, atât în teritoriul ocupat, cât și în cel stăpânit de trupele noastre.

„Pentru motive, ce nu le voi examina aici, dar care constituie una din cele mai interesante și mai curioase probleme de psihologie a masselor, privirile tuturor acelor. cari au fost luați de noul curent, s'au îndreptat asupra mea.

Am crezut că m'aș fi făcut vinovat de adevărată lipsă de iubire de țară și de neam, a nu primi steagul, ce mi se punea ca din senin în mână,

Sunt și astăzi convins, că ar fi fost una din cele mai mari primejdii, dacă aș fi lăsat la voia întâmplării *acel viguros curent, care atunci era gata să se rostogolească cu aceiaș ușurință, pe direcțiuni sănătoase ca și pe povârnișuri dăunătoare țării*”.

Armata — care singură avusese delegațiune dela națiunea însângerată și suferindă — alesese șeful, căpetenia mișcării, ceea ce în asemenea cazuri, are o importanță deosebită.

Armata însă, păstrase și unitatea mișcării, omogenitatea desăvârșită a ei.

Aceste două mari avantagii, aveau să fie lovite cu o mare furie, desfășurându-se o activitate de neînchipuit, de către adversarii firești ai mișcării,

Partidele vechi — în special partidul liberal — care socoteau a fi reprezentanții veritabili — singurii chiar — ai ideiei de stat, au combătut această mișcare, care luase denumirea „Liga Poporului” și pe Președintele ei, în numele intereselor superioare de stat și al pericolului ce prezentau.

Politica aceasta pe care Reacțiunea a dus-o până în preajma venirii cabinetului Averescu la putere în 1920, a fost una din cele mai mari greșeli, care s'au comis vreodată la noi.

Combătând „Liga Poporului” în numele intereselor superioare de stat, au ajuns la un rezultat tocmai contrar: au compromis aceste interese și au pus statul în cea mai mare primejdie, prin întărirea și chiar prin creerea „din bucăți” a extremismului, necunoscut până atunci la noi,

Se știe că extremismul e o floare care apare mai ales la începutul mișcărilor democratice și ea crește atunci cu o violență toxică și cu o iuțeală vertiginoasă.

Ducând luni de zile lupta împotriva mișcării conduse de generalul Averescu,

partidul liberal n'a văzut, că lucra în realitate „pour le roi de Prusse” adică pentru elementele extremiste ale valului democratic de după război — care singure puteau sdruncina din temelii statul nostru anemiât prin război și prin invazie.

La orașe au preparat în mod sigur ascensiunea — prin o serie de măsuri nenorocite — comunismului revoluționar, iar la sate, a țăranismului de clasă, în dorința de a-l opune „averescanismului,” în alegerile din 1919.

Ambele aceste curente extreme — unul având reprezentanți în guvern și Parlament, cel'alt având organizațiuni de luptă, în principalele administrațiuni ale statului — aveau să arunce țara, unii prin acțiunea lor de guvern, alții prin stradă, într'o criză așa de gravă, în cât a fost un adevărat miracol, că societatea noastră a putut să scape fără sguđuiri sângeroase.

Pe lângă marile greșeli ale războiului, partidul liberal a adăogat, în politica internă, și pe aceasta.

Consecințele politice ale acestui act — a cărui răspundere în fața Istoriei o poartă întreagă partidul liberal — au influențat grav, întârziând și chiar compromițând, rezolvarea tuturor problemelor noastre de stat — fie ele economice sau politice după război,

În primul rând însă au dus la distrugerea ordinii interne, într'un moment când utilajul nostru economic era aproape desființat, când împroprietărirea era un prilej de nemulțumiri și de agitații la țară și când granițele noastre teritoriale nu erau fixate, iar cele sufletești nu erau încă dărâmate.

Curentul extremist în marea mișcare democratică, așa cum a luat naștere și s'a dezvoltat, a fost în realitate, acțiunea operii nefaste, în politica țării, a partidului liberal dela război în coace, după cum vasta mișcare democratică sub conducerea lui Averescu, era produsul natural a unei lupte de mai bine de un deceniu, pe care conștiința publică o ducea, în mod latent, împotriva abuzurilor politicianismului, a teroarii, a crimelor și a greșalelor, care au culminat mai ales în epoca neutralității și a războiului.

Acest amestec violent și continuu, în politica țării, a partidului liberal, ne-a dus la o fărâmițare a forțelor, la o frământare internă, fără precedent, în istoria politică a unui stat, când după evenimente, de o așa sguđuitoare importanță, ca războiul și Unitatea Națională, era mai ales nevoie, de o perioadă de liniște și de consolidare,

singura prielnică muncii intensive.

Ieșind din armată și punându-se în capul „Ligii Poporului,” generalul Averescu a înțeles, să dea mișcării pe care o conducea, un caracter de aventură războinică sau de răzbunare violentă împotriva nedreptăților ce i se făcuse în trecut? A urmărit o acțiune personală prin așezarea unui regim personal sau a vrut în adevăr, să înfăptuiască o mare operă, durabilă, de stat? A avut el obiectivitatea necesară omului de stat, în vălmășagul acela de patimi, să dea orientarea, bună și folositoare, interesului obștesc?

Spiritul său de moderațiune, vederea sa cuprinzătoare, energia și sublima sa dezinteresare, niciodată nu s’au manifestat mai strălucit, decât în cursul luptelor grele pe care le a dus în 1918 1919 și 1920.

Ridicând un drapel, el își dă seama de toată măreția momentului, și cu acea forță de concisiune și cu o elevațiune de gândire, pe care o au numai bărbații, care au meditat îndelung asupra evenimentelor, el formulează de la început, termenii problemii și își trage limitele acțiunii sale.

În manifestul lansat la înființarea „Ligii,” la 14 April 1918, publicat în ziarul *Îndreptarea*, el începe, cu aceste cuvinte, de o putere de evocare și de analiză remarcabilă, care definește perfect mișcarea, pe care o reprezintă:

„Asemenea vuetului surd prevestitor de mari cutremure, care pornește din adâncul pământului, se ridică azi din sânul Națiunii, un murmur sub formă de unanimă protestare, împotriva stării de lucruri la care ne-a adus viața noastră politică de până acum.

Din toate păturile sociale și mai cu seamă din sânul masii poporului nostru, se manifestă, sub diferite forme și diferite moduri dorința spre o îndrumare mai bună, mai sănătoasă, mai dreaptă, mai conștientă.

De ani de zile, acei care pe temeiul Constituțiunii noastre falsificate, au avut țara pe mâini, în loc de a fi mandatorii națiunii pentru a îngriji de nevoile ei, s’au ridicat ca stăpânitori ai țării, spre folosința lor.

...Dacă nu se pune capăt acestui fel nenorocit de a conduce treburile țării, rostogolirea în prăpastie e sigură.”

Sfârșitul acestei stări de lucruri, el însă nu-l vede, decât pe căi pașnice, prin aplicarea legii și a unei evoluțiuni normale.

„Deși răul este adânc înrădăcinat, totuși, am credința că încă îndreptarea dorită se mai poate obține fără sguđuire, fără sbuciumare, pe căile consimțite de puterea legilor”.

Guvernul Averescu este reprezentantul caracteristic al democrației parlamentare.

La noi el poate fi socotit ca cel dintâi om de stat, care a încercat — cu mijloace mari și cu șanse de reușită — să facă din regimul nostru parlamentar o realitate, asigurând astfel guvernării noastre de stat, o bază largă democratică, deci mai solidă și mai fecundă în rezultate, ca cea din trecut.

Faptul acesta în istoria noastră politică constituie o adevărată revoluțiune,

În calea ei, au stat vechii reprezentanți ai colegiilor cenșitare coalizați în puterea instinctului de conservare, ca și reprezentanții valului dezordonat al democrației revoluționare, partizani ai violenței sau numai ai dictaturii de clasă.

Sprjinit pe voința unanimă a maselor de la țară, el putea concepe un asemenea plan grandios, de așezare a întregii vieți constituționale, pe bazele unui regim parlamentar real și sincer.

Momentul nici odată nu părea mai prielnic pentru înfăptuirea unei asemenea opere, care ar fi fost în adevăr cea mai măreață și statornică cucerire a democrației românești.

Popularitatea compactă, prestigiul imens de care se bucura generalul Averescu în sânul maselor, ar fi putut asigura de la început vieții noastre parlamentare, o stabilitate, o omogenitate și o vigoare creatoare, pășindu-se cu curaj pe calea înfăptuirilor pozitive și a consolidării interne definitive, înlăturându-se frământările sterile, ca și extremismul, care fatal caută, să se strecoare la ori și ce ocazie, în asemenea împrejurări.

Democrația așezată a Ardealului, alături de democrația ageră, cu simțul practic și cu iubire de disciplină a Vechiului Regat, ar fi putut în comun asigura o operă trainică, dând instituțiunilor noastre fundamentale, adevărata lor valoare și întreg prestigiul pe care trebuie să-l aibă.

Generalul Averescu în prevederea unei asemenea soluționări a problemei, nu voise să dea forma rigidă de partid, încă de la început, mișcării în fruntea căreia se pusese.

Voind să dispuie de elemente politice cu experiență, cu autoritate incontestabilă, ceva mai mult, dorind să lase Adunărilor legislative viitoare, libertatea de ași desemna curente și de a-și indica exponenții, nu consimțise la crearea unei organizațiuni unitare de partid, ci aruncase bazele unei Ligi, în care puteau să intre „toți oamenii de bine din țară, independent de clasă socială și culoare politică”.

El întrevedea parlamentarismul, în forma lui cea mai bună și mai sinceră și nu voia să impue, pe calea unor decizii din afară spiritului de libertate și unitate organică, care trebuie să domnească în sânul unor asemenea Adunări.

O politică de stat însă — îndrăzneț concepută și energic condusă — i-a stat de-a curmezișul și s’a opus de la început, sforțărilor lui sincer democratice, și de o largă perspectivă de viitor. Ele depășeau interesele momentului și căpătau valoarea educativă a unei orientări democratice și constituționale a vieții noastre de stat.

„Ei bine, ne-a fost dat să auzim — spune Averescu, într’un discurs în 1919 — pe unul dintre cei mai de seamă oameni de stat, spunând că formula pentru a guverna România, este Regele și Dorobanțul. Câtă vreme zilele au fost senine, cât n’au fost turburări mari, barca statului a putut să meargă, să ne dea iluzia că ceea ce clădeam era progres și înflorire și să nu se bage de seamă că clădim pe nisip.

Indată însă ce s’a întunecat cerul, îndată ce s’a arătat un pericol, o greutate, cu care a trebuit să ne măsurăm, îndată s’a văzut în ce rătăcire grozavă eram și cât de falsificată era viața noastră politică.”

Nu ne este ertat acum, când a trecut peste noi marele război, care ne-a zguduit în așa grad, în cât a făcut să iasă la iveală până și cele mai ascunse răni ale organismului nostru politic și social, să nu schimbăm formula veche...

Domnilor, între factorii care fac o țară mare, eu cred că alcătuirea lăuntrică, este mai covârșitoare de cât întinderea fruntariilor... Și primul lucru care era de făcut în această direcțiune era de a se întrona legalitatea de a începe să simțim, că trăim într’o țară, care are legi și în care legea se respectă.

Făcându-ne ecoul simțământului general, am cerut reîntronarea Constituției, readucerea la viață a factorului celui mai important constituțional, adică a Parlamentului”.

Această politică sănătoasă de stat, care urmărea așezarea temeinică a unui regim parlamentar sincer, în noul cadru al statului românesc întregit, dotat cu

instituțiunile cele mai libere și mai înaintate, a fost isbită greu prin două acte, care vor apăsa veșnic asupra ideii parlamentare la noi, ca o piatră funerară

În toamna lui 1919 s'a imaginat pentru prezidarea alegerilor generale, un guvern de generali, cu scopul evident de a exercita o presiune morală sau materială asupra alegătorilor, ceea ce a avut de rezultat, că majoritatea corpului electoral, s'a abținut voluntar de la alegeri. Ast-fel primul parlament al României mari, nu era adevărata expresie a voinței și conștiinței maselor. El era născut dintr'un accident — fără să fi urmat fazele normale ale unei dezvoltări naturale — deaceia nu putea avea nici puterea creatoare și nici forța morală, pentru a-și îndeplini misiunea pentru care fusese chemat.

Alegerile din 1919 în condițiunile în care trebuiau efectuate aveau ca scop, întâi de a distruge sau de a da cel puțin o lovitură grea „Ligii Poporului” și în al doilea rând, nereușind acest lucru, era să constituie o diversiune utilă sau în ori-ce caz o încercare abilă, de a descuraja masele, de a le îndepărta obosindu-le, de a tot privi, spre Generalul Averescu,

Primului Parlament al României-Mari, în loc să i-se dea toate garanțiile de seriozitate și de sinceritate, pe care trebuia să-l aibe, de oare-ce el reprezenta un început deciziv, de care depindea întreaga noastră dezvoltare ulterioară, a fost săpat, viciat de la bază, pentru ca el să se poată prezenta în condițiuni dezavantagioase în fața țării și ca discreditul moral și politic, să se lege de la primii lui pași,

Regimul nostru parlamentar, departe de a i se deschide în mod larg porțile, era prin această tentativă, dacă nu sugrumat și ucis în fașă, dar cel puțin contra făcut și falsificat în esența lui, chiar de la origină.

Planul conceput de Averescu, de a introduce regimul parlamentar sincer a fost pentru a doua oară pus în eșec, atunci când camerele alese în 1920, după o activitate rodnică, au fost dizolvate înainte de termen, înainte de a se fi făcut măcar strigările pentru modificarea Constituțiunii,

Forțele oculte din această țară au fost și de astădată mai tari. Ele s'au opus la întronarea unui regim nou, sănătos, statornic.

Dacă statul în dezvoltarea lui, în ordinea care trebuie să existe în cuprinsul lui, în progresul material și economic, pe care e dator să-l realizeze, a păgubit enorm, adoptându-se o asemenea linie de conduită, din punct de vedere moral și democratic,

țara aceasta, a suferit un adevărat dezastru.

Se vor mai putea repara vreodată urmele nefaste ale acestei politici de stat, care s'au opus în mod sistematic și cu succes orientării democratice, pe care Averescu a încercat-o după război?

Această problemă cardinală a vieții noastre de stat, nu a putut fi rezolvată într'o epocă favorabilă și într'un moment prielnic adică la începuturile unei mari mișcări politice, însuflețită de un spirit de moderațiune și de o unitate de simțiri, așa cum nu s'a mai văzut în Istorie.

Această operă se putea totuși înfăptui. Democrația s'ar fi putut așeza pe baze statornice și regimul nostru parlamentar, ar fi putut deveni până în cele din urmă o realitate.

Prin ce mijloace?

Generalul Averescu de la început s'a declarat adversar al loviturilor de stat, al metodelor violente.

El e prea filosof, pentru a fi ispitit de succesele răsunătoare ale unei dictaturi vremelnice și e prea iubitor de țară, ca să-i impue noi sacrificii și s'o mai împingă la experiențe costisitoare, după jertfele nenumărate ale războiului și a doua zi, după apoteoza unității naționale.

Într'un moment când în Europa întreagă, extremismul părea a fi mai stăpân ca oricând pe situație, când dicta guvernelor și porunca Parlamentelor, când spiritul de aventură și de cucerire ușoară și violentă a puterii, era o lege generală, un om în fruntea unui curent formidabil de opinie publică, în a tot puternicia popularității sale, scria în primă-vara lui 1919 aceste rânduri, ca o condamnare a regimurilor personale și loviturilor de stat, pe care el le putea provoca, ascultând de ambițiuni secrete, prin singura voință sau hotărârea sa.

Ele explică mai mult ca ori-ce fondul adânc democratic al acestei personalități, a cărei educațiune și cariera militară nu a putut înăbuși cu nimic din aspirațiunile generoase ale unei democrații, care preferă respectul dreptului cultului ilimitat al forții.

„Ori-care ar fi cauza — scrie Averescu — odată ordinea răsturnată, patimile se deslănțuesc și însăși nesiguranța zilei de mâine, împinge pe uzurpători, sub aparența legitimă a apărării, mai departe, la acte de adevărată violență agresivă.

Odată pe acest povârniș lovitura de stat își semnează singură condamnarea.

Ceeace se ia sau se impune prin violență nu se poate menține decât iarăși prin violență...

În orice caz la sumarea istorică a faptelor se găsește ca rezultat: o serie de zbuciumări, în cele mai fericite cazuri, nefolositoare, iar nu rare ori dăunătoare, fie chiar trecător, evoluării normale a vieții obștești."

Și mai departe:

„Druck bringt gegendruck herbei. De aici nu a putut eși până acum încă istoria.

Conștiința generală poate amorți pentru cât-va timp, sub cutele copleșitoare ale evenimentelor strălucite, ea nu se stinge cu totul și mai curând sau mai târziu, la cea mai mică vibrație, se redeșteaptă și se redeșteaptă neîndurătoare. Indiferent dacă plătesc nota vinovății, violențele îndurate se răzbună. Când? Nu importă. Totul, se reduce la chestiune de timp."

Și amintindu-și, de lovitura de stat dela 18 Brumar 1799, el spune despre cariera lui Napoleon, aceste cuvinte:

„Eternul fapt, cine seamănă vânt culege furtună, de care nu a scăpat nici îndrăsnețul dela Brumar, căci și la dânsul, în dosul unui frontispiciu orbitor, se ascundeau oculte dorințe egoiste. Nici chiar puterea geniului nu este deci un scut împotriva fatalității istorice."

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

186

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

IV. Opera de guvern

Dar omul de stat, se vede mai ales, în acțiunea lui pozitivă de guvernământ, atunci când investit cu autoritatea politică și îndeplinătatea răspunderilor, e chemat să facă față situațiunii, să ia initiative, să imprime direcțiuni, și să determine rezultate.

Generalul Averescu dacă a știut canaliza și domina un curent de opinie, dacă a putut fi omul care să ridice entuziasmul maselor, pentru persoana lui, până la fanatism, în politica de realizări, de înfăptuiri practice, în opera de guvern, își va da toată măsura superiorității sale.

Luni de zile fusese atacat și prezentat ca un agitator de ocaziune, un Boulanger, care exasperând pasiunile populare, va fi — odată ajuns — în fruntea guvernului, un pericol pentru stat și o decepțiune pentru toată lumea.

Cardinalul de Richelieu, care avea în afacerile de stat destulă experiență pentru a avea o opinie în această delicată materie, spunea:

„Sunt anume împrejurări, când nu e permis să se delibereze prea mult timp, fiind-că natura afacerilor nu o permite.”

Niciodată o guvernare, n’a fost pusă în așa împrejurări, încât să se poată delibera mai puțin, fiind-că natura gravă și urgentă a afacerilor n’o permitea, de cât cea dela 1920.

Niciodată țara noastră nu s’a găsit pe pragul unei catastrofe mai sigure, aruncată în plin haos, cu germenii disoluțiunii și descompunerii interne într’un progres mai înfricoșetor, cu o situație morală și materială, care părea chiar celor mai optimiști, fără ieșire, decât în acele zile apăsătoare ale primăverii lui 1920.

Partidele noi în inexperiența lor — dar mai ales în zăpăceala în care le aruncase hârțuiala Partidului liberal în Parlamentul din 1919 — dăduseră faliment în opera lor de guvern.

Generalul Averescu, care a încercat să le dea ajutor, acceptând Ministerul de Interne, după câte-va zile a trebuit să se retragă, arătând d-lui Vaida, Președintele de Consiliu, motivele demisiunii:

„După convingerea mea nu este vremea să facem încercări și experiențe. Țara are imperioasă nevoie de un guvern tare, compus din oameni experimentați și sprijiniți pe o majoritate compactă, omogenă și fără elemente dizolvante în ea, pentru ca să înceapă să lucreze serios cât mai neîntârziat, potrivit așteptării generale.”

Partidul liberal răspunzător de situațiunea generală, era acum, mai ales vinovat, și de atmosfera încărcată politică, care era datorită tot uneltirilor și intrigilor din trecut ale lui, prin diviziunea întreținută între partide.

Noul guvern prezidat de Averescu, avea să ducă lupta, pe mai multe fronturi.

Situațiunii, nu i se putea face față, la voia întâmplării, împrumutând atitudini de circumstanță, ci într'un spirit hotărât, serios, după un plan aplicat cu toată vigoarea, repeziciunea și suplețea necesară.

Nu era o operă improvizată, de expediente cu mijloace în pripă — care se cerea acum — și care ar fi făcut impresiunea, de slăbiciune, de dezorientare și mai ales ar fi probat, lipsa, unui element esențial în asemenea împrejurări, de forță și în primul rând, de forță morală.

Noul Prim-Ministru departe de a debuta prin inconsequențe, el ținu dela început să se arate statornic ideilor și tendințelor, pe care necurmat până atunci, le apăraseră în opoziție.

„O mișcare politică ca aceasta — declară a doua zi la putere — născută din frământările timpului, nu poate fi călăuzită în acțiunea sa, decât de principiile născute ele însăși, din aceste frământări.

Masa poporului simplistă și onestă în sentimentele ei, nu are nici o îndoială asupra sentimentelor și credințelor noastre, și de aceea ne acordă încrederea.

De sigur că orice atentat la siguranța statului se va izbi de pavăza iubirei noastre conștiente de țară”.

Iar în declarația pe care o face în Cameră în numele guvernului, dându-și seama de greutatea pe care le are de învins, el nu se sfiește să arate, care e răul cel mai răspândit în situația de atunci și de care pare a se teme mai mult:

„O rană nepipăită, dar poate cea mai serioasă din toate, este modificarea mentalității aproape în toate straturile sociale, ceea ce a dus la o serioasă rupere a echilibrului dintre sentimentul datoriei și legitimitatea dreptului”.

Paralel cu aceste manifestări în cadrul politicei generale, statul român trecea

însă, printr' o îndoită criză, una de ordin social și alta național politic. El era amenințat, în primul rând, în siguranța lui. Această siguranță, nu privea numai ordinea internă și autoritatea puterilor publice, dar ea amenința destul de serios, prin starea de incertitudine pe care o crease, prelungirea unui anumit provizorat, unitatea ființei noastre de stat național, unul și indivizibil.

Erau cu alte cuvinte două probleme: era în joc principiul autorității organelor constituite în stat amenințat de curentele subversive și al doilea exercițiul suveranității naționale, care nu funcționa normal pe toată întinderea Regatului.

Unitatea națională, ori cât de desăvârșit se efectuase, lăsase totuși vestigiile unor particularisme, unor tendințe centrifuge, cari se puteau accentua, în dauna forței unitare a statului român.

După cum războiul, sdruncinase încrederea maselor în puterea autorității de stat, procesul însuși al unității naționale, purta în el germenii diferențelor seculare și al regimurilor separate la care fusese supus.

Criza de stat se agrava și printr' un al treilea element, tot așa de considerabil, ca și primele două, prin dezorganizarea totală a producției, distrugerea utilagiului economic și dezastrul finanțelor publice.

Răul avea o altă latură, nu mai puțin îngrijitoare situațiunea externă în care ne pusese, pe de o parte politica de rezistență și de izolare a cabinetului Brătianu, pe de alta, atitudinea enigmatică a Rusiei în fața procesului de disoluțiune internă, spre care mergea cu pași repezi statul român.

Dar pe această criză de stat, al cărui tablou sombru l' am schițat, se ridica amenințătoare și furioasă, criza violentă a partidelor, întărită de diviziunile și de pasiunile exasperate ale lor.

Noui formațiuni apăruseră, zăgazarile extremismului politic și revoluționar fuseseră larg deschise, prin politica greșită care se făcuse până atunci, de comprimare a curentului popular reprezentat prin Averescu.

Unitatea compactă a acestei admirabile mișcări, fusese atinsă, și prin crăpăturile uriașului bloc al „Ligei Poporului”, pătrunseră de odată elemente străine, care nu avusese nici un raport cu ființa sa organică, dar care printr' o confuziune de nume, revendicau dreptul de existență, de la sânul aceleiași viguroase surse.

Problema părea foarte complicată. Ea părea chiar a fi fost complicată dinadins.

Așteptam parcă, să ajungem la punctul critic, să atingem punctul culminant al crizei, pentru ca să începem să facem ceva.

În asemenea condițiuni și într'un asemenea moment generalul Averescu a luat puterea.

Una din chestiunile, de care „Liga Poporului” își legase mai mult numele, și care făcuse parte integrantă din programul său, erau Răspunderile.

Șeful însuși al „Ligii” în 1918 scrisese o broșură, care avusese un puternic răsunet în țară, cu acest titlu.

Autorii greșelilor războiului trebuiau trași la răspundere.

Era o chestiune de înaltă morală publică, și de justiție istorică. Acei vinovați de dezastrele și de umilințele noastre, eram în drept toți să cerem, ca să-și ia pedeapsa.

Totuși oportunitatea acestei măsuri salutare, și de ordin național, n'a mai putut fi luată în considerare, față de turnura gravă și neașteptată, pe care a luaseră cele mai importante probleme de stat.

Parlamentul din 1919, nu luase nici el pozițiune în această chestiune de interes general, ceea ce contribuise considerabil, a-i diminua din acuitatea, pe care și-o păstrase până atunci.

Fără îndoială că acesta a fost un act bogat în consecinți de tot soiul.

Guvernarea generalului Averescu, în primul rând, s'a resimțit adânc, de pe urma unei astfel de măsuri, pe care a fost constrâns s'o primească, numai de împrejurări și de necesități superioare de stat, pe care le vom analiza mai târziu.

Evident o așa varietate de probleme, cu un caracter așa de esențial și de determinant, pentru viața statului nostru, presupunea o încercare de seriare a lor în timp și spațiu, de limitare a eforturilor — cel puțin provizorie — la anumite domenii de activitate smulse din ansamblul general al intereselor, cele mai multe solidare și lust opuse.

Fiindcă omeniește nu s'ar fi putut atinge altfel, nici un rezultat. Într'un haos — pentru a ieși — e indispensabil, o metodă.

Preocuparea și efortul principal, trebuia concentrat în direcțiunea unde primejdia se simțea mai tare și unde ireparabilul amenință să se consume.

În această privință n'a existat alegere. A lipsit, în primul rând, timpul material

pentru aceasta. Omul de stat era isbit brutal, masiv, de necesități imperioase, cărora trebuia să le facă față de îndată.

Problema restabilirii ordinii interne era punctul de căpetenie, în jurul căreia gravitau toate celelalte interese de stat în suferință și care așteptau o soluțiune.

Grevele neîncetate, agitațiunile muncitorimii de toate categoriile, dezorganizarea principalelor servicii publice, vântul de anarhie care sufla prin toate rândărilor și în toate părțile, trebuie potolit, stăpânit, oprit, pentru ca orice altă activitate să-și poată relua în mod normal cursul.

Cum a fost concepută problema restabilirii ordinii?

Marele merit al generalului Averescu, stă tocmai în spiritul în care a conceput rezolvarea acestei probleme, și care, în adevăr relevă, calitățile sale incompareabile de om de stat.

Soldat în toată puterea cuvântului, el, care o viață întreagă învățase la o altă școală, aceea de a tranșa conflictele mari dintre oameni prin arme, ar fi putut să se inspire de metodele sumare, violente, la care militarul e deprins totdeauna, prin instinct, să recurgă, când e pus în fața necesității represiei,

Nu. A fost o concepțiune nu numai civilizată, inspirată prin urmare, de sentimentele de iubire și de respect pentru viața omenească, dar a fost mai ales ideea că violența nu e o metodă fecundă în rezultate, atunci când e vorba de pus bazele unei opere constructive și de așezat, stâlpii principali ai or cărei consolidări interne și care, nu pot fi până la urmă, decât numai spiritul de libertate și de armonie al claselor (Îndreptarea No.129 Anul VI). „O sumă de factori au trebuit să concureze la restabilirea ordinii, dintre care cei mai însemnați, sunt factorii morali, iar în al doilea rând, trebuie să menționăm în mod special, factorii de ordin tehnic.

Este o eroare să se creadă că o operațiune așa de vastă, în care era intrat direct întreg ruajul statului, până în cele mai delicate ale lui resorturi, putea să fie dusă la bun sfârșit, fără o preparațiune metodică, fără ca spiritul de organizare și de prevedere, să fie pus în mod larg la contribuție.

Acest lucru nu a lipsit generalului Averescu. Despre el — ca despre orice mare militar — se putea spune: „il avait le génie de l'ordre”.

Tecnică restabilirii ordinii, a fost una din lucrările cele mai grele, dar și una din cele mai strălucite ale operațiunii. Ea s'a bazat pe ideia militarizării principalelor

servicii publice, în caz de grevă generală.

Averescu încă de pe vremea când era în opoziție, însărcinase pe un ofițer general, cu facerea unui asemenea plan de mobilizare.

Venit la guvern, el ia măsuri de a doua zi, ca marele stat major al armatei, să procedeze de urgență la elaborarea unui plan complet de mobilizare al poștelor și căilor ferate. Generalul Mihail Ionescu a avut o parte însemnată în această lucrare, de care s'a achitat în mod cu totul remarcabil.

În toamna anului 1920 s'a produs criza, greva generală a căilor ferate. Primul ministru se afla în tren, se întorcea dela solemnitatea unei împrumutări, și abia a putut sosi la București.

Abia întors, în aceeași zi, dă ordin de a se pune de îndată în aplicare măsurile studiate și preparate din vreme.

Se știe ce a urmat. Mecanici suiți de soldați cu forța pe mașini, conduceau trenurile sub privigherea santinelor. După care muncitorii în cea mai mare parte, își reluară lucrul.

Gravele evenimente cari se desfășurau, nu surprinsese pe șeful guvernului și nu-l găsisse nepregătit.

Prin aceasta bătălia era virtualmente câștigată și în câteva zile ea avea să se transforme într'o victorie definitivă a ordinei. Riposta guvernului își produsese efectele încă din prima oră. Greviștii se simțeau ei înșiși matați.

Principalul se făcuse. După aceea au urmat, firește, accesoriile".

Dar în această privință, e de menționat un fapt important. Fiind în inspecție în Basarabia, primul ministru dă mandat în absența lui, ministrului de interne Argetoianu, de a proclama starea de asediu în București, în caz de necesitate. Situațiunea a fost judecată astfel, încât decretul a apărut și starea de asediu a fost aplicată, mai ales avându-se în vedere necesitatea, de a se da proceselor în curs o soluțiune grabnică.

Atentatul criminal de la Senat, în care au pierit un membru al guvernului, un înalt prelat și un senator, arestarea comuniștilor partizani ai Internaționalei a III-a, procesul acestora, sunt episoadele tragice sau numai dureroase, cari arată gravitatea situației în care ne aflăm, și energia cu care a trebuit să i se facă față.

Conducătorii periculoși și agitatorii de profesie, prinși în flagrant delict, trebuiau separați de massă. Operațiunea aceasta s'a săvârșit într'un calm desăvârșit și fără violențe inutile.

Astfel de crize, în toate țările, după război, fie ele țări învingătoare sau învinse, au cunoscut jertfe de sânge, pierderi de vieți omenești, pagube materiale imense.

La noi nu am avut de deplâns asemenea nenorociri. Situațiunea a putut fi totdeauna dominată fără ca să avem de înregistrat excese regretabile, din nici o parte.

Operațiunea a fost condusă, fără precipitare, dimpotrivă cu calm, cu fermitate, dar și cu toată energia trebuincioasă, ceea ce a evitat din capul locului pierderile și i-a asigurat pe deplin succesul.

Cari au fost factorii morali cari au intrat cu această ocazie în balanță?

Cari au fost elementele de ordin sufletesc, ce au determinat masa mare muncitorească, să simtă inanitatea convingerilor extremiste și să le abandoneze?

Evident în primul rând concepțiunea nouă, care și-au făcut-o, asupra puterilor reale ale statului, când au venit în conflict cu ele.

Dar tot în aceste elemente de ordin sufletesc, trebuie să considerăm și ideea, pe care muncitorimea a fost silită să și-o facă, de forțele uriașe de rezistență, ale societății noastre, și cari zac mai ales acolo, în adâncimea satelor.

Conștiința că satele sunt liniștite, că ele nu au nici o simpatie pentru cauza lor, că ei sunt astfel izolați, în mijlocul acestei imense mări țărănești, care sprijină guvernul și îi dă asentimentul necondiționat, la toate măsurile lui de represiune, a făcut ca majoritatea muncitorimii, să capete o intuițiune mai exactă, a puterii lor în stat.

Problema restabilirii ordinii trebuie văzută mai ales sub acest unghi. Ea are o înfățișare mai vastă, decât aceea care i se acordă de obicei.

Omul de stat nu poate considera problemele sociale, într'un mod fragmentar, ci numai în ansamblul lor, în toată amploarea și cu toate repercursiunile, pe cari le poate avea.

Reprezentanților proprietății colective și ai comunismului integral, trebuia să li se opue în acelaș timp, pe lângă autoritatea statului, forța reală și nesfârșită a apărătorilor proprietății individuale, pentru a spulbera definitiv, utopiile și a tăia

gustul, pentru aventuri politice sau experimente sociale și în viitor.

Reforma agrară era un act de dreptate socială, dar mai ales era în momentele acelea, un admirabil instrument de pacificare.

Necesitatea desființării imediate a obștiilor, și aplicarea împrumutării individuale, prin parcelarea terenurilor expropriate. era o chestiune care venea să cântărească mai greu, în atmosfera de anarhie și de nesiguranță prin care treceam, decât toate baionetele pe cari le puteam pune în linie, împotriva dușmanilor interni ai statului.

Această chestie lămurea odată pentru totdeauna și consolida definitiv o situație. Restul, erau sbuciumări zvârcoliri, cari se puteau domoli prin forța lucrurilor, sau la rigoare prin intervenția unei mâini abile sau chiar și numai a unei mâini tari.

Această operă a împrumutării, oricât de măreață e prin ea însăși, în acele împrejurări, nu a fost decât un important capitol, al unei probleme mai mari, mai sguuitoare, și mai neîmblânzite: a restabilirii ordinii interne.

Decretul-lege din Martie 1920, în care se fixau categoriile de împrumutări, întinderea loturilor, prețul, etc., legea islazurilor, votată în sesiunea de vară a parlamentului, fac parte din aceste măsuri menite să întărească dela început, pozițiunea proprietății individuale în stat și să o pună în măsură, de a reacționa cu un ceas mai de vreme, și în mod eficace, împotriva turburătorilor păcii sociale.

Îmbrățișată astfel problema restabilirii ordinii, nu este decât o primă etapă — și cea mai importantă — a consolidării interne a statului român, sguuit adânc, prin urmările războiului.

Rezultatele mari în această direcție nu s'au obținut prin întrebuințarea exclusivă sau permanentă, a forței organelor publice. Ea nu a fost organizată în sistem, ci rămâne un accident pasager, dar necesar, la care s'a recurs numai în momentele, în adevăr critice.

Au fost factori morali — puși în mișcare la timp și pe o scară întinsă, ajutați de o politică de stat înțeleaptă — care au decis de victorie.

Un factor moral prețios, în lupta care s'a dus în timpul acestei crize a fost însăși persoana Primului Ministru, înaltele lui calități de militar, organizarea sa sufletească deosebită.

Două întâmplări, două fapte anecdotice vor ilustra ca o încheiere întărind

această observație.

Era în Martie 1920. Noul guvern abea se instalase la putere Delegațiuni de muncitorii veneau zilnic, la Ministerul de interne sub diferite pretexte. Președintele de consiliu, care era atunci și Ministru de Interne fu informat în una din zile, de secretarul general, d. Ion Atanasiu, că una din necesare delegațiuni, cerea cu stăruință de mai mult timp, să fie primită în audiență.

Primul gest al primului Ministru fu un quasi-refuz. La insistențele ajutorului său, el fixează o oră chiar pentru a doua zi.

A doua zi un grup de căpetenii socialiste apăru, la ora exactă. Erau numai puțin de vreo 40.

Sânt introduși în cabinetul Ministerial. Salonul deveni neîncăpător. Ministrul și ajutorul jenați, abia au loc în picioare.

Dela primele cuvinte muncitorii ridicară tonul. Generalul Averescu îi privește liniștit, îi ascultă, fără să le facă vre-o observație.

În fața atitudinii lor provocatoare, secretarul general se temu de o lovitură, bănuind că a fost atras într'o cursă. Era imposibil de a mai lua vreo măsură sau de a cere vre un ajutor de afară.

În momentul când situațiunea părea perdită, Primul Ministru, pe un ton de gravitate calmă, se adresează direct unuia din ei:

— Domnule P., am primit pe acești oameni pentru Dumneata. Dacă mai continuă așa, te fac răspunzător de purtarea lor.

Avertismentul Primului Ministru nu folosește nimic. Unul din ei amenința cu brațul. Momentul devine într'adevăr critic.

Atunci generalul Averescu, încearcă să se retragă puțin înapoi, și cu acea hotărâre a soldatului, gata, să-și facă datoria și să înfrunte ori-ce pericol. spune:

— Domnilor v'am primit, pentruca să vă ascult doleanțele. Văd că răspundeți cu necuviințe Primului Ministru al țării. N'am ce să mai discut cu Dumneavoastră... Vă rog să ieșiți acum... Vă promit că am să vă distrug.

Grupul amenințător, deveni ca prin minune, liniștit. Se auziră câte-va șoapte. Erau discrete, reproșuri reciproce... După aceea, fiecare dispăru, fără să spună o vorbă.

Cel mai fericit om însă era Secretarul general, care avea răspunderea întrevederii. El asista palid și abătut la această scenă, fără speranță într'o întorsătură

favorabilă a lucrurilor.

Altădată. Un grup de muncitori galbeni, iarăși vreo 50 la număr, aveau obiceiul să vie veșnic la audiențe, după tradiția lăsată de ministerele precedente.

Într'o zi Generalul Averescu, suia scările ministerului, pe care „galbenii” le ocupaseră complet. Primul ministru e primit cu urale. Entuziasmul e la culme. Erau doar și ei apărătorii ordinii în stat!

Un muncitor ia cuvântul și arată marile servicii, pe cari le-au adus ei țarei, și ajutorul, pe care l'au dat la timp autorităților, în lupta împotriva „roșilor”.

Se aștepta cuvântul Generalului. Acesta cu calmul lui imperturbabil și cu seninătatea lui obișnuită:

— Domnilor, vă mulțumesc pentru cele ce a-ți făcut. Acum, însă vă rog, să vă vedeți de treabă. Guvernul meu e destul de tare, ca să păstreze și singur liniștea. Pe viitor vă rog să nu mă mai importunați cu vizite de asta. Avem fie-care de lucru, noi la minister, d-v. acasă.

Paralel cu restabilirea ordinii, guvernul Averescu, pentru a reda toată autoritatea politică statului înăuntru, trebuia să ia o atitudine față de chestiunea administrațiunii separate a Ardealului.

În prevederea actului dela Alba-Iulia, există încă o administrație regională sub conducerea Consiliului Dirigent la Cluj.

Un decret lege apărut în luna lui Aprilie 1920, desființează Consiliul Dirigent, deschizând astfel larg calea unificării politice și administrative, la care fusese până atunci, acest organ, mai mult o piedică,

Cu câțva timp înainte o puternică sciziune s'a produs în partidul național. Goga, Lucaci, și o sumă de elemente de valoare, partizani ai unirei necondiționate și adversari ireductibili ai regionalismului, se raliază din prima oară la mișcarea „Ligii Poporului” și dimpreună cu elemente numeroase din Bucovina și Basarabia. fuzionează într'un partid unitar, pe toată întinderea Regatului, într'o mare Adunare populară la Arenele Romane din București sub numele: Partidul Poporului.

Acest eveniment a avut un puternic ecou în Ardeal și măsura desființării Consiliului Dirigent, a fost salutăată de întreaga populațiune ca unul din cele mai fericite acte, menite să cimenteze pentru totdeauna Unirea.

Primul ministru porni într'o lungă călătorie prin Ardeal. La Năsăud, Oradia

197

Mare, Sibiu, Dej, Arad, Timișoara. Lugoj, pretutindeni el merge ca să-și explice politica sa. El arată cum va face împrăștierea, cum va unifica legile, cum se vor schimba coroanele, ce măsuri sunt luate pentru aducerea grâului și porumbului din vechiul Regat, ce vederi are pentru crearea și întărirea industriei, etc.

La Sibiu ține un mișcător discurs, în care spune:

„Sunt cu desăvârșire recunoscător ursitei mele, că mi-a fost îngăduit să lupt, cu arma în mână pentru realizarea idealului nostru național, care de veacuri a fost numai un vis de aur al strămoșilor noștri și astăzi e o realitate. Sunt recunoscător soartei, că a ținut astfel firele vieții, că-mi este îngăduit astăzi, să lucrez la o bună organizare a vieții launtrice de stat. Intenția mea este că ceea ce am câștigat prin jertfe să consolidăm acum prin muncă, sânguină și cinste. Și cel dintâi lucru ca să se facă consolidarea țării, trebuie să fie perfecta armonie, între toți acei cari alcătuiesc această națiune”.

Iar la Năsăud, vorbind urmașilor de grăniceri, el le reamintește:

„D-voastră care aveți fire de soldat, mă veți pricepe, că ceea ce spun, voi face. Căci cuvântul de soldat, e cuvânt sfânt. După cuvânt trebuie să urmeze îndată fapta.”

Și răspunzând unui vorbitor, completează astfel aceeași nobilă idee:

„Aici mai mult ca ori unde sentimentele d-v. de dragoste mă mișcă, fiindcă sunteți scoborîtori de luptători”.

Aceste două fapte numai dacă s’ar fi săvârșit, restabilirea ordinii, suprimarea administrației regionale, și ar fi fost de ajuns unei guvernări, pentru ca ea să fie bogată. Ele au atras dela început cabinetului Averescu inamiciții înverșunate. Extremismul politic — al noilor curente — s’a văzut lovit prin restabilirea ordinii, în însăși rațiunea lui de a fi, în principiile și metodele lui de luptă, iar partidul național de peste munți, s’a simțit direct atacat, prin desființarea Consiliului dirigent, pe care au considerat-o ca o alungare din propria lor casă.

Isbind în interese de ordin politic așa de vitale, cei loviți prin această politică de stat, s’au coalizat ducând o luptă pe viață și pe moarte, în Parlament, în contra guvernului.

Mai ales această coalițiune, era menită să se strângă prin legăturile create în comun, în Parlamentul din 1919 și guvernarea Vaida. Federația Națională a combătut, fără distincție, cu o violență rară, toate actele, toate măsurile și toate legile guvernului.

Susținut însă de o majoritate compactă, omogenă, cabinetul a învins toate greutățile și a înfruntat cu succes toate asalturile opoziției coalizate.

Opera de guvern, era firesc să se resimtă de pe urma unor atacuri așa de perseverente și de înverșunate, pe care în mod fatal. trebuia să le ridice, o politică de stat, care se inspira din alte orizonturi, decât acelea ale adversarilor.

Guvernul avea conștiința, că fără rezolvarea acestor două probleme, statul nu putea face un pas înainte, întărirea și consolidarea internă, era o imposibilitate,

Guvernul nu putea să facă nici o tranzacție principială cu adversarii săi în această privință. Îi trebuiau două rezultate: netezirea drumului unificării și restabilirea ordinei, pe care nu le putea obține fără sacrificii, fără lupte și fără rezistențe.

Dacă statul a eșit triumfător din această luptă, nu e mai puțin adevărat, că pozițiunea guvernului cu tot succesul lui, a fost slăbită, din punctul de vedere politic.

Totuși cabinetul Averescu, a avut timpul și energia necesară, să înfăptuiască încă o operă considerabilă.

Problema consolidării economice și financiare a Statului, i-a atras noi dușmăni, cu atât mai periculoase și mai ireductibile, cu cât ele erau mai oculte și mai insesizabile,

Transporturile au fost îndrumate pe o cale sănătoasă. Poate nicăeri ca în această direcțiune, progresele n'au fost mai evidente și mai numeroase. Ele constituie unul din meritele principale și reale ale guvernării Averescu,

Opera financiară, a fost iarăși, una din cele mai rodnice și mai curagioase. Finanțele publice au fost scoase din haosul în care se găseau, și îndrumate pe calea unui așezământ sănătos. Legile financiare ale lui Titulescu, votate în mijlocul unei atmosfere grele, create de noi adversari ai regimului, era un început temeinic și în acelaș timp, o mare reformă democratică.

O politică economică și financiară, hărțuită, stânjenită la fiecare pas, și în cele din urmă paralizată, de partizanii monopolurilor și acaparării avuții naționale în stat, a căror interese nu erau satisfăcute sau erau lovite, a slăbit definitiv pozițiunea guvernului și i-a dat lovitura de grație.

Monumentul însă nepieritor, al acestei guvernări, e legea agrară. Ea crează nu numai o situațiune nouă de drept, proprietății rurale la noi, dar e începutul unei mari prefaceri economice și sociale în România modernă. Generalul Averescu în

colaborarea lui Garoflid, a găsit un sprijin, în această lucrare istorică

De sigur că o deosebită strălucire, dă roadele acestei opere de guvern, politica sa externă. Take Ionescu prin alianțele pe care le-a știut crea, prin îndrumarea iscusită pe care a dat-o acțiunii sale diplomatice, a deschis relațiilor noastre din afară, o eră nouă. Ele au întărit pozițiunea statului român prin legături durabile și utile și a refăcut situațiunea noastră morală și politică, în fața aliaților din Apus, sdruncinată prin politică de rezistență și de izolare a cabinetului Brătianu, la Conferința din Paris.

Trebuind să meargă drept în politica de stat, pentru a putea atinge obiectivele fixate, guvernul din 1920 — 21 a ridicat în calea sa, opozițiuni violente și puternice, cu care s'a găsit într'o stare permanentă de luptă. Angajat așa de greu în față și în momentul când obținuse rezultatele așteptate, el s'a văzut de odată descoperit și atacat violent din coastă.

Cine erau noile forțe care-i cădeau fără veste în flanc, și îi duceau acum, un război de exterminare? Erau vechii inamici ai regimului parlamentar și ai guvernelor democratice, care-și lua revanșa. Erau amnestiați „Răspunderilor” și destinarii trufași ai unei faimoase telegrame, de la un oficiu rural din județul Ilfov.

Tragicul acestei situațiuni, e că toți adversarii regimului, fără nici o excepție de culoare politică, s'au coalizat la un moment dat în contra lui, crezând că sunt în preziua unui Waterloo politic, când „generalul” va fi trimes în fine, în liniștea de la Sfânta Elena, și scos din viața publică, unde intrase, turburînd socotelile acestor profesioniști ai politicii.

O operă fecundă de guvern a fost ast-fel oprită și isbită, în plin avânt și în plină desvoltare, de combinațiunile mărunte ale politicianismului vechiu și nou.

Evenimentul a fost pregătit, cu un fast neobicinuit, cu un lux de amănunte și cu o grijă deosebită cu concursul expres sau tacit, al tuturor actorilor politici mai importanți.

În 1919 era „trădătorul de țară” amenințat să fie tradus în fața unui consiliu de război.

În 1920, era numai „șeful unei bande”, care trebuia să-și ispășească păcatele de a fi dat țării o guvernare rodnică în clipe tragice prin retragerea forțată și în uitarea rușinoasă sau în tihna vieții private...

Acest fapt a pus în evidență șubrezimea adâncă, artificul trist, golul sfâșietor,

al sufletului nostru politic. El arată că nu putem fi conduși, decât prin eternul sistem al conspirațiilor ridicole, al violențelor josnice sau al înscenărilor revoltătoare.

Învălmășeala care s'a creat de aici, nesiguranța care a urmat, dau un aspect confuz, o lipsă de consistență, o neseriozitate dureroasă, întregii noastre vieți politice.

Ea nu are la bază nimic, nici un principiu sănătos, nici o directivă mare. Ea e clădită în primul rând pe violență și pe minciună, pe un materialism respingător.

Statul este marele suferind în această criză. Viața noastră publică e sguduită în fundamentul ei. Ea nu mai are nimic durabil fiindcă nu mai are nici o morală.

Ori ce vor spune adversarii, generalul Averescu în politica țării, a fost un soldat care a avut o credință, poate tocmai fiindcă a fost soldat și a fost învățat să aibă tot-d'auna una.

Următor acestei credințe, el a mers pe drumul drept, pe care în orice stat constituțional, toți factorii politici, fără excepție, fie ei guvern, opoziție etc. trebuie să-l ție, într'un acord superior, fără de care pactul fundamental, nu are nici un sens.

El avusese însă grija, să scrie încă de la primele zile, intrând în politica militantă, această admirabilă frază, într'un articol din 1918, care părea că e menit să conție nu numai o aplicațiune la propria sa situațiune, dar și o explicațiune morală a noilor fapte la care asistam acum.

„De o parte, calea dreaptă a adevărului plăcut sau neplăcut, neted sau colțuros, dulce sau amar, mângâietor sau aspru, gingas sau brutal, într'un cuvânt în toată goliciunea sinceră a realității, de alta poticele și poticuțele întortochiate și întunecoase, de asemenea în toată goliciunea, dar în goliciunea celei mai hidoase deformări levantine a adevărului!”.

El a crezut că un servitor al statului, nu se poate furișa, pe cele din urmă, chiar dacă cea dintâi i-ar fi fatală, atunci când nu face, de cât să apere interesele superioare, pe care le-a găsit greu amenințate, din toate părțile, și pe care le-a aparat cu sacrificiul popularității sale și a situațiunii sale politice.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

201

1. M. S. Regele Carol I.
2. A. S. Regala Prințipele Ferdinand moștenitorul tronului.

3. A. S. Regala Prințipele Carol.
4. General de Divizie Averescu.

Șeful de Statmajor general al Armatei.
(Studiind harta operațiilor pe timpul celui al 2a război balcanic din 1913.)

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

V. Pentru Coroană

Dacă Regele Carol a favorizat, așa de mult, cariera militară a Generalului Averescu, Regele Ferdinand, n'a arătat, în perioada ascensiuni sale, o favoare egală, omului de stat.

Evident judecata noastră, se referă la acte ce aparțin unui trecut, și care prin aceasta chiar, au încetat de mult, de a fi în domeniul actualității și pe care, le putem atinge azi fără inconvenient.

Ne aflăm în fața unuia din capitolele interesante, ale carierii Generalului Averescu și de sigur cercetat de aproape, el e poate cel mai caracteristic, cel mai plin de învățăminte, și tot de odată mai mișcător.

Nimic nu zugrăvește mai bine — nici înălțimea. nici scăderile, nici lipsurile și nici contrastele care se sbat, în sufletul omului de stat de cât raporturile sale cu Coroana.

Considerat ca un intrus, ca un ambițios, amestecul în politică a unui militar de valoarea lui Averescu, nu era un fapt, care să bucure cercurile noastre politice. El era un pericol. Era spiritul nou. Era mai ales necunoscutul...

Coroana nu a putut scăpa influenței unor asemenea păreri. Ele era tot așa de unanime după cum erau de autorizate.

Istoriceste, este dar explicabilă, aversiunea generală cu care era primită în cercurile superioare, manifestația aceasta a unui om, care venea sprijinit pe imensitatea unui curent popular nemai văzut până atunci la noi. Era un „personaj” care stătea pe picioarele lui proprii, care avea la spate o forță, pe care se putea bizui și căreia nu te puteai opune la infinit.

Evident aceasta trebuie să fi fost gândurile care au frământat direcțiunea superioară a politicei noastre de stat.

Imparțialitatea Coroanii în fața luptelor politice este pentru ori-cine o dogmă. Eroarea e însă omenească și regele el însuși este om.

Meritul bărbatului de Stat este să înțeleagă în mod sincer acest lucru. În

procesul, care se deschide, el trebuie să aibă meritul unei credințe puternice: credința că în viața politică a statului el este o necesitate reală și neînlăturabilă, credința că Coroana este un nebitru suprem a cărui judecată, trebuie așteptată, fără teamă. Numai astfel, el are autoritatea morală, de a se impune și de a triumfa pe căile pașnice, până la urmă.

Nimeni nu a înțeles mai bine acest rol și nu a arătat mai puțină nerăbdare, și i-a repugnant mai mult de a recurge, la sistemul amenințărilor, obișnuit în asemenea ocazii, de cât șeful Ligii Poporului, fost odată Prim Ministru, atunci când în consultarea națională, din toamna lui 1919 părerile lui fură cu totul înlăturate, și împotriva lor, un guvern neconstituțional de generali, avea să prezideze cea dintâi și cea mai importantă manifestare a corpului electoral român.

El nu izbucnește, nu strange pumnii, nu are revolta omului politic pasionat, nici furia răzbunătoare a agitatorului, care crede că a sosit acum momentul, să deslănțue furia populară și să-și joace ultima carte.

El este soldatul disciplinat, care nu reacționează, în fața nedreptății, șefului? Gestul lui, e să-și încrucișeze brațele, și să aștepte, ca șeful să se convingă, el însuși, de greșeala care a comis-o?

Este aceasta fructul educațiunii sale militare sau rezultatul unei reflexiuni morale și filosofice?

Nu, este raționamentul practic al omului de stat, al omului de guvern, este intuiția clară, netedă, că lucrurile cu toată aparența lor, contrară, se îndreaptă spre soluțiunea întrevăzută și așteptată de mult.

Abținerea de la alegeri, a fost desigur un moment critic dar în același timp și certitudinea victoriei, deoarece acumulara unei greșeli mai mult, cum era guvernul neconstituțional de generali peste greșelele, care creaseră, acea stare de lucruri, nu putea să ducă decât la o dezordine și mai mare, și la necesitatea până la urmă, de a se face apel la el, pentru a interveni. De aceea cea mai bună și folositoare politică, era de a-și încrucișa brațele.

Așa se explică această abținere. Ea era riposta mândră și vrednică, a unui adevărat om de stat, la o acțiune a cărei răspundere n' o avea și ale cărei scopuri, într-o țară constituțională ca a noastră, nu le înțelegea.

„Teama de urmărirea unei posibile încăerări — scrie Averescu a propo de

alegerile generalului Văitoianu a fost unul din motivele pentru care am preferat să ne ținem departe de urne... Eram siguri că ingerințe vor fi și că la spatele, acestor ingerințe erau să fie baionetele. Nenorocirea ar fi fost inevitabilă și am fi voit să cruțăm fără de ea.

Am făcut-o pentru că silința noastră este, ori-ce s'ar întâmpla, armata să nu aibă nici un amestec în luptele politice".

Și termina ast-fel:

„Incontestabil că spiritele sunt în stare de efervescență. Nu mai puțin incontestabil este că exploziunile gazelor celor mai puternice nu s'ar produce, dacă nu ar fi supuse apăsării din afară. Deci nu compresioni, ci supape. Nu baionete, ci libertăți. Nu teroare sau intimidare, ci legalitate. Nu favoritism ci imparțialitate".

Este o superioritate, care se afirmă împotriva greutăților care triumfă de toate obstacolele, și care se impune până la urmă, cu puterea inevitabilă, a unui eveniment de întâiul rang.

Această superioritate, dacă totuși împotriva evidenței, oamenii refuză să o recunoască, împrăjurările, care sunt mai tari de cât voința lor, își iau totdeauna sarcina, să o dovedească, cu o forță cu atât mai mare, cu cât a fost mai desprețuită.

Prăbușirea internă din primă-vara lui 1920 și apelul care s'a făcut în acele momente la Generalul Averescu, este o confirmare eclatantă, a acestei reguli în Istoria politică.

Coroana însă a rămas pe de asupra acestei incident constituțional, care a provocat atâtea frământări și a desbinat așa de profund viața noastră politică,

Este marea lecție care se desprinde din aceste evenimente și este rezultatul pe care l'a obținut numai politica înțeleaptă a Generalului Averescu.

Chemat la guvern, ca ultima rezervă, el vine ca servitor credincios al Coroanei, fără să-i amintească, fără să-i reproșeze nimic.

El înțelege toată primejdia statului, că nu poate sta la tocmeală, pentru a pune condițiuni, direct sau indirect, fără a slăbi prestigiul însuși, al singurei instituții, care mai rămăsese neatinsă, în acea vreme, a Coroanei.

Dar el nu e nici politicianul egoist, meschin, lacom și răzbunător, care urmărește un târg imoral pe spinarea nenorocirelor țării, numai din dorința de a-și extermina adversarii.

El își dă seama că un om de stat, nu poate face față unei astfel de situațiuni, oricâte calități ar avea, dacă în primul rând, nu e o forță morală.

Această forță morală el o pune întreagă la dispoziția țării, în slujba statului, fără gânduri ascunse și fără socoteli mărunte.

Aici în adevăr ne apare soldatul, în toată simplitatea și în toată măreția lui,

E întreg sufletul său de ostaș care se vede în această împrejurare. El se consideră, ca un apărător, pe care toată lumea îl așteaptă, nu ca învingătorul unei politici, care așteaptă să-și culeagă în mod egoist roadele.

A încetat de acum orice calcul. În mod generos el își dă toate puterile și toată popularitatea ce o are cu sine, transformându-se în instrumentul devotat al binelui obștesc.

Ast-fel problema răspunderilor, această sabie a lui Damocles, care atârna deasupra politicianilor războiului nostru, a căzut dintr'odată.

La spatele prestigiului Coroanii și a idealismului unui soldat s'a smuls, pe furiș, o pagină din Istoria noastră contemporană, care trebuia totuși scrisă chiar dacă ar fi trebuit să fie udată de multe lacrimi. Ele nu ar fi fost nici cât un strop de apă, pe lângă lacrimile, care au costat, numai singura înfrângerea dela Turtucaia.

Dar Coroana trebuie nu numai ferită, de atingerile sbuciumărilor, pe care le deschidea criza internă în care ne aruncase, niște alegeri neconstituționale, ea trebuia mai ales, înălțată și înconjurată, de simpatia și încrederea unanimă a țării întregi. Pentru omul de stat conștient, Coroana în împrejurările acelea, nu reprezenta numai un arbitru al luptelor politice, care putea fi trasă la răspundere, pentru greșeli reale sau ipotetice în materie politică, ci era mai ales, și în primul rând, simbolul unității naționale, abia încheată.

Dacă mari prefaceri, de ordin social și politic, se rostogoleau acum, dezordonat, în cuprinsul granițelor regatului, scuturând viguros toate clasele, era un alt fenomen mai interesant, mai puternic, mai grandios, care reținea mințile și mișca toate sufletele, impunându-ne noi datorii: era unitatea națională.

Revendicările de ordin economic, politic și social, puteau oricare ar fi fost ascuțimea lor — pentru omul de stat — să mai aștepte. Edificiul național însă, abia înjghebat, trebuia de îndată, pus pe baze sufletești, și morale, cât mai puternice. Legături indestructibile trebuiau create, între toate părțile componente, ale noului organism

urzit, de pe urma victorii și a suferințelor comune,

Instrumentul cel mai chemat, pentru atingerea acestui scop, era Coroana.

Nici o considerație nu-i putea trece înaintea. Nici o convingere, oricât de respectabilă și de intimă, ca să nu-i poată fi sacrificată.

Coroana era atunci mai mult decât un arbitru politic, era o garanție a existenței și a integrității noastre de stat național.

De aceia generalul Averescu înțelegând revendicările democratice ale timpului, s'a pus în fruntea lor, nu ca dărămător sau răsturnător — căci nu acesta era rostul momentului — ci mai ales ca un creator, într'o ordine nouă și turburată de lucruri, în care ideea națională, își lua, cea mai desăvârșită intrupare, adevărata sa ființă râvnite de secole.

Nimic nu arată mai bine, această însuflețire a sa pentru marele act al unității, — înaintea căruia trebuie să tacă orice altă preocupare politică — de cât rândurile pe care le scrie, a doua zi, după ce Regele a citit Mesagiul de deschidere al Parlamentului, ieșit din alegerile din 1919, dela care s'a abținut. Din ele nu rezultă nici o amărăciune, nici o muștrare egoistă, ci numai o patriotică slăvire a solemnității momentului, prin care treceau deopotrivă toți Românii.

„Fără cea mai mică exagerațiune, se poate spune că Mesagiul Tronului, citit eri în fața aleșilor din tot cuprinsul noilor hotare, este actul de naștere al României Marii. Prin el a intrat în viață, oficial și în știința întregii lumi, România visată de veacuri și înfăptuită de generațiunile actuale, cu un așa larg tribut de bărbăție jertfe și suferințe. Un capitol din viața neamului, capitol de aspirațiuni și de revendicări s'a încheiat. S'a deschis înaintea noastră, de acum capitolul consolidării”.

Restabilind ordinea și netezind calea unificării, Averescu a întărit statul.

Dominând pasiunile populare, jertfindu-se uneori, până a se micșora pe sine, în luptele politice, el a întărit Coroana.

Opera sa de guvern, nu ar fi niciodată completă și în fața viitorimii, nu ar fi avut tot înțelesul său istoric, dacă nu am considera-o din acest îndoit punct de vedere.

Ea seamănă cu aceia a marilor patrioți, din istoria unității italiene, care au pus mai presus de idealurile și de convingerile lor democratice, principiul unității naționale, prin ideea monarhică, slujind-o pe aceasta din urmă, cu un devotament și cu o nobilă pasiune, căreia au fost gata să-i sacrifice toate credințele lor intime.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

207

El e tocmai ca acel erou popular devenit legendar al Italiei. care după ce a cucerit, Sicilia și Neapolul, s'a dus apoi de le-a oferit pe amândouă la picioarele Regelui său.

După ce și-a atras iubirea soldaților și a poporului întreg, pentru faptele lui în război, generalul Averescu și-a pus imensa sa popularitate, în serviciul Coroanii, în mod dezinteresat, fără trufie și fără condițiuni.

El a restabilit pacea socială grav amenințată și a consolidat unitatea națională care tânjea întărind Monarchia într'un moment de criză generală, punând-o pe deasupra patimilor și diviziunilor acestor agitate vremi.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

208

Despre erou

Acea ce deosebește pe erou de ceilalți oameni, este dezinteresarea, sinceritatea și forța.

Cine-va poate fi dezinteresat din nepăsare, sincer din slăbiciune, dar când amândouă aceste calități, sunt expresiunea cea mai curată a forței, omul care le întrunește, are în adevăr croiala unui erou.

Dacă după o definiție celebră a unui mare moralist, eroismul este fructul muncii și al tăcerii, atunci nu există exemplu, în care aceste condițiuni, să se împlinescă mai desăvârșit, decât omul pe care l'am studiat până acum.

Acestea sunt elementele, care făuresc adevăratele exemplare de luptă și de rezistență ale rasi. Ele apar, în epocile turburi, în preziua marilor prefaceri și îndeplinesc, în aceste ocaziuni, necesități de conservare națională.

De aceia, priviți-l, în împrejurările obicinuite ale vieții, în vremurile normale, când fiecare cu minimum de efort, își poate găsi un loc sau câștiga o situație.

El atunci e ca un vultur pe câmp, de asupra unui șes, se mișcă încet, mersul lui e șovăitor și une-ori, penibil. Aripel lui grele, impunătoare, sunt pentru alte locuri, pentru alte avânturi.

El e învățat cu furtunile dela munte, cu înălțimile ametoare, cu aerul tare și rece al stâncilor, de asupra naturi mărețe și înfricoșitoare, unde puține viețuitoare, pot să se urce.

Om de război prin instinct ca și prin educație, om de stat prin voință aplicată și prin resursele infinite ale spiritului și sufletului, el reprezintă în toate împrejurările, o voință eroică, tenace, o impulsione nouă, o direcțiune sănătoasă, o încercare deapururi generoasă, tot-d'auna îndreptată, spre mai bine.

El reprezintă calitățile de bază, aceeace e trainic și viguros în sufletul nostru, el încarnează mai ales pornirile noastre spre luptă și virtuțele noastre de rezistență și apărare.

Un erou, represintă aceeace e mare și în adevăr, impresionant, în om.

Este cultul ascuns, secret, care există în fiecare din noi, pentru sacrificiu. De aici purced acțiunile mari ca dintr'un isvor sacru.

Fiecare din noi, ori-cât am fi de răi, credem măcar în clipa primejdiei în puterea devotamentului, în iubirea aproapelui. Nimini nu a crezut mai mult, din contemporanii noștri, în aceste calități așa de omeneste, decât acel, care a fost iubit în țara asta mai mult, și a inspirat mai mult devotament în popor.

Fondul acesta, de largă simpatie umană, este aceea ce deosebește și înalță pe omul public superior, de pleava supărătoare și inutilă a celorlalți.

El e un idealist fervent și în viața politică, mai ales, el aduce această notă nouă.

Dar o viață politică fără un spirit realist serios, ca și fără un idealism sănătos, este sau o utopie ridicolă sau o mocirlă de materialism hidos.

În mijlocul acestei lumi politice dela noi, așa de împestrițată, și așa de inegală, generalul Averescu are ce-va de mare Seigneur. El pare a fi atașat de nobilele lui tradiții, adică de câte-va principii de morală eternă, câte-va adevăruri simple, fixe, aproape imuabile, scoase din experiența istorică a statelor și a popoarelor, și pe care le apără cu o sinceritate și o încăpățănare, în adevăr ostășească.

El e sigur pe dreptul lui, pe pozițiunea pe care stă, și pe care n'o abandonează niciodată, în ciuda oportunităților și a seducțiunilor de tot felul, pe care actualitatea le oferă veșnic și din belșug, omului politic.

Din această cauză, pentru ochiul superficial, el apare ca toți mari Seigneuri, disprețuitor ai lucrurilor mici, și ca un veșnic risipitor de bunuri. De avantajele lui se împărtășesc alții. Din popularitatea lui se nasc partide noi, din opera lui de guvern trăesc foarte comod partide vechi și din activitatea cinstită a lui, pândesc frimiturile cu nesațiu, toate elementele și toate formațiunile de o potrivă de convinse, de stângăcia și neabilitatea lui, și din care își crează capitalul, cu care au să-l combată.

În asemenea condițiuni e natural, ca cea mai mare parte a oamenilor politici, să ne apară pe lângă el, ca având mentalitatea coborâtă, prozaică, banală, a oamenilor de serviciu....

Nestatornici în păreri, egoiști în conduita lor, prefăcuți, invidioși, fără orizonturi și fără strălucire adevărată, fără să-i preocupe viitorul, sau comandamentele trecutului sau datoriile mari ale prezentului, — chiar cei mai talentați dintre ei — nu urmăresc decât satisfacerea imediată a intereselor de moment și nu

concep viața comunității, într'un cadru mai larg istoric, care impune deopotrivă respect și sacrificii tuturor.

Arțăgoși, cu pasiuni mici, intoleranți, dominați mai mult de instincte decât de idei, ușuratici, majoritatea oamenilor din care se racrutează personalul nostru politic, trăește într'o permanentă înfrigurare și goană, ba după grația mulțimii, ba după buna voință suverană, nici odată prin ei înșiși, prin cugetul lor propriu, prin voința lor așezată și statornică. Ei nu recunosc necesitatea unei ordini, a unor metode și norme, care i-ar jenă în salturile lor. Ei disprețuesc un spirit profund, serios de care în realitate se tem și pe care-l denunță ca tiranic.

În îmbulzeala universală, care a urmat după război, în această neînchipuită răsturnare a valorilor, în molozul general care a curs din toate părțile și al aluviunilor aduse, de puterea furtunoasă a curenților noi, el se ridică, liniștit — și liniștitor pentru toți — ca acea stâncă de granit, care singură poate oferi, siguranța unui fundament solid.

Averescu e punctul stabil, e „bariera”, e elementul creator și ponderator, în viața statului nostru de după război.

În mijlocul contrastului violent, ce-l provoacă unii, prin frenezia lor după putere — ca după un nou pământ al făgăduinței — și lăcomia sălbatică cu care ceilalți își apără privilegiile și enormele lor interese materiale, el e destul de senin și de dezinteresat, pentru a înțelege, că trebuie să fie, în asemenea împrejurări un tampon, un regulator în acest conflict, menit să sdruncine liniștea statului și pe care, numai timpul îl va tranșa definitiv.

Eroism civic și eroism militar — sursa lor permanentă și ideală, e aceiași.

În societatea modernă, erou în vreme de pace, însemnează, că individul, învins sau învingător, trebuie să rămână întotdeauna, o forță morală. În viața publică, în statele cu așezământ constituțional, conducătorului politic, i-a încetat de mult dreptul, de a-i mai fi permis totul. Sunt reguli de morală, de drept public scris și nescris, cari nu se pot călca, fără a nu se comite, adevărate atentate la civilizațiune și la progresul general. Există o sănătate morală a moravurilor, într'o țară, care singură e creatoare de valori și care nu poate fi disprețuită, fără a nu se produce grave și periculoase perturbări.

Democrațiile adevărate se așează, pe cât mai multe reguli de drept, cari nu se

pot turburà, nici prin acte de forță materială, nici prin violența arbitrarului, fără a nu fi expuși, în viitor, la primejdia unor reacțiuni, din cari se nasc mișcările violente.

Forța morală a omului politic, constă în a rezista tuturor tentațiunilor, pe cari le oferă exercițiul puterii în stat sau încurajarea populară, ce o poate aduce după sine totdeauna entuziasmul nemărginit al masselor.

A aveà un crez, o credință tare și a o păstră împotriva tuturor îndemnurilor, chiar de ai fi învins de forțele materiale, este lozinca supremă a eroismului cetățenesc.

Omul de stat, care e pătruns de asemenea ideologie, are o valoare etică, pe care perspectiva prezentului, nu ajunge, pentru a formulă asupra ei, o judecată completă istorică.

Eroismul cetățenesc al unui om, poate salvà o națiune dela revoluțiune. Sfârșitul său eroic, în aceeași direcțiune, poate dimpotrivă, naște o revoluțiune.

Dacă în primul caz, forțele naționale, au fost oprite dela încercarea tragică, numai prin întrebuițarea puterii morale, de care a dispus la un moment dat un om, în cel de al doilea caz, sacrificarea brutală a sa, poate naște în sufletul generațiunilor viitoare, credința, că numai apelul la forță, este singura mântuire, într'o societate, a cărei organizațiune este așa de imorală și de putredă.

Cariera politică a Generalului Averescu, e una din cele mai bogate, prin meditațiunile pe care le deșteaptă. Ea ne oferă un exemplu caracteristic, al influenței variate, pe care o are în istoria politică a unei țări, prezența eroului — om de stat — , în cursul desfășurării ei.

Această influență e totdeauna decisivă. În ciuda aparențelor, urmările ei sunt mai profunde decât o socotesc raționamentele absurde și calculele greșite, ale celor interesați. Ea sfârșește , mai curând sau mai târziu, prin a triumfă, ca o lege morală inflexibilă, ca fiind expresiunea, justiției iminente ce stă la baza tuturor lucrurilor omenești.

Țara noastră are nevoie, cât mai mult, de asemenea caractere, de cât mai multe energii, capabile de sacrificiu, în lupta cu forțele materiale biruitoare și a tot puternice.

Dacă aceste lucruri, ea le-a resimțit atât de viu, când era mică, azi când a devenit mare, e o necesitate, profundă, organică. Ele sunt singure capabile, ca să o întărească, s'o facă înăuntru, destul de puternică, pentru ca să se poată apăra singură în afară.

Politica nu se poate așeza, numai exclusiv pe combinațiuni artificiale și ocazionale.

Politica trebuie să fie o forță creatoare, o forță de muncă, de pricepere, de răbdare și de energie permanentă.

Sufletul nostru politic e subminat de bizantismul și de fanariotismul vechii noastre școale de stat.

El trebuie înlocuit. S'a crezut că a murit odată cu înfrângerile și dezastrele noastre militare, de care singur era responsabil.

El a fost totuși destul de tare, ca să reziste și ca să triumfe în cele din urmă. Favorizat de împrejurările istorice extraordinare, pe care le-am cunoscut dela războiul încoace, el s'a strecurat cu perfidie și îndemânare, reluându-și iar locul său de mai înainte.

Guvernul Averescu reprezintă cea dintâiu mare forță istorică, care i s'a opus, cu îndârjire. El a venit însă într'un moment, când idealul național și idealul democratic, băteau împreună și cu aceiași putere irezistibilă, la porțile destinului nostru istoric.

Idealul național, prin unitatea națională, a trebuit să i se deschidă, larg porțile, pentru ca să intre toți în noul cuprins, al statului întregit, fără deosebire de clasă sau de culoare politică, în timp ce ușile casei noastre, n'au putut fi deschise pentru ca vântul libertății și al democrației, să străbată toate colțurile ei întunecoase și ascunse.

Averescu în politica țării noastre, este întemeietorul unei școli noi. Ea reprezintă prima reacțiune serioasă, împotriva vechii școli, ale cărei metode cultivau cu preferință minciuna și violența.

Școala cea nouă își trage obârșia ei, în primul rând, din recunoașterea legitimității dreptului, a seriozității ce cuprinde el și din valorificarea lui, necesar ca un cozolar prin forță.

Averescu însă nu a voit să dea această definiție complexă, unei formule, care a aparținut de fapt, mișcării politice, reprezentată de dânsul, el a refuzat personal, să pue la baza dreptului nostru public, după războiul, forța.

Este o trăsătură caracteristică a eroului, de a nu agita o sabie, decât numai cu voința de a o întrebuința. Sabia care a fost muiată în sângele dușmanului, nu putea servi cu egală onoare, ca o amenințare, împotriva adversarilor din interior. Nu pe ea

mai ales — a crezut el — se putea întemeia ceva durabil înăuntru, după ce ne apăraseră, în afară, mai înainte, împotriva dușmanului secular. Democrația românească, nu putea cere, acest lucru, omului dela Câmpulung, dela Mărăști și dela Oituz.

În exemplul lui și în voința lui, să găsească, singură puterea necesară, de a desăvârși o operă, pe care el a întreprins-o, sub auspicii așa de grandioase.

Forța pusă în serviciul dreptului, constituie unul din lucrurile sfinte, care i-au fost date omului și este tot de odată, unul din perceputele, pe care se întemeiază însuși civilizațiunea noastră.

Averescu singur a crezut că — în viața socială — forța morală, în ceeace-l privește, singură ajunge, pentru a-i da autoritate dreptului și a-l impune împotriva rezistenței forțelor materiale. O concepțiune romantică, pe care numai un mare soldat, ar fi cutezat s'o aibă, în mijlocul unei lumi politice, așa de mici și a unei vieți publice așa de scăzute, care-i apărea condamnată. să dispară. Spiritul lui de moderațiune, autoritatea numelui său, a crezut că va fi o pavază și că va impune și celor mai recalcitranți, striviți sub povara păcatelor trecutului și în condițiunile grele în care se afla țara. De aceea el a disprețuit forța, pe care toate marile democrații au pus-o la baza lor, ca un drept legitim și ca pe o cucerire a timpului.

Dar dacă eroul în vreme de pace, trebuie să fie o forță morală, în război — atunci când e conducător — el trebuie să fie un creator de evenimente. Dacă forța morală nu duce la acest rezultat, ea nu are nici o valoare.

Rezultatele sînt singure decizive în cauză. Aici timpul nu așteaptă opera sa reparatorie. Legea celui mai tare trebuie să impue respect și tăcere, celui mai slab, în mod brutal și fără alegere.

Interesul superior comandă isbânda și numai isbânda. În afară de aceasta nu există nimic altce-va, de cât: vorbe, vorbe, vorbe...

De aceia nici o slăbiciune, nu se iartă și nici o intențiune oricât de genial ar fi nu interesează, dacă nu se obține acest lucru,

Generalul Averescu este un făuritor de rezultate, un creator de evenimente. Acest lucru el l'a dovedit, pe toate fronturile care a servit, cu prisosință. În el nu recunoaștem pe militarul obișnuit, ci pe omul de război desăvârșit care, s'a impus atențiunei națiunii, numai prin actele sale, prin noile stări de lucruri, pe care le-a creat oriunde a luptat, prin voința sa, pe care a știut'o impune dușmanului în atâtea rînduri.

Soldatul nostru a știut să facă această deosebire. Ea e pe deasupra teoriilor. Alegerea conducătorului adevărat nu e o banală întâmplare. E unul din marile secrete ale existenței, care nu se destăinuiește oricui, ci numai sufletelor alese ale raselor în adevăr războinice. Această virtute țaranul nostru soldat a avut-o, în cel mai înalt grad și în voința lui, de a se bate, trebuie să vedem și noi nevoia lui îndărătnică de a avea un șef.

Armata noastră a creat singură o asemenea figură legendară. Forțele ei principale de luptă au recunoscut-o din primul ceas.

Cuvintele naive ale soldatului simplu, care cântă în drumul lui spre front: „că-i bătrân și are cioc, și în lupte-i cu noroc”, vorbesc mai mult, de cât toate studiile de strategie militară ale specialiștilor,

Ieșit din rândurile cele mai de jos ale armatei, Averescu s'a format la sânul acestei instituțiuni, ani de a rândul, încet, răbdător, în tăcere, printr'o muncă necurmată, care impunea deopotrivă șefilor și subalternilor.

În această privință cuvintele lui Carlyle, asupra eroului, cuprind adevăruri, pe cari le putem aplica, în toate timpurile și în toate locurile, și cu atât mai vârtos la cazul nostru.

Vorbind de Napoleon, pe care nu-l iubea, el spune ast-fel: „Eu nu găsesc de loc la el aceiași *sinceritate* ca la Cronwel, eu nu găsesc decât una cu totul inferioară. Nu exista la dânsul, acel *drum tăcut, dealungul atâtor ani dearândul*, având în sufletul lui, acel teribil de numit pe lume: „du-te cu Dumnezeu”, și neavând de cât această singură credință și această forță cu sine, el nu a fost o cugetare și o *valoare latentă*, mulțumită de a rămâne ast-fel latentă până la izbucnirea ei, ca și o flacără a unei lumini a Cerului.”

Fără îndoială, că nu există în istoria noastră contemporană, un alt om, care să fi pornit de la origină mai modestă să fi făcut în viața sa. ucenicie mai multă. și care să fi găsit în sine, o putere de credință și o forță mai mare, pentru a străbate toate etapele unei cariere prodigioase, și mai înarmat cu o pregătire mai formidabilă.

De la voluntarul din escadronul de la Ismail, care nu putea să-și ridice șeaua în război la Plevna, până la invingătorul de la Mărăști și Oituz, sau Primul Ministru care a salvat Moldova în primăvara lui 1918, și Președintele de consiliu care a restabilit ordinea în 1920, este ascensiunea firească a aceleiași neînfrânte energii. Ea are la bază o putere de voință, pe care o pune, nu numai în toate actele vieții sale, dar mai virtos, în toate marile acte ale comunității, atunci când e chemat s'o reprezinte.

Teoria acțiunii, a făptii, și-a găsit de astă-dată, o desăvârșită aplicațiune la noi. Ea e unul din lucrurile rare, pe care ni le oferă cultura și educațiunea noastră versatilă și de suprafață de până acum. Modelul pentru generațiunile viitoare trebuie să fie aici, nu în altă parte.

El trebuie căutat în puterea voinții creatoare și a caracterului nostru întreg. În adâncimea și gravitatea spiritului care ne înalță până la sacrificiu și până la datorie.

Suntem o națiune mare și avem un stat care în viitor, trebuie apărut prin forță, pe care pururea trebuie să o găsim în noi înșine, nu în combinațiunile savante sau miluite ale cancelariilor europene.

Suntem un popor a cărui virtuți latente zac de prea mult timp în noi. E momentul ca ele să fie scoase în valoare cât mai curând.

Avem puțința de a ne crea în lume o cale mândră.

Pilda vie ne o dă studiul uneia din personalitățile cele mai complete și mai impunătoare din câte am avut.

Ea pare a ne aminti această maximă veche, în care trebuie să credem mai ales azi, după evenimentele istorice, la care am participat așa de activ, și pe care le trăim încă: Spiritul învinge tot-d'auna materia. Civilizațiunea noastră nu se poate clădi altfel, pe o temelie durabilă.

Ne trebuie o credință și ne trebuie mai ales oameni, care s'o servească cu o forță și cu o sinceritate egală.

Evocând această figură — de om de război și de om de stat în acelaș timp — am făcut-o în primul rând, pentru interesul, pe care-l presinta prin ea însăși, dar și din dorința de a arăta necesitatea, de a părăsi drumul cel vechi și de a îndruma activitatea noastră generală, în spre o altă direcțiune mai fecundă.

Trebuie să renunțăm la mijloacele mici din trecut, cari pot folosi scopurilor noastre personale sau unora din interesele trecătoare ale statului — și să luăm calea cea mândră, cea bărbătească, cu adevărat eroică — și în viața noastră publică și în viața obștească a fiecăruia. Numai astfel putem pune Statul și societatea pe calea măririi și a înfloririi adevărate. Numai astfel evocarea exemplelor mari, ne poate servi și ne poate fi cu adevărat folositoare.

Generalul Averescu rămâne un simbol, ori cât ar vrea pasiunile politice sau necesitatea luptelor, în care și astăzi stă angajat, să ni-l dispute sau să-l diminueze,

El formează patrimoniul nostru comun, de care nimeni nu se poate atinge, fără a nu-i fi lui însuși rușine.

Generalul Averescu, dacă prin actele lui de până acum aparține istoriei mari, prin voința lui însă veșnic trează, va aparține încă multă vreme, actualității celei mai ar-zătoare.

Este trăsătura fundamentală a eroului — și desigur, că nu e cea mai puțin nobilă — de a lupta continuu, atâta timp cât încă o părticică de viață mai animă materia.

Lui îi rămâne o mare datorie de împlinit, aceea de a sta totdeauna în mijlocul oamenilor și de a nu-i părăsi nici atunci când imaginea lui puternică a rămas singura forță, care mai mișcă sufletele lor recunoscătoare.

Cuvântul adversarilor, mărturia lor sinceră, este testimoniul cel mai înalt pe care-l poate obține un om în viață.

Unul din spiritele eminente ale vremii, d-l Iorga a fost un statornic adversar al Generalului Averescu. A scris totuși aceste rânduri, care completează mai bine ca orice, acest portret al eroului, evocat aici, numai, în liniile lui mari:

„Am văzut la noi, în 1913, la cartierul general din Corabia, un om pe care-l cunoșteam... Vagonul lui era o colecție de hărți și o bibliotecă. Acolo se deschidea întâiu fereastra dimineată și ultima lumină care se stingea era în căsuța lui. Nevoile materiale ale vieții păreau să nu existe pentru el, cum existau pentru alții. La anume ceasuri apărea de acolo un călugăr în uniformă, care mergea la rostul lui, fără încetineală și fără grabă. Nu impunea prin nimic această siluetă palidă de om slab și rece, dar aveai siguranța că de aici, de la neîntrerupta cugetare din acest cap de ascet, pleacă toată mișcarea ce se desfășoară peste munți și văi și că ea își va atinge ținta.

La Orhanie, în fundul Bulgariei, la trecătorile ce deschid drumul spre Sofia, anume greutăți militare se înfățișaseră. Într'o noapte s'a oprit la cuartier un automobil care făcuse douăsprezece ceasuri de drum, cel puțin. Aceiași figură, și la simpla lui înfățișare tăcută și răspândind tăcerea, dar cerând imperios cugetarea și acțiunea, aceiași atmosferă de siguranță umplu larg sufletele tuturor. Făcû cercetările sale, atinse mâncarea, și în miezul nopții porni prin pustiul dușman pentru alt drum de douăsprezece ceasuri. Și din acel moment se impusese pentru toți dogma succesului...”.

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

218

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

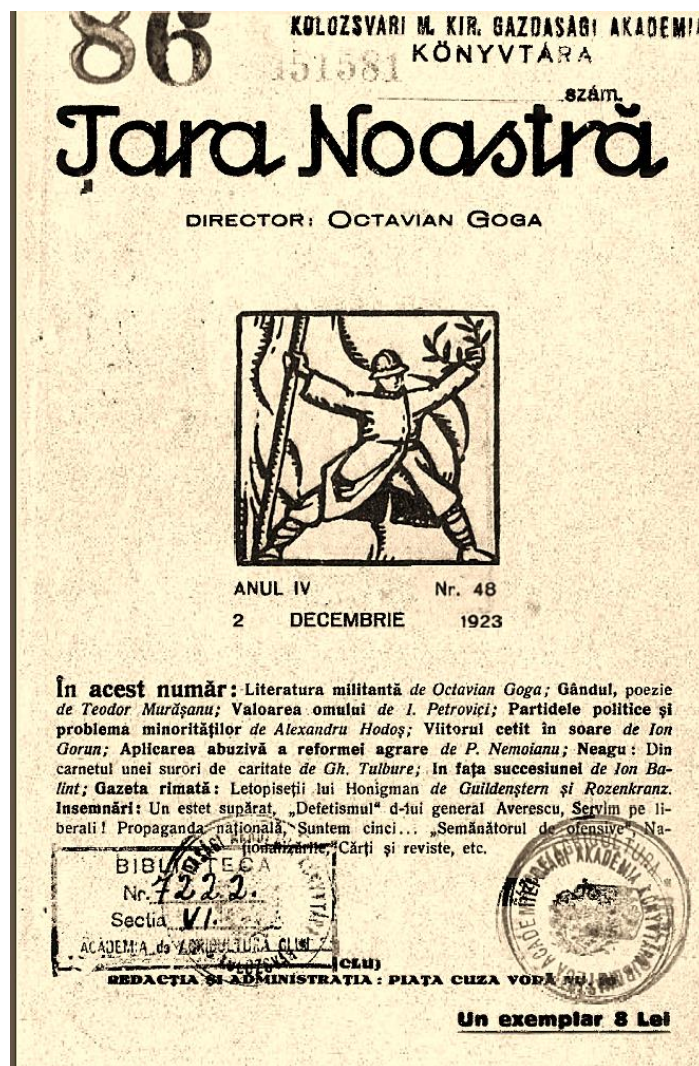

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

219

Mihail C. Vlădescu. Fost Deputat
Generalul Averescu sămănătorul de ofensive
1923

220

Anunțăm însă o surpriză. Ultima numărătoare se va face la alegerile viitoare, când *Patria* va avea prilejul să constate câți suntem noi și câți au rămas credincioși taberei în care port-drapel e d. Sever Dan. Și mai făgăduim ceva. Făgăduim că de data aceasta vom pune contracandidat dlui Iuliu Maniu la Alba-Iulia, ferindu-l de rușinea — care era cât pe-aici să i se întâmple în alegerile trecute — de a fi pus în minoritate de excelentul cismar Crețu din partea locului. Fostul președinte al Consiliului dirigent merită să fie trântit de un candidat ceva mai serios...

„Sămănătorul de ofensive.“ Fostul deputat de Teleorman, d. Mihail C. Vlădescu, a cărui interesantă activitate literară ne era cunoscută sub pseudonimul de Alexis V. Drăculea, a scos la iveală o carte în care se înfățișează personalitatea militară și politică a dlui general Averescu. Volumul, de peste 230 pagini, e împărțit în cinci părți: a) Ostașul, b) Maestrul și șeful, c) Omul de război, d) Omul de stat și e) Despre erou.

Autorul își recomandă el însuși, în prefață, lucrarea sa, în chipul următor:

„Am căutat în linii largi, să evoc un portret, pe care l'am considerat cu ochiul liber, din care n'am voit să rețin decât aceea ce e esențial și ceea ce poate interesa masa cea mare a publicului românesc, care s'a simțit așa de puternic atrasă în vremurile grele către acest om. Am privit cu simpatie această figură, și era de datorie mea să fac astfel, fără să uit imparțialitatea istorică, pe care o datoriez subiectului însuși, dar mai ales, fără să pierd din vedere, că profesiunea de apologist, nu e simpatică, chiar atunci când e sinceră, și că e o ocupațiune totdeauna mediocră, chiar

atunci când a reușit, să atingă un scop mai înalt.“

Indemnăm pe cetitorii noștri să răsfoiască aceste pagini, scrise cu o remarcabilă vioiciune de stil, cu atât mai mult cu cât vor înțelege, sub o lumină nouă, multe din faptele războiului pentru întregirea hotarelor noastre.

Naționalizările. Inspectorul comercial al Banatului, făcând unele declarații ziarului „Plutus“, mărturisește că naționalizarea industriei și comerțului din această provincie, — care reprezintă $\frac{2}{3}$ din întreaga industrie a Ardealului și $\frac{1}{2}$ parte din totalitatea industriei din România, — s'a făcut exclusiv prin persoane, iar nu și prin capital. Fiind capitalul local insuficient, naționalizarea reală se putea face numai prin o penetrațiune din alte părți, operațiuni care însă nu a urmat.

Constatarea aceasta este cât se poate de judicioasă, dar nu și completă. Trebuie să se stăruiască ceva mai mult asupra naționalizării prin persoane, mai ales că recunoaștem întreaga competență de a ne da lămuririle cele mai minuțioase. Dar dacă a omis s'o facă o vom face noi.

După cum prea bine știe inspectoratul din Timișoara, nefericita naționalizare nu s'a făcut nici măcar prin persoane dela fața locului, pentru că cel puțin rolul de „controlor“ la aceste întreprinderi străine să fie justificat, ci prin o penetrație de persoane dela anumite cluburi din alte provincii. Această penetrație s'a făcut și se face cu o așa regularitate, încât — ierteni-se bănuiala — nu mai putem crede în sinceritatea unor tardive remedii ce ar porni dela cele două inspectorate din Banat: cel comercial cași industrial.

1552

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2015

**With Contemporary Literature Press
James Joyce is more present than ever!**

Holograph list of the
40 languages
used by James Joyce
in writing
Finnegans Wake:

Contemporary Literature Press

Bucharest University

The only Online Literature Publishing House of the University of Bucharest

<http://editura.mttlc.ro/>
<http://sandulescu.perso.monaco.mc/>

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

A Manual for the Advanced Study of *Finnegans Wake* in 111 Volumes

Totalling 30,000 pages

by C. George Sandulescu and Lidia Vianu

*What is the most important part of *Finnegans Wake*?*

Certamente, cuvintele create de Joyce lui-même.

We have made six volumes of them. Learn them—utantill!

You can download our books for free,
including the full text of *Finnegans Wake* line-numbered, at
<http://editura.mttlc.ro/joyce%20Lexicography.html>

Director **Lidia Vianu**

Executive Advisor **George Sandulescu**

The Times Literary Supplement No 5822
31 October 2014

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015